

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR

HOWARD W. HUNTER

KYRKANS PRESIDENTERS LÄRDOMAR
HOWARD W. HUNTER

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Salt Lake City, Utah

Böcker i serien *Kyrkans presidenters lärdomar*

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith (artikelnummer 36481 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young (35554 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor (35969 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff (36315 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow (36787 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (35744 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J. Grant (35970 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: George Albert Smith (36786 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: David O. McKay (36492 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Fielding Smith (36907 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee (35892 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball (36500 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Ezra Taft Benson (08860 180)

Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter (08861 180)

Beställ dessa böcker via ditt distributionscenter eller på internet på store.lds.org. Böckerna finns även tillgängliga i digitalt format på lds.org och på mobilappen Gospel Library.

Vi uppskattar förslag och synpunkter på den här boken. Vänligen skicka dem till:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
Email: cur-development@ldschurch.org

Var snäll och ange namn, adress, församling och stav. Glöm inte att ange bokens titel. Skriv sedan vad du anser vara bokens styrka samt förslag på möjliga förbättringar.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt.

Printed in the United States of America

Engelskt original godkänt: 3/11

Godkänt för översättning: 3/11.

Originalets titel: *Teachings of Presidents of the Church:*

Howard W. Hunter

Swedish

08861 180

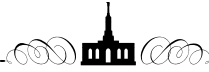

Innehåll

Inledning	V
Historiskt sammandrag.	IX
Howard W. Hunters liv och verksamhet.	1
1 Jesus Kristus – vår enda väg till hopp och glädje	39
2 ”Min frid ger jag er”	49
3 Motgångar – en del av Guds plan för vår eviga utveckling.	61
4 Hjälp från ovan	75
5 Joseph Smith, återställsens profet	87
6 Jesu Kristi försoning och uppståndelse.	99
7 Fortlöpande uppenbarelse genom levande profeter.	111
8 Att föra ut evangeliet till hela världen.	121
9 Tiondelagen.	133
10 Skrifterna – de mest lönande av studier	143
11 Sann storhet.	155
12 Kom tillbaka och sitt med vid Herrens bord.	167
13 Templet – den stora symbolen för vårt medlemskap	175
14 Att påskynda släktforskningen och tempelarbetet	185
15 Herrens nattvards sakrament	195
16 Äktenskap – ett evigt partnerskap	205
17 Bevara och beskydda familjen	217
18 Vi tror på att vara ärliga	231
19 Vår förpliktelse mot Gud	241
20 Att gå den kärlekens väg som Frälsaren visat oss.	253
21 Tro och vittnesbörd	265
22 Att undervisa om evangeliet.	277
23 Lika villiga att tjäna	289
24 Att följa Jesu Kristi exempel.	303
Bildförteckning.	313
Ämnesregister	315

Howard W. Hunter

Inledning

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har tagit fram serien *Kyrkans presidenters lärdomar* för att hjälpa dig komma närmare din himmelske Fader och få djupare insikt i Jesu Kristi återställda evangelium. Allteftersom kyrkan ger ut ytterligare band i den här serien får du ett evangeliebibliotek i ditt hem. Böckerna i serien är avsedda att användas både för enskilda studier och för söndagsundervisning. De kan också hjälpa dig att förbereda hemaf-tonslektioner, andra lektioner eller tal, och att besvara frågor om kyrkans lära.

Den här boken innehåller president Howard W. Hunters lärdomar. Han var president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från 5 juni 1994 till 3 mars 1995.

Enskilda studier

När du studerar president Howard W. Hunters lärdomar, sök i bön inspiration från Anden. Frågorna i slutet av varje kapitel hjälper dig att begrunda, förstå och tillämpa president Hunters lärdomar. Följande förslag kan vara till hjälp:

- Skriv ner tankar och känslor som kommer till dig från den Helige Anden när du studerar.
- Stryk under ställen som du vill komma ihåg. Du kan lära dig dessa stycken utantill eller anteckna dem i dina skrifter bredvid de verser de berör.
- Läs gärna ett kapitel eller avsnitt mer än en gång så att du kan få en djupare förståelse.
- Ställ dig följande och liknande frågor: Hur kan president Hunters lärdomar öka min förståelse för evangelieprinciper? Vad vill Herren att jag ska lära mig av de här lärdomarna?

- Fråga dig själv hur lärdomarna i den här boken kan hjälpa dig med personliga svårigheter och bekymmer.
- Dela med dig av det du lär dig med familjemedlemmar och vänner.

Undervisning ur denna bok

Följande riktlinjer kan hjälpa dig att undervisa ur den här boken, vare sig hemma eller i kyrkan.

Förbered dig för att undervisa

Sträva efter den Helige Andens vägledning när du förbereder dig för att undervisa. Studera och be angående kapitlet så att du är säker på att du förstår president Hunters lärdomar. Din undervisning blir uppriktigare och kraftfullare om du själv har påverkats av hans ord (se L&F 11:21).

Några kapitel innehåller mer material än ni hinner ta upp under lektionstiden. Välj under bön ut de lärdomar i kapitlet som du tror ska bli till störst hjälp.

Uppmuntra deltagarna att studera kapitlet före lektionen så att de är bättre förberedda att medverka i diskussionen och bygga upp varandra.

När du förbereder dig för att undervisa, lägg då särskilt märke till "Förslag till studier och diskussion" i slutet av varje kapitel. Under denna rubrik hittar du frågor, skriftställen och undervisningstips. Frågorna och skriftställena relaterar till kapitlets innehåll. Undervisningstipsen är mer allmänt tillämpbara vid studier och undervisning om evangeliet.

Presentera kapitlet

När du presenterar kapitlet, försök då att skapa en atmosfär där Anden kan nå hjärta och sinne hos dem du undervisar. Använd gärna ett eller flera av följande förslag:

- Läs eller gå igenom avsnittet med titeln "Ur Howard W. Hunters liv" i början av kapitlet och samtala om det.

- Samtala om ett citat, en bild eller ett skriftställe i kapitlet.
- Sjung en psalm tillsammans.
- Berätta kortfattat om en personlig upplevelse i samband med ämnet.

Uppmuntra till diskussion om president Hunters lärdomar

När du undervisar ur boken, be då andra att delge sina tankar, ställa frågor, vittna för och undervisa varandra. När de deltar aktivt är de mer förberedda på att inhämta kunskap och ta emot personlig uppenbarelse.

Låt bra diskussioner få fortsätta hellre än att försöka hinna med alla lärdomar. Vägled diskussionerna så att de fokuseras på president Hunters lärdomar.

Frågorna i slutet av varje kapitel är en värdefull resurs vid uppmuntran till diskussion. Du kan också formulera egna frågor speciellt för dem du undervisar. Nedan följer några andra förslag på hur diskussioner kan uppmuntras:

- Be deltagarna berätta vad de lärde sig när de studerade kapitlet på egen hand. Kontakta gärna några deltagare i förväg och be dem att vara beredda att berätta vad de har lärt sig.
- Tildela enskilda eller små grupper utvalda frågor i slutet av kapitlet. Be deltagarna att leta efter lärdomar i kapitlet som hör samman med frågorna. Be dem sedan berätta om sina tankar och insikter.
- Läs tillsammans några av president Hunters lärdomar i kapitlet. Be deltagarna nämna exempel från skrifterna och från egna erfarenheter som knyter an till dessa lärdomar.
- Be deltagarna att välja ett avsnitt i kapitlet och läsa det tyst. Be dem att dela upp sig i grupper på två eller tre som valt samma avsnitt och diskutera vad de lärde sig.

Uppmuntra till delaktighet och tillämpning

President Hunters lärdomar är till störst nytta för deltagarna när de tillämpar dem i sina liv och delar med sig av dem till andra. Fundera över följande förslag:

- Fråga deltagarna hur de kan tillämpa president Hunters lärdomar i sina ansvar i hemmet, i kyrkan eller i andra sammanhang. Du kan till exempel be dem fundera över och diskutera hur de kan tillämpa lärdomarna som män, hustrur, föräldrar, söner, döttrar, hemlärare eller besökslärare.
- Inbjud deltagarna att dela med sig av sina upplevelser av att tillämpa det de lärt sig.
- Uppmuntra deltagarna att dela med sig av några av president Hunters lärdomar till familjemedlemmar och vänner.

Avsluta diskussionen

Sammanfatta lektionen kortfattat eller be en eller två deltagare göra det. Vittna om de lärdomar ni diskuterat. Du kan också be andra att dela med sig av sina vittnesbörd.

Information om källmaterial

Lärdomarna i den här boken utgörs av direkta citat från president Hunters tal och artiklar. Citat från publicerade källor har behållit interpunktion, stavning, stora begynnelsebokstäver och styckesindelningar, såvida inte redaktionella eller typografiska förändringar behövts för att förbättra läsbarheten. Eftersom citaten överensstämmer med publicerade källor, kan du kanske lägga märke till mindre stilistiska oförenligheter i texten. Till exempel kan pronomen som syftar på gudomen skrivas med gemener i vissa citat och versaler i andra.

President Hunter sa ofta *man*, *män* när han syftade på alla människor, både män och kvinnor. Han använde ofta pronomen som *han*, *hans*, och *honom* när han syftade på båda könen. Detta språkbruk var vanligt i hans generation och han syftade vanligen på både kvinnor och män när han uttryckte sig så.

Historiskt sammandrag

Följande kronologi ger en kortfattad historisk bakgrund till president Howard W. Hunters lärdomar i denna bok.

14 november 1907	Föds som son till John William (Will) Hunter och Nellie Marie Rasmussen Hunter i Boise i Idaho.
4 april 1920	Döps och konfirmeras i Boise.
Maj 1923	Ges Eagle Scout-utmärkelsen – den andre som får den i Boise.
Januari och februari 1927	Med sitt band, Hunter's Croonaders, spelar han på en två månaders kryssning till Asien.
Mars 1928	Flyttar till södra Kalifornien.
April 1928	Börjar arbeta på en bank i Kalifornien.
10 juni 1931	Gifter sig med Clara May (Claire) Jeffs i templet i Salt Lake City.
Januari 1932	Förlorar jobbet på banken under bankkrascherna i samband med den stora depressionen. Börjar med diverse småjobb.
Januari 1934	Börjar arbeta på huvudkontoret på över-
svämningsmyndigheten i Los Angeles kommun.
20 mars 1934	Sonen Howard William (Billy) Hunter Jr föds.
11 oktober 1934	Sonen Howard William (Billy) Hunter Jr dör.

- September 1935 Påbörjar sin juristutbildning på Southwestern University School of Law (numera Southwestern Law School).
- 4 maj 1936 Sonen John Jacob Hunter föds.
- 29 juni 1938 Sonen Richard Allen Hunter föds.
- 8 juni 1939 Tar juristexamen som trea i sin klass.
- April 1940 Startar egen advokatfirma, arbetar där först på deltid och från och med 1945 på heltid. Han fortsätter att arbeta som advokat tills han kallas till apostel 1959.
- September 1940 till november 1946 Verkar som biskop i El Sereno församling i Kalifornien.
- Februari 1950 till november 1959 Verkar som president för Pasadena stav i Kalifornien.
- 14 november 1953 Beseglas till sina föräldrar i templet i Mesa i Arizona på sin fyrtiosexårsdag .
- 9 oktober 1959 Kallas av president David O. McKay till medlem i de tolv apostlarnas kворum.
- 15 oktober 1959 Ordineras till apostel och avskiljs till medlem i de tolv apostlarnas kворum av president David O. McKay.
- 1964 till 1972 Verkar som president för Kyrkans genealogiska förening.
- 1965 till 1976 Verkar som president för Polynesiska kulturcentret i Laie i Hawaii.
- 1970 till 1972 Verkar som kyrkans historiker.
- 1974 till 1979 Tillses planeringen, finansieringen och anläggandet av Orson Hydes minneslund i Jerusalem.
- November 1975 Leder under en enda helg organiserandet av femton stavar från fem ursprungliga stavar i Mexico City.

- 1979 till 1989 Tillses planeringen och byggandet av Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier.
- 24 oktober 1979 Leder invigningsmöten för Orson Hydes minneslund i Jerusalem.
- 9 oktober 1983 Claire Hunter dör efter mer än tio år av sjukdom.
- 10 november 1985 Avskiljs till tillförordnad president i de tolv apostlarnas kворum till följd av kворumpresidenten Marion G. Romneys sviktande hälsa.
- 2 juni 1988 Avskiljs till president i de tolv apostlarnas kворum efter president Marion G. Romneys död.
- 16 maj 1989 Inviger Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier.
- 12 april 1990 Gifter sig med Inis Bernice Egan Stanton i templet i Salt Lake City.
- 5 juni 1994 Avskiljs till president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han är den fjortonde i ordningen.
- 1 oktober 1994 Inröstas som kyrkans president under generalkonferensen.
- 9 oktober 1994 Inviger templet i Orlando i Florida.
- 11 december 1994 Presiderar över bildandet av den tvåtusende staven i kyrkan (Contrera stav i Mexico City).
- 8 januari 1995 Inviger templet i Bountiful i Utah.
- 3 mars 1995 Avlider 87 år gammal i sitt hem i Salt Lake City i Utah.

Howard W. Hunters liv och verksamhet

Den sjätte juni 1994, dagen efter det att Howard W. Hunter avskildes till president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, gav han två uppmaningar. I en ton av mild uppmuntran, sa han:

”För det första uppmanar jag alla kyrkans medlemmar att ägna allt större uppmärksamhet i sitt liv åt Herren Jesu Kristi liv och föredöme, särskilt den kärlek, det hopp och den medkänsla han visade. Det är min bön att vi ska behandla varandra med mer vänlighet, mer hövlighet, mer ödmjukhet, tålamod och förlåtelse.”¹

Att uppmana människor att följa Frälsarens exempel var något som president Hunter hade fokuserat på i sin undervisning i flera årtionden. ”Jag ber er komma ihåg denna enda sak”, hade han sagt några år tidigare. ”Om vårt liv och vår tro är inriktade på Jesus Kristus och hans återställda evangelium, kan ingenting bli fel i det långa loppet. Om å andra sidan vårt liv inte är inriktat på Frälsaren och hans lärdomar, kan ingen framgång någonsin bli bestående.”²

President Hunters andra uppmaning var att kyrkans medlemmar mer fullständigt skulle ta del av templets välsignelser:

”Jag uppmanar också kyrkans medlemmar att göra Herrens tempel till den stora symbolen för sitt medlemskap och den upphöjda platsen för sina allra heligaste förbund. Det är mitt hjärtas innerligaste önskan att varje medlem i kyrkan ska bli värdig att besöka templet. Det är min förhoppning att varje vuxen medlem ska vara värdig – och inneha – en gällande tempelrekommendation, även om avståndet till ett tempel inte gör det möjligt att genast eller ofta bruka den.

Låt oss bli ett tempelbesökande folk, ett folk som älskar templet. Låt oss skynda till templet så ofta som tid, medel och personliga omständigheter tillåter. Låt oss inte komma dit endast för våra egna dödas skull, utan också för att få de egna välsignelserna av

Howard W. Hunter som barn

Gudsdyrkan i templet, för den helighet och trygghet vi upplever inom dessa invigda och helgade väggar. Templet är en vacker plats, det är en plats för uppenbarelse, det är en plats för frid. Det är Herrens hus. Det är heligt för Herren. Det bör vara heligt för oss.”³

President Hunter fortsatte att betona dessa två uppmaningar under hela sin verksamhet som kyrkans president. Även om hans tid som president bara varade i nio månader, inspirerade dessa uppmaningar medlemmar i kyrkan i hela världen att vara mer kristuslika och eftersträva templets välsignelser med större hängivenhet.

Begynnelsen

I mitten av 1800-talet anslöt sig Howard W. Hunters förfäder i fyra olika länder till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. På mödernet kom dessa förfäder från Danmark och Norge. Efter att ha emigrerat från sina hemländer, blev de några av de tidigaste nybyggarna i Mount Pleasant i Utah. En ättling till dessa ståndaktiga pionjärer, Nellie Rasmussen, skulle komma att bli mor till en profet.

På fädernet hade Howard förfäder med djupa rötter i Skottland och New England. De som anslöt sig till kyrkan gjorde stora uppoffringar, men de flesta av dem bröt kontakten med kyrkan efter några år. John William (Will) Hunters födelse år 1879 inledde den tredje generationen i den grenen av slakten Hunter som inte längre hade anknytning till kyrkan. Och ändå skulle Will Hunter bli far till en profet.

När Will Hunter var åtta år, flyttade hans familj till Boise i Idaho. Ungefär sexton år senare träffade Will Nellie Rasmussen, när hon kom till Boise för att bo hos en moster och hennes man. Will började snart uppvakta Nellie, och efter två år friade han till henne. Nellie tvekade ett tag, men Will framhärdade och hon tackade till slut ja till hans frieri. Paret vigdes i Mount Pleasant i Utah och återvände till Boise för att bygga sig ett hem där. Deras första barn, Howard William Hunter, föddes i Boise den 14 november 1907. Deras enda andra barn, en dotter de gav namnet Dorothy, föddes 1909.

Grunden läggs till hans liv

Vid tiden för Howards födelse hade kyrkan bara en liten gren i Boise. Howards mor var aktiv medlem i grenen och fostrade sina barn i evangeliet. Om henne sa Howard: ”Hon var alltid trofast ... Hon verkade som president för Primär och [Unga Kvinnor]. Jag minns att jag gick till kyrkan med mamma, ibland före utsatt tid för mötena, och att vi sedan stannade kvar, så att hon kunde slutföra sina uppgifter.”⁴ Även om Howards far inte var medlem i kyrkan, hade han inga invändningar mot familjens engagemang, och det hände att han följde med dem till sakramentsmötet.

Förutom att se till att barnen var aktiva i kyrkan, hjälpte Nellie Hunter dem att bygga en stark religiös grund i hemmet. ”Det var mamma som såg till att undervisa oss om evangeliet”, mindes Howard. ”Det var på hennes knä som vi lärde oss att be ... Jag fick som barn ett vittnesbörd på min mammas knä.”⁵

Grenen i Boise blev en församling år 1913, några dagar före Howards sexårsdag. Två år senare, när Howard var åtta, såg han fram emot att få döpas. ”Jag kände stor iver inför möjligheten”, sa han. Hans pappa ville dock inte ge honom tillåtelse. Howard mindes att ”pappa ... kände att jag borde vänta tills jag visste vilken väg jag ville gå i livet. Jag ville döpas, men tiden kom och gick utan den välsignelsen.”⁶

Eftersom Howard inte hade döpts, kunde han inte ordinerats till diakon när han fyllde tolv år. ”Vid det laget hade alla mina vänner ordinerats till diakoner”, sa han. ”Eftersom jag inte officiellt var medlem i kyrkan kunde jag inte göra mycket av det som de gjorde.”⁷ Howard kände sig speciellt modlös för att han inte kunde dela ut sakramentet: ”Jag satt tillsammans med de andra pojkarna på sakramentsmötena. När det var dags för dem att dela ut sakramentet, sjönk jag ner på min plats. Jag kände mig så utanför.”⁸

Howard gick till sin far igen, den här gången tillsammans med sin tioåriga syster Dorothy: ”[Vi] började försöka övertala pappa att låta oss få döpas. Vi bad också till Gud om att han skulle säga ja. Vi var överlyckliga när han till sist gav sitt medgivande.”⁹ Nästan fem månader efter att Howard fyllt tolv år, döptes han och Dorothy i en

simbassäng. Strax därpå ordinerades Howard till diakon och delade för första gången ut sakramentet. ”Jag var rädd men lycklig över denna förmån”, mindes han senare.¹⁰ En av Howards uppgifter var att trampa luft i orgeln och tända brasan som värmdde upp kapellet på kalla söndagsmorgnar. ”En helt ny värld öppnade upp sig för mig när jag fick veta vilka ansvar man hade som medlem i kyrkan och som prästadömsbärare”, sa han.¹¹

Som ung man gick Howard med i sin församlings scoutgrupp och arbetade hårt på att förtjäna den högsta utmärkelsen – Eagle Scout. Det kom till en vänskaplig tävlan när han närmade sig sitt mål. ”Vi var två som tävlade om att bli den första Eagle-scouten i Boise”, minns han.¹² Den andre unge mannen klarade av fordringarna först, men Howard verkade nöjd med att vara den andre som fick utmärkelsen.¹³

Howard lärde sig tidigt i livet att vara arbetsam. Han hjälpte änkor och andra grannar, sålde tidningar och arbetade på sin morbrors gård. När han blev äldre arbetade han bland annat som caddie på en golfbana, bar ut telegram, arbetade på apotek, på en tidning, ett hotell, ett varuhus och i en butik för konstnärsmaterial.

Dorothy Hunter sa att hennes bror var ”mycket ambitiös” och hade ”ett strålande intellekt”.¹⁴ Utöver dessa egenskaper ägde han också medkänsla och generositet. Angående hans omtänksamma sätt, sa Dorothy: ”Howard ville alltid göra gott och vara god. En underbar bror – han passade på mig. Han var snäll mot vår mamma och pappa.”¹⁵

Howards medkänsla riktades även mot djur. ”Varje herrelös katt kunde få en fristad hemma hos oss, även då familjen invände”, sa han.¹⁶ En gång höll några pojkar i grannskapet på att plåga en kattunge genom att kasta ner den i ett bevattningsdike nära Hunters hem. Varje gång katten kröp upp, kastade pojkarna ner den igen. Snart kom Howard och räddade kattungen. ”Den låg där nästan död”, mindes Dorothy, ”och han tog hem den”.¹⁷

”Den överlever inte”, sa hans mamma.

”Mamma, vi måste försöka”, envisades Howard.¹⁸

Dorothy berättade att de "svepte in den i en filt och satte den nära den varma ugnen och skötte om den", och med den omsorgen vaknade kattungen till liv igen och bodde hos familjen i många år.

Howard ordinerades till lärare år 1923, strax innan Boise andra församling bildades. Då lokala ledare i kyrkan behövde en till mötesplats och förutsåg framtida tillväxt, föreslog de att ett stavstaber-nakel skulle byggas. De heliga i Boise ombads bidra med 20 000 dollar till byggnaden.¹⁹ Under ett möte där ledare uppmanade till donationer, var den unge Howard W. Hunter den förste att räcka upp handen och lova ett bidrag. Summan han lovade – 25 dollar – var en stor summa 1923, speciellt för en femtonårig pojke. "Jag arbetade och sparade tills jag kunde betala allt det jag lovat betala", sa han senare.²⁰ Tabernaklet färdigställdes 1925, och president Heber J. Grant kom och invigde det i december samma år.²¹

Som barn visade sig Howard vara musikaliskt begåvad, och som tonåring lärde han sig spela flera instrument. Vid 16 års ålder bildade han en egen musikgrupp som han kallade Hunter's Crooners. Gruppen uppträdde ofta på danser, mottagningar och andra tillställningar i trakten kring Boise.

När Howard var 19 år kontrakterades han att stå för musiken på ett kryssningsfartyg som gick till Asien. De två första månaderna år 1927 spelade Howards kvintett under middagar och danser medan skeppet kryssade över Stilla havet och lade till vid olika städer i Japan, Kina och Filippinerna. Kryssningen var en lärorik upplevelse för Howard, som fick lära sig om andra folkslag och deras kulturer. Även om större delen av hans inkomst gick till sightseeing och souvenirer, tänkte han att "utbildningen har varit värd utgifterna".²²

En tid av stora beslut

Howard kom hem från kryssningen till den glada nyheten att hans pappa hade låtit döpa sig medan han var borta. Följande söndag närvarade Howard och hans pappa vid prästadömsmötet tillsammans för första gången. En omtänksam biskop hade uppmanat Will Hunter att låta döpa sig, och Howard sa att "det var genom en hemlärare som han hade fått ett större intresse för kyrkan".²³

Howard W. Hunter, i mitten, med Hunter's Croonaders, 1927

Efter kryssningen kände Howard sig osäker på sin framtid. Han sysselsatte sig med musikverksamhet och andra jobb, däribland sitt eget lilla företag, men inget av det här hade några utsikter att leda till en bra karriär. När hans företagssatsning körde fast i mars 1928, bestämde han sig för att besöka en vän i södra Kalifornien. Från början planerade han att stanna bara ett par veckor, men han bestämde sig snart för att stanna kvar och söka det han beskrev som "anställning med möjligheter".²⁴ I Kalifornien kom han att finna inte bara en karriär utan också sin hustru, omfattande möjligheter att tjäna i kyrkan och ett hem för mer än tre årtionden.

Howards första jobb i Kalifornien var att sälja skor och arbeta på en anläggning där man packade citrusfrukter, där han vissa dagar lastade järnvägsvagnar med mellan 45 och 50 ton apelsiner. "Jag visste inte att det fanns så många apelsiner i världen", sa han. En dag var det "jättejobbigt" för han var tvungen att sortera citroner efter färg, och på grund av färgblindhet kunde han inte skilja på gula och gröna nyanser. "Innan dagen var över trodde jag att jag skulle få ett nervsammanbrott", mindes han.²⁵

Efter två veckor på citrusanläggningen sökte han jobb på en bank i Los Angeles, vilken anställde honom omedelbart och snabbt

började befordra honom. Han fortsatte också med sin musikverksamhet och spelade med olika band på kvällarna. I september 1928, omkring ett halvår efter flyttningen till Kalifornien, återförenades hans familj då hans föräldrar och syster flyttade dit.

Under sin ungdomstid hade Howard varit aktiv i kyrkan, men han hade inte studerat evangeliet särskilt djupt. I Kalifornien började han studera evangeliet mer omsorgsfullt. "Mitt första verkliga uppvaknande inför evangeliet [kom] i en söndagsskoleklass i Adams församling där broder Peter A. Clayton var lärare", mindes han. "Han hade ett överflöd av kunskap och förmågan att inspirera ungdomar. Jag studerade lektionerna, läste de uppgifter han gav oss och deltog i att hålla tal om ämnen som vi tilldelats ... Jag tänker på denna period i mitt liv som den tid då evangeliets sanningar började upp- enbaras för mig. Jag hade alltid haft ett vittnesbörd om evangeliet, men plötsligt började jag förstå."²⁶ För Howard var upplevelserna i den söndagsskoleklassen inledningen till en livslång kärlek till evangeliestudier.

Howard tyckte om att umgås med andra unga vuxna i Los Angeles-området. De gick i kyrkan tillsammans, ibland till två eller tre församlingar samma söndag, och deltog i många olika aktiviteter. En av dessa aktiviteter fick varaktig betydelse för Howard. Några månader efter sin ankomst till Kalifornien, gick han och några vänner på en dans i kyrkan och begav sig sedan till stranden för att vada i bränningarna. Den kvällen träffade Howard Clara May (Claire) Jeffs, som var ute på en dejt med en av hans vänner. Mellan Howard och Claire utvecklades snart en ömsesidig attraktion som övergick till kärlek.

De träffades några gånger 1928 och började dejta på allvar följande år. "Hon hade ljusbrunt hår och var en mycket vacker flicka", sa Howard senare. "Jag tror att det som imponerade mest på mig var hennes djupa vittnesbörd."²⁷ En vårkväll 1931, nästan tre år efter att de träffats, tog Howard Claire till en utsiktsplats över Stilla havet. Där friade han till henne, och hon svarade ja. Howard berättade:

"Vi körde till Palos Verdes och parkerade på klipporna där vi kunde se vågorna rulla in från Stilla havet och slå mot klipporna i månskenet. Vi talade om våra planer och jag satte en diamantring på hennes finger. Vi fattade många viktiga beslut om vårt liv den kvällen."²⁸

Dessa beslut påverkade Howard att fatta ett livsförändrande beslut fyra dagar före bröllopet. Efter att hans band hade uppträtt den kvällen, packade han ihop sina instrument och spelade aldrig mer professionellt. Att stå för musiken på danser och fester "var glamoröst på sätt och vis", sa han, "och jag tjänade mycket pengar", men han kände att vissa delar av den livsstilen var oförenliga med det liv han föreställde sig för sin familj. "Det lämnade ett tomrum efter något jag hade tyckt om, men jag ångrade aldrig beslutet", sa han många år senare.²⁹ Hans son Richard sa, "Jag har ofta tänkt på den anmärkningsvärda disciplin (jag kallar det ihärdighet) som måste ha krävts för att ge upp något som han tyckte så mycket om för att han värderade något annat högre."³⁰

Utmaningar och välsignelser under äktenskapets första år

Howard och Claire gifte sig i templet i Salt Lake City den 10 juni 1931, och återvände till södra Kalifornien för att påbörja sitt gemensamma liv. Affärsvillkoren i Förenta staterna höll på att försämrans på grund av den stora depressionen, och i januari 1932 tvingades banken där Howard arbetade att slå igen. Under de följande två åren tog han ett antal olika jobb för att få ekonomin att gå ihop. Han och Claire var fast beslutna att vara oberoende så länge som möjligt, men efter ett år tackade de ja till en inbjudan att bo hos Claires föräldrar för en tid.

Den 20 mars 1934 föddes Howards och Claires första barn, en son som de gav namnet Howard William Hunter Jr och kallade Billy. Den sommaren lade de märke till att Billy verkade apatisk. Läkare gav honom diagnosen anemi, och Howard lämnade blod för transfusioner två gånger, men Billys tillstånd förbättrades inte. Ytterligare prov visade att han hade allvarliga tarmproblem för vilka läkarna rekommenderade operation. Howard mindes: "Jag fick ligga intill honom i rummet, på en brits, och gav blod under operationen. Mot slutet var läkarna inte uppmuntrande."³¹ Tre dagar senare, gick den sju månader gamle Billy bort med sina föräldrar vid sidan av sängen. "Vi var lamslagna av sorg när vi gick ut i natten från sjukhuset", skrev Howard.³² "Det här var ett hårt slag för oss."³³

Två månader innan Billy föddes hade Howard fått anställning hos översvämningsmyndigheten i Los Angeles län. Hans arbete där gav honom en inblick i juridiska handlingar och domstolsförfaranden, och han bestämde sig för att satsa på en karriär som advokat. För att nå det målet krävdes år av beslutsamhet och hårt arbete. Eftersom Howard inte tagit grundexamen, var han tvungen att slutföra många kurser innan han kunde komma in på juristutbildningen. Han läste kvällskurser eftersom han var tvungen att fortsätta arbeta. Även under åren på juristutbildningen fortsatte han att arbeta heltid. "Att arbeta hela dagarna och gå i skolan på kvällarna, och därtill hinna med att studera, var ingen lätt uppgift", skrev han.³⁴ "Det var inte ovanligt att jag läste till långt in på nätterna".³⁵ Howard upprätthöll sitt krävande schema i fem år, tills han slutligen tog examen 1939 som trea i sin klass.

Medan Howard gick juristutbildningen fick han och Claire ytterligare två söner – John år 1936 och Richard år 1938. Tack vare Howards anställning hos översvämningsmyndigheten kunde familjen köpa ett litet hus.

Biskop i El Sereno församling

År 1940, ungefär ett år efter att Howard tagit juristexamen, kallades han att verka som biskop i den nybildade församlingen i El Sereno i Kalifornien. Överraskad av denna kallelse, sa han: "Jag hade alltid tänkt mig att en biskop skulle vara en äldre man, och jag frågade hur jag, endast 32 år gammal, skulle kunna vara en far för församlingen." Stavspreidentskapet svarade med att försäkra honom att han skulle "klara av uppgiften". Trots att Howard kände sig överväldigad, lovade han: "Jag ska göra mitt bästa."³⁶ Han uppfyllde det löftet med stor hängivenhet, inspiration och medkänsla under mer än sex år som biskop.

Ännu en gång stod Howard inför ett krävande schema, men han kände att hans tjänande gav många välsignelser. "Plötsligt översvämmades jag av ett krävande ansvar", sa han. "Det var ett underbart arbete och en stor välsignelse."³⁷

Ett omedelbart behov som den nya församlingen hade var att finna en mötesplats. Biskopsrådet hyrde några rum i en lokal

byggnad, och församlingsmedlemmar började samla in medel till ett eget möteshus. Inom kort upphörde kyrkans byggnationer tillfälligt på grund av andra världskriget, men församlingsmedlemmar såg framåt och fortsatte att samla in pengar. En av inkomstkällorna, som kallades "lökprojektet", innebar att de gick till en konservfabrik och skar till lök. Lökluften dröjde sig kvar, vilket fick biskop Hunter att skämtsamt säga: "På sakramentsmötet var det lätt att lista ut vilka som hade knipsat lök."³⁸

Andra sätt att få in pengar var att riva kål till surkålsinläggning och packa och sälja överskott av frukostflingor. "Det var härliga tider när vi arbetade tillsammans, människor från alla klasser och med skiftande förmåga som hjälpte biskopsrådet att få ihop pengar till ett kapellbygge", mindes biskop Hunter. "Vår församling var som en stor, lycklig familj."³⁹ Efter mycket tålmod och uppoffringar, förverkligades år 1950 till slut församlingens mål att få ett eget möteshus, nästan fyra år efter att Howard avlösts som biskop.

Att vara biskop under andra världskriget innebar alldeles särskilda utmaningar. Många manliga församlingsmedlemmar tjänstgjorde i armén, och lämnade familjer utan äkta män och fäder hemma. Bristen på män medförde även svårigheter med att tillsätta ämbetsmän i kyrkan. Därför verkade Howard under sin tid som biskop även som scoutledare. "Vi hade en grupp fina unga män som inte fick försummas", sa han. "Jag arbetade med pojarna i nästan två år, och de gjorde stora framsteg."⁴⁰

Howard avlöstes som biskop den 10 november 1946. "Jag kommer alltid att vara tacksam för det privilegium och den undervisning dessa år innebar", sa han. Även om erfarenheten var "svår på många sätt", var han och Claire "tacksamma för de värderingar den skänkte vår familj".⁴¹ Som uttryck för tacksamhet för biskop Hunters tjänande, skrev en församlingsmedlem: "Han förde samman de få församlingsmedlemmarna i en förenad ansträngning och lärde oss att uppnå mål som verkade ligga utom räckhåll. Vi arbetade tillsammans som församling, vi bad och hade roligt tillsammans och dyrkade Gud tillsammans."⁴²

Även om Howard avlöstes 1946, bestod de speciella banden till medlemmar i El Sereno församling. Hans son Richard sa att "ända till slutet av sitt liv höll han kontakt med dem och visste var de var

och kände till deras omständigheter. Närhelst han reste någonstans där en av de gamla församlingsmedlemmarna bodde, brukade han kontakta dem. Hans kärlek till församlingsmedlemmarna varade livet ut.”⁴³

Fostran barn och bygga en karriär

Howard och Claire Hunter var kärleksfulla föräldrar som undervisade sina söner om värderingar, ansvar och vikten av evangeliet. Långt innan kyrkan utsåg måndagskvällen till familjens hemafton, avsatte familjen Hunter den kvällen till undervisning, berättelser, sällskapsspel och gemensamma utflykter. När familjen reste, besökte de ibland tempel så att John och Richard kunde utföra ställföreträdande dop för döda. Howard och hans söner tyckte också om att bygga modelljärnvägar tillsammans, att tälta och andra utomhusaktiviteter.

Howard arbetade heltid och läste juridik när John och Richard föddes, och han kallades till biskop när de var mycket små – fyra och två år gamla – så det krävdes ett extra mått hängivenhet av Claire för att bygga en stark familj. Hon visade glatt den hängivenheten. ”Min önskan och min största ambition ... har varit att vara en god hustru, en god hemmafru och att vara en riktigt bra mamma”, sa hon. ”Vi har jobbat hårt på att hålla våra pojkar nära kyrkan, och pojkarna och jag hade underbara stunder tillsammans.”⁴⁴ Howard prisade ofta Claire för hennes inflytande och uppoffringar i fostlandet av deras söner.

Under de år då Howard tog hand om sin familj och verkade i ledarskapskalleiser i kyrkan, byggde han också upp en blomstrande advokatfirma. Han arbetade mest med affärs- och bolagsklienter, och han kom att bli en högt respekterad advokat i södra Kalifornien. Han valdes till bolagsstyrelsen för mer än två dussin företag.

Howard var i sin yrkesroll känd för sin integritet, sitt skarpsinne, sitt klara sätt att kommunicera och för sin känsla för rättvisa. Han var även känd som en ”folkets advokat” – någon som ”alltid verkade ha tid och intresse att hjälpa människor med deras problem”.⁴⁵ En advokat sa att Howard ”var mycket mer mån om att se till att människor fick den hjälp de behövde än att han fick ersättning för den”.⁴⁶

Howard och Claire Hunter med sina söner John och Richard

President för Pasadena stav i Kalifornien

I februari 1950 reste äldste Stephen L. Richards och äldste Harold B. Lee i de tolv kvorum till Kalifornien för att dela den snabbt växande Pasadena stav. De intervjuade många bröder i staven, även Howard. Efter att under bön ha funderat över vem Herren ville ha som stavs-president, skickade de strax före midnatt bud efter Howard och kallade honom. Äldste Richards och äldste Lee sa till honom att få en god natts sömn och ringa dem tidigt nästa morgon och rekommendera rådgivare. ”Jag åkte hem den kvällen, men jag sov inte”, sa Howard. ”Kallelsen var överväldigande. Claire och jag pratade en lång stund.”⁴⁷

Efter att president Hunter och hans rådgivare hade inröstats, började de bedöma behoven i staven. En hög prioritet för det nya stavs-presidentskapet var att hjälpa medlemmar bygga andlig styrka. Något som bekymrade dem var att familjer började splittras, delvis för att de deltog i så många aktiviteter. Efter att ledare bett och rådgjort tillsammans, kände de sig manade att betona familjens hemafton och att avsätta måndagskvällarna för familjer. Alla kyrkans byggnader i staven var stängda på måndagskvällar, och ”man höll inga andra aktiviteter som kunde krocka med denna heliga kväll”, förklarade president Hunter.⁴⁸

Ledare i Pasadena stav, 1950. Från vänster till höger: Daken K. Broadhead, förste rådgivare i stavspresidentskapet, Howard W. Hunter, president, A. Kay Berry, andre rådgivare, och Emron "Jack" Jones, kamrer.

Tidigt under sin verksamhet hade president Hunter och andra presidenter i södra Kalifornien ett möte med äldste Stephen L. Richards för att tala om ett seminarieprogram för elever i högsta- och gymnasieåldern. President Hunter berättade att "[äldste Richards] förklarade att de ville pröva ett experiment med tidiga morgonseminarieelektioner i ett område där lagen inte medgav förkortad skoltid för religiös undervisning".⁴⁹ President Hunter utvaldes till ordförande i en kommitté som undersökte om idén var möjlig. Efter att ha genomfört undersökningen, rekommenderade kommittén att man skulle introducera tidigt morgonseminarium för eleverna på tre skolor. Som tonåring deltog president Hunters son Richard i experimentet med tidigt morgonseminarium. Han berättade senare: "Vi undrade om någon blivit galen eftersom vi skulle ha lektion klockan sex på morgonen, men det blev vår favoritstund på dagen då vi kunde vara tillsammans som vänner i kyrkan och lära oss mer."⁵⁰ Programmet omfattade snart fler elever och var föregångaren till tidigt morgonseminarium för kyrkans ungdomar.

Under generalkonferensen i oktober 1951 hade första presidentskapet ett möte med stavspreidenter från södra Kalifornien för att tillkännage sin önskan om att bygga ett tempel i Los Angeles. Utsikten att få ett tempel i närheten väckte stor glädje – och skulle kräva stora uppoffringar, då medlemmar i kyrkan ombads att bidra

med en miljon dollar till byggnaden. När president Hunter återvände till Kalifornien, sa han till ledare i staven och församlingarna: ”Ge människor möjlighet att ta emot stora välsignelser genom att bidra generöst till templet.”⁵¹ Inom ett halvår hade medlemmar i södra Kalifornien åtagit sig att bidra med 1,6 miljoner dollar till byggnationen av templet, som invigdes 1956.

Förutom att bidra med pengar till templet och andra byggnader, ställde medlemmar upp och arbetade frivilligt. När möteshus byggdes, lade president Hunter ner många timmar på att hjälpa till med spade, hammare eller pensel. Dessutom arbetade medlemmar frivilligt med kyrkans välfärdsprojekt, som t.ex. kycklinguppfödning, citrusplantager och konservfabriker. I åtta år hade president Hunter uppgiften att samordna tolv stavars arbete med dessa projekt, och han hjälpte ofta själv till där. ”Han bad aldrig någon att göra något eller ta ett uppdrag som han själv inte skulle göra”, noterade en vän.⁵² Flera år senare, som medlem i de tolv kvorum, sa äldste Hunter:

”Jag har aldrig varit med om ett tråkigt välfärdsprojekt. Jag har klättrat i träd och plockat citroner, skalat frukt, passat på kokkärn, burit lådor, lossat lastbilar, städat konservfabriken och mer än tusen andra saker, men det jag minns mest är skrattet, sången och den goda lagandan hos människor som var i Herrens tjänst.”⁵³

I november 1953 reste president och syster Hunter och andra medlemmar från Pasadena stav till templet i Mesa i Arizona för att utföra förrättningsarbete. Den 14 november var president Hunters 46-årsdag, och innan sessionen började den dagen, bad tempelpresidenten honom att tala till dem som samlats i kapellet. Han skrev senare om denna upplevelse:

”När jag talade till församlingen ... kom min mor och far in i kapellet klädda i vitt. Jag hade ingen aning om att min far var redo för sina tempelvälsignelser, även om mamma hade varit angelägen om detta under en tid. Jag överväldigades så av känslor att jag inte kunde fortsätta tala. President Pierce [tempelpresidenten] kom fram och ställde sig bredvid mig och förklarade orsaken till avbrottet. När min far och mor kom till templet den morgonen bad de att presidenten inte skulle nämna för mig att de var där, eftersom de ville att det skulle bli en överraskning på födelsedagen. Det var en födelsedag jag aldrig glömt, eftersom de på den dagen tog emot

sina begåvningar och jag hade förmånen att bevittna deras besegling och därefter beseglas till dem.”⁵⁴

Ungefär tre år senare fullbordades de eviga banden i president Hunters familj i och med Dorothys besegling till sina föräldrar i det nyligen invigda templet i Los Angeles i Kalifornien.

Howards ledarskap som stavsresident var kärleksfullt. En kvinna som verkade i ett stavsämbete sa: ”Jag kände mig uppskattad, önskad och behövd ... Han gav människor ansvar när de fick en kallelse, men om de behövde hans åsikt eller råd, fanns han alltid där. Vi visste att vi hade hans fullständiga stöd och intresse.”⁵⁵ En av hans rådgivare sa: ”Han berömde människor för det de åstadkom och lät dem leva upp till höga förväntningar.”⁵⁶ En stavsmedlem som sa att president Hunter var hennes mest inflytelserika lärare, förklarade: ”Denne man älskade andra genom att prioritera dem högt, genom att lyssna för att förstå och genom att dela med sig av sina erfarenheter till andra.”⁵⁷

Hösten 1959 hade Howard W. Hunter presiderat över Pasadena stav i mer än nio år och hans tjänande hade varit till välsignelse för tusentals sista dagars heliga i södra Kalifornien. Hans verksamhet skulle snart komma att utsträckas och bli till välsignelse för medlemmar i kyrkan i hela världen.

De tolv kvorum

”Du skall bära vittnesbörd om mitt namn ... och du skall sända ut mitt ord till jordens ändar” (L&F 112:4).

Mellan generalkonferensens sessioner den 9 oktober 1959 fick Howard veta att president David O. McKay ville träffa honom. Han begav sig genast till kyrkans administrationsbyggnad där president McKay hälsade varmt på honom och sa: ”President Hunter ... Herren har talat. Du är kallad att vara ett av hans särskilda vittnen, och i morgon kommer du att inröstas som medlem i de tolv råd.”⁵⁸ Howard skrev om den upplevelsen:

”Jag kan inte ens försöka förklara känslan som kom över mig. Mina ögon tårades och jag kunde inte tala. Jag har aldrig känt så fullständigt ödmjuk som när jag satt i denne store och vänlige mans närhet – Herrens profet. Han berättade för mig vilken stor

*De tolv apostlarnas kворum 1965. Sittande från vänster till höger:
Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (på armstödet), Joseph
Fielding Smith (kvorumpresident) och LeGrand Richards.
Stående från vänster till höger: Gordon B. Hinckley, Delbert L.
Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee,
Marion G. Romney, Richard L. Evans och Howard W. Hunter.*

glädje detta skulle innebära för mig, den underbara gemenskapen med bröderna, och att jag härefter skulle ägna mitt liv och min tid åt att vara en Herrens tjänare, att jag härefter skulle tillhöra kyrkan och hela världen ... Han kramade om mig och försäkrade mig att Herren skulle älska mig och att jag skulle ha första presidentskapets och de tolvts stöd och förtroende ... Jag [sa till honom] att jag med glädje skulle ge min tid, mitt liv och allt jag ägde till detta tjänande.”⁵⁹

Så snart Howard hade lämnat president McKays kontor, gick han till sitt hotellrum och ringde Claire, som var i Provo och besökte deras son John och hans hustru och deras lilla barn. Först fann Howard det svårt att tala. När han slutligen berättade för Claire om kallelsen, överväldigades de båda av rörelse.

Nästa dag, under lördagsmorgonens session, inröstades Howard W. Hunter som medlem i de tolv apostlarnas kворum. ”Det kändes ... som om världens hela tyngd vilade på mina skuldror”, sa han om den händelsen. Under det att konferensen fortgick kände jag mig

mycket osäker och undrade om jag någonsin skulle kunna känna att detta var min rätta plats.”⁶⁰

President McKay kallade äldste Hunter att hålla tal på söndagseftermiddagens session. Efter att kort ha berättat om sitt liv och burit sitt vittnesbörd, sa han:

”Jag ber inte om ursäkt för tårarna jag fäller i den här stunden, för jag känner att jag står inför vänner, mina bröder och systrar i kyrkan, vilkas hjärtan slår i samma takt som mitt idag, i hänförelse över evangeliet och i medmänniskors tjänst.

President McKay, ... jag tackar ja, utan betänkligheter, till det du kallat mig till, och jag är villig att ägna mitt liv och allt jag har åt detta tjänande. Jag har syster Hunter med mig i denna förpliktelse.”⁶¹

Äldste Hunter ordinerades till apostel den 15 oktober 1959. Han var 51 år och den yngste medlemmen i de tolv rådet, där medelåldern vid den tiden var nästan 66 år.

Under de följande 18 månaderna pendlade äldste Hunter mellan Kalifornien och Utah så att han kunde slutföra det nödvändiga arbetet i sin advokatfirma och förbereda flyttningen. En av hans klienter sa att ”kyrkan måste ha kommit med ett mycket frestande erbjudande” för att locka honom att lämna en sådan framgångsrik advokatfirma. Om detta skrev äldste Hunter i sin dagbok:

”De flesta förstår inte varför religiösa människor tar emot kallelser att tjäna eller förpliktar sig att ge allt vi har. ... Jag har tyckt om att vara advokat, men den här kallelsen som jag fått kommer att vida överskugga både karriärklättring och ekonomisk vinst.”⁶²

Äldste Hunters verksamhet som apostel skulle komma att sträcka sig över 35 år, och under den tiden reste han till nästan varje land i världen för att fullgöra sitt uppdrag som särskilt vittne om Jesus Kristus (se L&F 107:23).

Utahs genealogiska förening

”Låt oss ... offra ett offer åt Herren ... en bok som innehåller uppteckningarna om våra döda, som på alla sätt skall vara värdiga att tas emot” (L&F 128:24).

År 1964 gav första presidentskapet äldste Hunter uppdraget att vara president för kyrkans genealogiska förening, som då hette Utahs genealogiska förening. Den organisationen var föregångaren till Släkthistoriska avdelningen i kyrkan. Dess syfte var att samla in, bevara och dela med sig av genealogisk information i hela världen. Äldste Hunter presiderade över organisationen i åtta år, och under hans ledning gjordes omfattande förändringar för att påskynda, förfina och utöka släktforskningen.

Fram till 1963 hade organisationen samlat in ”mer än 670 000 rullar med mikrofilm, motsvarande tre miljoner böcker med 300 sidor vardera”. Det hade också fått ihop ”sex miljoner färdiga familjeblad, ett kortregister över 36 miljoner personer och en boksamling med mer än 90 000 band”.⁶³ Varje vecka tillkom ungefär 1 000 rullar mikrofilm från hela världen. Arbetet med att hantera och göra dessa uppteckningar tillgängliga – både för forskning och tempeltjänst – var en enorm uppgift. Under äldste Hunters ledarskap började Genealogiska föreningen använda sig av den senaste datortekniken för att främja arbetet. En skribent noterade att organisationen blev ”världsberömd bland professionella organisationer på grund av dess progressiva handhavande av uppteckningar”.⁶⁴

Äldste Hunter avlöstes som president för Genealogiska föreningen 1972. Äldste Richard G. Scott sammanfattade den verkan som hans insatser hade: ”Han ägnade en betydande del av sitt liv åt det arbetet och lade den grundval och tog ut den kurs som kyrkan fortfarande skördar fördelarna av.”⁶⁵

Polynesiska kulturcentret

*”Hör, ni folk fjärran ifrån, och ni som bor på
öarna i havet, lyssna ni alla!” (L&F 1:1.)*

År 1965 gav första presidentskapet äldste Hunter uppdraget att vara president och styrelseordförande för Polynesiska kulturcentret i Laie på Hawaii. Vid den tidpunkten hade centret bara varit öppet i femton månader och stod inför många svårigheter. Antalet besökande turister var lågt, och åsikterna om centrets syfte och program skilde sig åt. En vecka efter att äldste Hunter fått uppdraget, reste han till Laie och började noggrant granska centrets starka sidor och behov.

Under äldste Hunters ledarskap blev Polynesiska kulturcentret en av de mest populära turistattraktionerna på Hawaii och hade nästan en miljon besökare 1971. Äldste Hunter ledde också en stor utökning av centret och dess program. Enligt äldste Hunter var det också viktigt att centret erbjöd anställningar som gjorde det möjligt för "tusentals studerande från Söderhavet att få hjälp med sin utbildning, då det annars inte varit möjligt för de flesta av dem att lämna sina öar och utbilda sig".

Efter att ha presiderat över Polynesiska kulturcentret i tolv år, avlöstes äldste Hunter 1976. Hans tjänande som president bidrog till att uppfylla president David O. McKays ord, vilken 1955 sa att den lilla byn Laie skulle kunna bli "en faktor i missionsarbetet och inte påverka bara tusentals eller tiotusentals utan miljontals människor, som ska komma och vilja lära känna den här staden och dess betydelse".⁶⁷

Kyrkans historiker

"Det är Herrens sekreterares plikt, hans som han har utsett, att föra en historia och en kyrkans allmänna uppteckning över allt som sker i Sion" (L&F 85:1).

I januari 1970 avled president David O. McKay, och Joseph Fielding Smith avskildes till kyrkans nye president. Joseph Fielding Smith hade verkat som kyrkans historiker under de föregående 49 åren, och när han blev kyrkans president, kallades äldste Hunter att efterträda honom i det uppdraget. "President Smith hade varit kyrkans historiker i så många år att jag hade svårt att se mig själv i den positionen", sa han.⁶⁸

Äldste Hunter tog sig an det nya ansvaret med sin vanliga iver. "Uppdraget som det gavs av Herren genom uppenbarelse är oerhört krävande – både med avseende på att uppfylla uppgiften att sammanställa och skriva och med att göra materialet tillgängligt för medlemmar i kyrkan", sa han.⁶⁹ *Church News* rapporterade att kyrkans historiker har "ansvaret för alla kyrkans uppteckningar, däribland protokoll, tempeluppteckningar, alla ordinationer, patriarkaliska välsignelser och ... en aktuell sammanställning av kyrkans historia".⁷⁰

Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier

År 1972 befriades medlemmar i de tolv råden från några av sina tunga administrativa uppgifter så att de kunde ägna mer tid åt sin verksamhet som apostlar. Som del av den åtgärden avlöstes äldste Hunter som kyrkans historiker men han behöll en rådgivande roll på Kyrkans historiska avdelning. "Det här gör att jag bibehåller en ledande ställning men befrias från den verkställande funktionen", skrev han.⁷¹ Han hade kvar sin rådgivande roll fram till 1978.

Verksamhet i det heliga landet

Howard W. Hunter fick en speciell kärlek till det heliga landet när han reste dit med sin familj 1958 och 1960. Under sin verksamhet som apostel återvände han dit mer än tjugo gånger. "Han tycktes ha en omättlig önskan att vara där Frälsaren hade vandrat och undervisat verkade outsläckt", sa äldste James E. Faust i de tolv kvorum.⁷²

Mycket medveten om konflikterna i området, bar äldste Hunter med sig ett budskap om kärlek och fred. "Både judar och araber är barn till vår Fader", sa han. "De är båda löftets barn, och som kyrka tar vi inte ställning. Vi har kärlek till och intresse för båda

grupperna. Syftet med Jesu Kristi evangelium är att frambringa kärlek, enighet och broderskap av förnämligaste slag”.⁷³

Mellan 1972 och 1989 utförde äldste Hunter viktiga uppdrag för två speciella projekt i Jerusalem: Orson Hydes minneslund och Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier. Tidigt i kyrkans historia – år 1841 – uppsände äldste Orson Hyde i de tolv kvorum en invigningsbön på Oljeberget öster om Jerusalem. År 1972 blev äldste Hunter ombedd av första presidentskapet att börja söka efter möjliga platser där en lund till minne av Orson Hyde kunde anläggas. År 1975 öppnade Jerusalems stad dörren för vad som skulle komma att bli Orson Hydes minneslund, som anlades på Oljeberget.

Under de närmaste åren reste äldste Hunter till Jerusalem många gånger och förhandlade om kontrakt för minneslunden och för att ha uppsikt över dess utformning och anläggning. Projektet färdigställdes 1979 och invigdes samma år av president Spencer W. Kimball. Efter att ha lett invigningsmötena uttryckte äldste Hunter sin tro på att minneslunden skulle ”ha en mycket positiv inverkan på människors bild av kyrkan”.⁷⁴

Även före färdigställandet av Orson Hydes minneslund, hade äldste Hunter sökt efter en tomt där kyrkan kunde bygga ett center för BYU:s program för utlandsstudier. Centret skulle även fungera som mötesplats för medlemmarna i Jerusalems gren. Ansvar för det projektet skulle bli ett av de mest komplexa, känsliga uppdragen under äldste Hunters verksamhet.

Ledare i kyrkan valde ut en tomt, men att få tillstånd för tomtarrende och byggplaner krävde nästan fem år av vad som äldste Hunter beskrev som ”ändlöst arbete”.⁷⁵ Efter utdragna diskussioner och förhandlingar tillät den israeliska regeringen byggandet av centret att fortskrida.

I maj 1988 var byggnaden så gott som färdigställd och arrendekontraktet klart att undertecknas. Vid det laget verkade Howard W. Hunter som tillförordnad president för de tolv. Han hade genomgått en omfattande ryggoperation föregående år och var oförmögen att gå, men flög ändå till Jerusalem för att underteckna arrendekontraktet. När han var där, höll BYU-studenter och medlemmar i

President Hunter vid Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier före invigningen av centret

Jerusalems gren en liten mottagning för att uttrycka sin tacksamhet. I grenens historia finns följande redogörelse från början av mottagningen: "President Hunter, som fortfarande återhämtade sig från sin ryggoperation, rullades in genom huvudentrén av president [Jeffrey R.] Holland [för Brigham Young- universitetet] medan kören hälsade dem genom att sjunga "Den heliga staden".⁷⁶ Tårar rann nedför president Hunters kinder.

I maj 1989 återvände president Hunter till Jerusalem för att inviga centret. Detta invigningsmöte utgjorde kulmen på ett årtionde av hans och andras enastående ansträngningar för att förverkliga drömmen om ett center i Jerusalem. "President Howard W. Hunter ... var den som höll ihop allt och en kärleksfull väktare på tornet över detta projekt från den stund det bara var en dröm", sa äldste Jeffrey R. Holland.⁷⁷ I inledningsbönen sa president Hunter:

"Denna byggnad ... har uppförts för att inhysa dem som älskar dig och söker lära av dig och vandra i din Sons, vår Frälsares och Återlösares, fotspår. Den är vacker på alla sätt och återspeglar skönheten i det den representerar. O Fader, vi tackar dig för förmånen att bygga detta hus åt dig till nytta och lärdom för dina söner och döttrar."⁷⁸

Den växande kyrkan

”Ty Sion måste tillta i skönhet och i helighet. Hennes gränser måste utvidgas, hennes stavar måste stärkas” (L&F 82:14).

När Howard W. Hunter kallades till apostel 1959, hade kyrkan ungefär 1,6 miljoner medlemmar. Under följande årtionden hade han en nyckelroll i kyrkans enastående tillväxt världen över. Under hundratals veckoslut reste han till stavar för att stärka medlemmar och kalla nya ledare. Han träffade också regeringstjänstemän i många länder för att öppna dörrar för missionsverksamheten.

År 1975 hade kyrkans medlemskap ökat till ungefär 3,4 miljoner och växte särskilt snabbt i Latinamerika. Senare samma år fick äldste Hunter och äldste J. Thomas Fyans, assistent till de tolv, uppgiften att dela fem stavar i Mexico City. Efter att ha träffat ledare i området och gått igenom information från stavspresidenterna, organiserade äldste Hunter femton stavar av de ursprungliga fem stavarna – allt på en enda helg.⁷⁹ Han skrev, med typisk underdrift: ”Jag tvivlar på att ett sådant massorganiserande någonsin förekommit i kyrkan, och vi var trötta när vi kom hem”.⁸⁰

Claire, en hängiven livskamrat

”Min hustru har varit en rar och kärleksfull livskamrat”, sa äldste Hunter när han kallades till de tolvsvorum 1959.⁸¹ Under många år brukade Claire följa med äldste Hunter på hans resor som apostel. President Thomas S. Monson mindes ett tillfälle när han såg Claires kärleksfulla sätt mot barnen i Tonga: ”Hon tog ett barn i famnen och satte ett på vardera knät när hon pratade med dem ... och förklarade sedan för primärlärarna hur välsignade och privilegierade de var som hade möjlighet att undervisa sådana kostbara små barn. Hon visste hur värdefulla själarna är.”⁸²

I en intervju 1974 sa äldste Hunter om Claire: ”Under hela vårt äktenskap, ... har hon alltid stått vid min sida med kärlek, omsorg och uppmuntran ... Hon har varit ett fantastiskt stöd.”⁸³

Vid tiden för intervjun hade Claire börjat få allvarliga hälsoproblem. I början fick hon svår huvudvärk, tillfälliga minnesluckor och ögonblick av förvirring. Senare drabbades hon av flera små slaganfall som gjorde det svårt för henne att tala eller använda sina händer.

Howard och Claire Hunter

När hon nådde den punkt då hon behövde konstant vård, ville äldste Hunter stå för den så mycket han kunde samtidigt som han fortsatte att utföra sina plikter som medlem i de tolv kvorum. Han såg till att någon var med Claire under dagen, men han tog hand om henne på kvällen. Äldste Hunter hade själv en del hälsoproblem under dessa år, bland annat en hjärtinfarkt 1980.

Claire fick en hjärnblödning 1981 och ännu en 1982. Den andra gjorde henne så funktionshindrad att läkare insisterade på att hon skulle placeras på ett vårdhem för att få rätt medicinsk omvårdnad. Hon blev kvar på vårdhemmet de sista 18 månaderna av sitt liv. Under den tiden besökte president Hunter henne minst en gång om dagen utom då han reste för kyrkan. Även om Claire ofta inte kände igen honom, fortsatte han att tala om för henne att han älskade henne och såg till att hon hade det bra. En sonson sa: "Han hade alltid bråttom att träffa henne, att vara vid hennes sida och ta hand om henne."⁸⁴ Richard Hunter skrev om sin fars omsorg om hans mor:

"Mamma fick bästa möjliga vård under sina sista levnadsår, eftersom pappa tog hand om henne. Hela familjen såg med vördnad och djup respekt hur han tog på sig rollen som vårdare. ... Jag minns hur tyngd han kände sig när läkaren gjorde honom uppmärksam på att det kanske var det värsta som kunde hända henne om hon

blev kvar hemma och inte kom in på en vårdinrättning. Om hon blev kvar hemma, skulle han troligen dö i sina försök att ta hand om henne, på grund av hans egna fysiska begränsningar. Då skulle hon lämnas att ta hand om sig själv. Hans hängivenhet mot henne är något som alltid kommer att betyda mycket för vår familj.”⁸⁵

Claire avled den 9 oktober 1983. Äldste James E. Faust, som såg hur äldste Hunter tog hand om Claire under hennes mer än tio år av sjukdom, sa: ”Det var hjärtskärande och rörande att iaktta den ömhet som var så påtaglig i deras samvaro. Jag har aldrig sett ett sådant exempel på en makes hängivenhet mot sin hustru.”⁸⁶

President i de tolv apostlarnas kворum

President Spencer W. Kimball gick bort i november 1985, och Ezra Taft Benson efterträdde honom som kyrkans president. Marion G. Romney blev president i de tolv apostlarnas kворum i kraft av sin senioritet i kворumet. På grund av president Romneys vacklande hälsa avskildes äldste Hunter, som kom efter honom i senioritet, till tillförordnad president för de tolv. Han blev president för de tolv i juni 1988, omkring två veckor efter president Romneys bortgång.

President Hunter verkade som tillförordnad president eller president i de tolvs kворum i åtta och ett halvt år. Under den tiden fortsatte de tolvs världsomspännande verksamhet att utökas allt eftersom kyrkan växte från 5,9 miljoner medlemmar till 8,7 miljoner, med församlingar eller grenar i 149 länder och territorier. ”Det är en spännande tid i kyrkans historia”, sa president Hunter 1988. ”I dag räcker det inte att gå. Vi måste springa för att hinna med och föra verket framåt.”⁸⁷ President Hunter var ett föredöme i att uppfylla ansvaret att vittna om Jesus Kristus och bygga upp kyrkan över hela världen. Han reste omkring i Förenta staterna och till mer än 25 andra länder under sin verksamhet som president för de tolv.

President Hunter kämpade vidare trots många hälsomässiga bakslag. År 1986 genomgick han en hjärtoperation och 1987 genomgick han en ryggoperation. Även om hans rygg läkte, kunde han inte gå på grund av nervskador och andra komplikationer. I oktober det året satt han i rullstol när han höll sitt tal på generalkonferensen. ”Ursäkta mig om jag förblir sittande medan jag delger er några

tankar”, började han. Det är inte av eget val som jag talar från en rullstol. Jag lägger märke till att de flesta av er tycks avnjuta konferensen sittande, så jag ska följa ert exempel.”⁸⁸

President Hunter var fast besluten att kunna gå igen, så han genomgick ett krävande träningsprogram hos sjukgymnast. Följande generalkonferens, i april 1988, gick han sakta fram till talarstolen med en rollator. I december använde han rollator för att närvara vid första presidentskapets veckomöte i templet, vilket var första gången på mer än ett år som han inte kommit dit i rullstol. ”När jag kom in i rådsrummet, stod bröderna upp och applåderade”, sa han. ”Det var första gången jag hört applåder i templet ... De flesta läkare har sagt till mig att jag aldrig skulle kunna stå upp eller gå, men de gjorde misstaget att inte räkna med bödens kraft.”⁸⁹

I april 1990, i slutet av ett möte med de tolvsvorum, frågade president Hunter: ”Har någon något de vill ta upp som inte står på dagordningen?” Då ingen sa något, tillkännagav han: ”Då så ... om ingen annan har något att säga så tänkte jag att ni skulle få veta att jag ska gifta mig i eftermiddag.” En medlem i de tolv sa att tillkännagivandet var en sådan överraskning att ”alla undrade om de hade hört rätt”. President Hunter förklarade för sina bröder: ”Inis Stanton är en gammal bekant från Kalifornien. Jag har umgåtts med henne en tid, och jag har beslutat mig för att gifta mig.”⁹⁰ Inis hade varit medlem i El Sereno församling när president Hunter var biskop. Deras vägar korsades senare när Inis flyttade till Utah och var receptionist i kyrkans kontorsbyggnad. De vigdes i templet i Salt Lake City den 12 april 1990 av president Gordon B. Hinckley.

Nästan sju år hade gått sedan Claires död. Inis var en källa till stor tröst och styrka för president Hunter under hans verksamhet som president i de tolvsvorum och som kyrkans president. Hon gjorde honom sällskap på de flesta av hans resor för att träffa de heliga överallt i världen.

Den 7 februari 1993 besökte president Hunter Brigham Young-universitetet för att tala på en brasafton med 17 000 närvarande. Han hade just påbörjat sitt tal när en man rusade upp på förhöjningen med en portfölj i ena handen och ett svart föremål i den andra. ”Stopp där!” ropade han. Han hotade att spränga det som han påstod vara en bomb om inte president Hunter läste ett förberett

Howard och Inis Hunter

uttalande. President Hunter vägrade och stod bestämt kvar i talarstolen under hela tiden som mannen hotade honom. När rädsla och tumult började sprida sig i lokalen, började de församlade sjunga "Tack, Gud, att profeter du sänder". Efter några minuters spänd väntan övermannades mannen av två säkerhetsvakter, och president Hunter togs ner på golvet för säkerhets skull. När lugnet återstälts, vilade han en kort stund och fortsatte sedan att tala. "Livet har sin beskärda del av svårigheter", började han, och tillade sedan, "som vi fick se".⁹¹

Under de föregående tjugo åren hade president Hunter gått igenom många prövningar, som Claires vacklande hälsa och slutliga bortgång, många sjukhusvistelser för egna hälsoproblem, stark smärta och funktionshinder. Hans undervisning under de åren handlade ofta om motgångar och vittnade om Frälsaren Jesus Kristus som källan till frid och hjälp i prövningar. I ett tal sade han:

"Kyrkans profeter och apostlar har mött ... personliga svårigheter. Jag medger att jag har mött några, och ni kommer utan tvekan att möta egna, nu och senare i livet. När dessa erfarenheter ödmjucar, renar, undervisar och välsignar oss, kan de vara kraftfulla redskap i Guds händer att göra oss till bättre människor, att göra oss mer

tacksamma, mer kärleksfulla och mer hänsynsfulla mot andra människor i deras egna perioder av svårigheter.”⁹²

Sådana lärdomar var som en kärleksfull omfamning för dem som led. President Howard W. Hunters inspirerade ord uppmuntrade många att vända sig till Frälsaren, som han själv hade gjort.

Kyrkans president

”President Hunter är en av de mest älskvärda, kristuslika män vi någonsin känt. Hans andliga djup och insikt är omätlig. President Hunter har under Jesu Kristi inflytande och som hans särskilda vittne under många år förädlats på ett förunderligt sätt.

Det är källan till hela hans varelse” (James E. Faust).⁹³

Den 30 maj 1994 avled president Ezra Taft Benson efter en långvarig sjukdom. Sex dagar senare höll de tolv apostlarnas kvorum ett möte i templet i Salt Lake City för att omorganisera första presidentskapet. Som seniorapostel avskildes Howard W. Hunter till kyrkans president. Han kallade Gordon B. Hinckley och Thomas S. Monson, som hade verkat som rådgivare till president Benson, att vara hans rådgivare.

Under en presskonferens följande dag gjorde president Hunter sitt första officiella uttalande som kyrkans president. ”Våra hjärtan har berörts djupt av vår vän och broder Ezra Taft Bensons död”, började han. ”Jag har upplevt förlusten av honom på ett särskilt personligt sätt i ljuset av det nya ansvar som lagts på mig efter hans bortgång. Jag har fällt många tårar och har sökt min Fader i himlen i uppriktig bön med en önskan om att kunna leva upp till den höga och heliga kallelse som nu är min.

Min största styrka under dessa senaste timmar och dagar har varit mitt bestående vittnesbörd om att detta är Guds verk och inte människors, att Jesus Kristus är det bemyndigade och levande överhuvudet över denna kyrka och han leder den i ord och handling. Jag viger mitt liv, min styrka och hela min själ åt att fullständigt tjäna honom.”⁹⁴

Efter att ha uttryckt sin kärlek, gav president Hunter två uppmaningar till kyrkans medlemmar. Den första var att flitigare följa Jesu Kristi exempel, och den andra var att mer fullständigt ta del av templets välsignelser (se sidan 1–3). Han inbjöd också dem som

President Hunter med sina rådgivare i första presidentskapet: president Gordon B. Hinckley (vänster) och president Thomas S. Monson (höger)

var sårade, som hade det svårt eller var rädda, att komma tillbaka [och] ”låta oss stå bredvid er och torka era tårar”.⁹⁵

Trots skör hälsa var president Hunter fast besluten att göra allt han kunde för att träffa och stärka de heliga. Två veckor efter att han blivit president höll han sina första större tal då han talade till nya missionspresidenter och sedan till mer än 2 200 missionärer. Senare samma månad reste han till Carthago och Nauvoo i Illinois för att leda minneshögtiden av 150-årsdagen av profeten Joseph Smiths och Hyrum Smiths martyrskap. ”Vart vi än gick, uppstod folksamlingar omkring honom”, sa president Gordon B. Hinckley. ”Han skakade hand med tusentals, alltid med ett särskilt leende när barn samlades kring honom för att se honom i ögonen och fatta hans hand.”⁹⁶

Den 1 oktober 1994, under lördagsmorgonens session av generalkonferensen, inröstade kyrkans medlemmar formellt Howard W. Hunter som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och som profet, siare och uppenbarare. I sitt inledande tal, upprepade president Hunter sina uppmaningar till kyrkans medlemmar att följa Frälsarens exempel och att "se på Herrens tempel som den stora symbolen för ert medlemskap".⁹⁷ Han betonade tempel igen veckan därpå, när han reste till Florida för att inviga templet i Orlando. "Evangeliets plan som Herren uppenbarade är inte fullständig utan ett tempel", sa han, "för det är här som de förrättningar utförs som är nödvändiga för hans plan för livet och frälsningen."⁹⁸

I november talade president Hunter under en satellitutsändning som uppmärksammade att Genealogiska föreningen fyllde hundra år – en tilldragelse som hade speciell betydelse för honom eftersom han hade presiderat över organisationen från 1964 till 1972. "Jag ser tillbaka i förundran över det som Herren vävt samman genom att främja tempel- och släktforskningsverksamhet", sa han. Han förkunnade sedan: "Jag har ett övergripande budskap: Det här arbetet måste påskyndas."⁹⁹

President Hunter fortsatte att arbeta energiskt resten av det året. Under första presidentskapets julandakt vittnade han om Frälsaren och betonade återigen vikten av att följa hans exempel:

"Frälsaren vigde sitt liv åt att välsigna andra människor ... Aldrig gav han i förväntan om att få. Han gav generöst och kärleksfullt, och hans gåvor var ovärderliga. Han gav ögon till de blinda, öron till de döva, ben till de lama, renhet till de orena, hälsa till de sjuka och anda till de livlösa. Hans gåvor var möjligheter för de kuvade, frihet för de förtryckta, förlåtelse för de botfärdiga, hopp för de förtvivlade och ljus i mörkret. Han gav oss sin kärlek, sitt tjänande och sitt liv. Och viktigast av allt – han gav oss och alla dödliga uppståndelse, frälsning och evigt liv.

"Vi bör sträva efter att ge så som han gav. Att ge av sig själv är en helig gåva. Vi ger till minne av allt det som Frälsaren gav."¹⁰⁰

I det talet läste han också upp ett omarbetat budskap som hade publicerats i en tidning samma år som han kallades till apostel:

”Klara upp gamla gräl den här julen. Sök upp en bortglömd vän. Slå misstankar ur hågen och ersätt dem med tillit. Skriv ett brev. Ge ett mjukt svar. Uppmuntra ungdomar. Visa lojalitet i ord och handling. Håll ett löfte. Glöm gammalt groll. Förlåt en fiende. Be om ursäkt. Försök förstå. Fundera över vilka krav du ställer på andra. Tänk på någon annan först. Var vänlig. Var mild. Skratta lite oftare. Uttryck din tacksamhet. Välkomna en främling. Gläd ett barn. Njut av jordens skönhet och storslagenhet. Uttryck din kärlek om och om igen.”¹⁰¹

Veckan därpå reste president Hunter till Mexico City för att organisera kyrkans tvåtusende stav. Nitton år tidigare hade han i Mexico City under en enda helg ansvarat för organiserandet av femton stavar från det som ursprungligen var fem stavar. President Gordon B. Hinckley beskrev bildandet av den tvåtusende staven som ”en viktig milstolpe i kyrkans historia”.¹⁰²

En kväll under dessa månader befann sig president Hunters son Richard i Joseph Smith Memorial Building och såg att en av värdinnorna satt i rullstol. ”Jag såg att hon inte var van vid den”, sa han. ”Jag gick för att tala med henne och berättade att min pappa hade en likadan rullstol som hon. Hon sa till mig att hennes kyrkas profet också hade en likadan rullstol som hon. Hon sa att om han klarar av det, kanske hon också kunde det. Det gav henne hopp. Jag tror att pappa var älskad av många. Kanske en av anledningarna till det var att de såg att han led precis som de gjorde och inte gav efter för lidandet, och det gav dem hopp.”¹⁰³

I början av 1995 invigde president Hunter templet i Bountiful i Utah. Han presiderade över sex invigningsmöten innan han blev så uttröttad att han måste läggas in på sjukhus. Efter att han skrivits ut några dagar senare, tillkännagav kyrkan att han hade prostatacancer som hade spridit sig till skelettet. President Hunter gjorde inga fler offentliga framträdanden under de sex sista veckorna av sitt liv, även om han fortsatte att träffa sina rådgivare och sköta kyrkans angelägenheter från sin bostad. ”Jag är tacksam för att han fick tillfälle att inviga [det templet]”, sa president Gordon B. Hinckley, ”speciellt i ljuset av hans tidigare vädjan till kyrkans medlemmar att ’se på Herrens tempel som den stora symbolen för [deras] medlemskap.’”¹⁰⁴

President Howard W. Hunter gick bort den 3 mars 1995 i en ålder av 87 år. Hans sista ord, som uttalades med ”en mycket tyst

och vänlig röst” till dem vid sidan av hans säng, var helt enkelt, ”Tack”.¹⁰⁵ Även om han bara hade varit president för kyrkan i nio månader, hade han haft djupt inflytande. ”Medlemmar i kyrkan i hela världen har blivit fästa vid honom på alldeles särskilt sätt som deras profet, siare och uppenbarare”, sa äldste James E. Faust. ”I honom har de sett personifieringen av Frälsarens egenskaper. De har på ett anmärkningsvärt sätt svarat på hans profetiska budskap om att göra våra liv mer kristuslika och att i vår tillbedjan fokusera på våra tempel.”¹⁰⁶

Vid president Hunters begravning hedrade president Gordon B. Hinckley honom med orden:

”Ett majestätiskt träd i skogen har fallit och lämnat ett tomrum. En stor och lågmäld kraft har avlägsnat sig från vår mitt.

Mycket har sagts om hans lidande. Jag tror att det var mer långdraget och mycket svårare än någon av oss känner till. Han utvecklade stor tålighet mot smärta och klagade inte över den. Att han levde så länge är ett underverk i sig självt. Hans lidande har tröstat och lindrat smärtan hos många andra som lider. De vet att han förstod hur tung deras börda var. Han visade dem ett särskilt slags kärlek.

Mycket har sagts om hans vänlighet, hans omtänksamhet, hans artighet mot andra. Det är helt och hållet sant. Han underkastade sig den Herre som han älskade. Han var en lågmäld och eftertänksam man. Men han kunde också ge uttryck för sin åsikt på ett kraftfullt och klokt sätt ...

Broder Hunter var god och vänlig. Men han kunde också vara stark och övertygande i sina uttalanden ... Han hade juristutbildning. Han visste hur man skulle framlägga en sak. Han lade fram de olika premisserna på ett metodiskt sätt. Utifrån dessa drog han sin slutsats. När han talade, lyssnade vi alla. Hans förslag antogs för det mesta. Men när de inte antogs, var han flexibel nog att hålla tillbaka sin påverkan ...

I 36 år bar han det heliga apostlaskapets mantel, och hans röst förkunnade på ett tongivande och kraftfullt sätt lärorna i Jesu Kristi evangelium och förde kyrkans verk framåt. Han har rest över hela världen som en sann och duglig förkunnare i Mästarens tjänst ...

”Howard W. Hunter, profet, siare och uppenbarare, hade ett fast och orubbligt vittnesbörd om att Gud, vår evige Fader, verkligen lever. Han uttryckte med stor övertygelse sitt vittnesbörd om Herren Jesu Kristi, människosläktets Återlösares gudomlighet. Han talade med kärlek om profeten Joseph Smith och om alla dem som i tur och ordning efterträtt honom fram till president Hunters egen tid ...

Må Gud välsigna honom för hans arbete till vår stora nytta.”¹⁰⁷

Slutnoter

1. I Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, juli 1994, s. 4.
2. Howard W. Hunter, "Fear Not, Little Flock" (tal på Brigham Young-universitetet, 14 mars 1989), s. 2; speeches.byu.edu.
3. I Todd, "President Howard W. Hunter", s. 5.
4. I J M. Heslop, "He Found Pleasure in Work", *Church News*, 16 nov 1974, s. 4.
5. I Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4, 12.
6. I Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4.
7. I "Vänner emellan", Från en intervju som Kellene Ricks gjorde med Howard W. Hunter, president för de tolv apostlarnas kворum, *Nordstjärnan: Barnens sidor*, maj 1991, s. 12.
8. I Gerry Avant, "Elder Hunter – Packed Away Musician's Career for Marriage", *Church News*, 19 maj 1985, s. 4.
9. I Ricks, "Vänner emellan".
10. I Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4.
11. I Ricks, "Vänner emellan".
12. I Avant, "Elder Hunter", s. 4.
13. Se "Eagle Scout Qualifies", *Idaho Statesman*, 12 maj 1923; citat i Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 41.
14. I Don L. Searle, "President Howard W. Hunter: Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Ensign*, apr. 1986, s. 22.
15. I James E. Faust, "President Howard W. Hunter: Örnens väg", *Nordstjärnan*, sep. 1994, s. 5.
16. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 22.
17. I James E. Faust, "President Howard W. Hunter: Örnens väg", s. 6.
18. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 22.
19. Historical Sketch of the Boise Stake of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (1924), s. 6, Church History Library, Salt Lake City.
20. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 41.
21. Boise-tabernaklet revs 1992 av Boise skoldistrikt som hade köpt det av kyrkan flera år tidigare (se "Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise", *Deseret News*, 9 sep. 1992, B3).
22. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 55.
23. I Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4; se även Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 57.
24. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 64.
25. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 65.
26. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 71.
27. I Gerry Avant, "She Made Home a Happy Place", *Church News*, 16 nov. 1974, s. 5.
28. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 79–80.
29. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81.
30. Opublicerat manuskript av Richard A. Hunter. Den här boken innehåller några citat av president Hunters son Richard eftersom han kunde ge information och inblickar medan boken sammanställdes. President Hunters son John var inte tillgänglig för rådföring eftersom han gick bort 2007.
31. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 87.
32. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 88.
33. I Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4.
34. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 91.
35. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 90.
36. Se Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 94.
37. I Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4.
38. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 97.
39. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 98.
40. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 98.
41. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 100–101.
42. Charles C. Pulsipher, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 10 jan. 1981, s. 2.
43. Opublicerat manuskript av Richard A. Hunter.
44. I Doyle L. Green, "Howard William Hunter: Apostle from California", *Improvement Era*, jan. 1960, s. 37.
45. Cree-L Kofford, i Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 120.
46. John S. Welch, i Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 119.
47. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 123.

48. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 125.
49. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 131.
50. Opublicerat manuskript av Richard A. Hunter.
51. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 127.
52. Charles C. Pulsipher, "My Most Influential Teacher", s. 2.
53. Howard W. Hunter, "Welfare and the Relief Society", *Relief Society Magazine*, apr. 1962, s. 238.
54. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 135. Angående sin farfar, skrev Richard A. Hunter: "Han var alltid en trofast medlem i kyrkan. Man såg honom alltid göra någon god gärning. Man skulle ha kunnat kalla honom 'Mr. Mormon'. Många av hans grannar och församlingsmedlemmar brukade berätta om hans vänliga och omtänksamma gärningar. Han var älskad av kyrkans medlemmar" (opublicerat manuskript).
55. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 137.
56. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 139.
57. Betty C. McEwan, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 21 juni 1980, s. 2.
58. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144.
59. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144.
60. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 145–146.
61. I Conference Report, okt. 1959, s. 121.
62. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 151.
63. Douglas D. Palmer, "The World Conference on Records", *Improvement Era*, juli 1969, s. 7.
64. Jay M. Todd, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", *Improvement Era*, apr. 1970, s. 27.
65. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 194.
66. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 208.
67. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 205.
68. I Todd, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", s. 27.
69. I Todd, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", s. 27.
70. "New Church Historian Called", *Church News*, 14 feb. 1970, s. 3.
71. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 197.
72. James E. Faust, "Howard W. Hunter: Man of God", *Ensign*, apr. 1995, s. 27.
73. Howard W. Hunter, "All Are Alike unto God", *Ensign*, juni 1979, s. 74.
74. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 215.
75. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 218.
76. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 222.
77. I Gerry Avant, "He Wanted to Visit the Holy Land 'Just One More Time'", *Church News*, 11 mars 1995, s. 9.
78. I Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), s. 119.
79. Se "Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes", *Church News*, 22 nov. 1975, s. 3.
80. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 202.
81. I Conference Report, okt. 1959, s. 121.
82. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 168–169.
83. I Avant, "She Made Home a Happy Place", s. 5.
84. I Searle, "President Howard W. Hunter", s. 25.
85. Opublicerat manuskript av Richard A. Hunter.
86. James E. Faust, i "President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant,'" *Ensign*, apr. 1995, s. 15.
87. I Dell Van Orden, "Exciting Time in Church History", *Church News*, 25 juni 1988, s. 6.
88. Howard W. Hunter, "Dörrar som öppnas och stängs", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 54.
89. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 284.
90. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 291.
91. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 305–306.
92. Howard W. Hunter, "An Anchor to the Souls of Men", *Ensign*, okt. 1993, s. 71.
93. James E. Faust, "Örnens väg", s. 2.
94. I Todd, "President Howard W. Hunter", s. 4.
95. I Todd, "President Howard W. Hunter", s. 5; se även Howard W. Hunter, "Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 7.
96. Gordon B. Hinckley, "A Prophet Polished and Refined", *Ensign*, apr. 1995, s. 34.
97. Se Howard W. Hunter, "Dyrbara och mycket stora löften", *Liahona*, jan. 1995, s. 7.
98. I Gerry Avant, "Temple Is Dedicated in Sunshine State", *Church News*, 15 okt. 1994, s. 3.

99. Howard W. Hunter, "We Have a Work to Do", *Ensign*, mars 1995, s. 64.
100. Howard W. Hunter, "The Gifts of Christmas", *Ensign*, dec. 2002, s. 18.
101. Howard W. Hunter, "The Gifts of Christmas", s. 18–19; hämtat från "What We Think Christmas Is", *McCall's*, dec. 1959, s. 82–83.
102. Gordon B. Hinckley, "A Prophet Polished and Refined", s. 34.
103. Opublicerat manuskript av Richard A. Hunter.
104. Gordon B. Hinckley, "A Prophet Polished and Refined", s. 34.
105. I Dell Van Orden, "14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World", *Church News*, 11 mars 1995, s. 3.
106. James E. Faust, "Howard W. Hunter: Man of God", s. 26.
107. Gordon B. Hinckley, "A Prophet Polished and Refined", s. 33–35.

*"Hur ofta tänker vi på Frälsaren? Hur djupt och hur
tacksamt och hur vördnadsfullt begrundar vi hans liv?
Hur viktig i vårt liv känner vi att han är?"*

Jesus Kristus – vår enda väg till hopp och glädje

”Om vårt liv och vår tro är inriktade på Jesus Kristus och hans återställda evangelium, kan ingenting bli fel i det långa loppet.”

Ur Howard W. Hunters liv

Ett tydligt tema i president Howard W. Hunters lärdomar är att verklig frid, läkedom och glädje infinner sig först när man strävar efter att lära känna och följa Jesus Kristus. President Hunter lärde att ”Kristi väg inte bara är den *rätta*, utan till sist den *enda* vägen till hopp och glädje”.¹

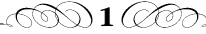
President Hunter vittnade också frimodigt om Frälsarens gudomliga mission. ”Som ordinerad apostel och särskilt vittne om Kristus ger jag er mitt högtidliga vittnesbörd om att Jesus Kristus verkligen är Guds Son”, förkunnade han. ”Han är Messias, som Gamla testamentets profeter såg fram emot. Han är Israels hopp, vars ankomst Abrahams, Isaks och Jakobs barn bett om under långa århundraden av föreskriven gudsdyrkan ...

Det är genom den Helige Andens kraft som jag bär mitt vittnesbörd. Jag vet att Kristus är verklig, lika säkert som om jag sett med egna ögon och hört med egna öron. Jag vet också att den Helige Anden bekräftar sanningsenligheten i mitt vittnesbörd i alla deras hjärtan som lyssnar med trons öron.”²

President Hunter, som drogs till de platser där Jesus varit verksam, reste till det heliga landet mer än tjugo gånger. Äldste James E. Faust i de tolv kворum sa att ”Jerusalem var som en magnet för honom ... Han tycktes ha en omättlig önskan att vara där Frälsaren hade vandrat och undervisat. Han älskade allt han såg och hörde. Han var särskilt förtjust i Galileen. Men en plats älskade han mest

av allt. Han brukade *alltid* säga: 'Låt oss bege oss till trädgårdsgraven ännu en gång, som i gamla tider.' Där brukade han sitta och meditera som om han trängde igenom slöjan mellan sig själv och Frälsaren."³

Howard W. Hunters lärdomar

Vi måste lära känna Kristus bättre än vi gör, vi måste tänka på honom oftare än vi gör.

Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga sjunger med vördnad:

*Jesus, när tanken flyr till dig,
med glädje fylls mitt bröst.
När orons börda trycker mig,
du är min hjälp, min tröst ...*

Hur ofta tänker vi på Frälsaren? Hur djupt och hur tacksamt och hur vördnadsfullt begrundar vi hans liv? Hur viktig är han i vårt liv?

Hur ofta under en vanlig dag, en arbetsvecka eller en flyktig månad flyr tanken till Jesus? Kanske inte tillräckligt ofta för somliga av oss.

Livet skulle säkert bli mer fridfullt och äktenskapen och familjerna starkare och bostadsområden och länder tryggare och vänligare och mer konstruktiva, om mer av Jesu Kristi evangelium kunde fylla våra bröst med "glädje".

Om vi inte ägnar vårt hjärtas tankar större uppmärksamhet, undrar jag vilka förhoppningar vi kan ha om att göra anspråk på den större glädjen, det högre priset att en dag få se hans kärleksfulla ansikte och vila i hans närhet.

Varje dag i livet och varje tid av året ... frågar Jesus var och en av oss, så som han gjorde efter sitt triumftåg in i Jerusalem för så många år sedan: "Vad anser ni om Messias? Vems son är han?" (Matt. 22:42.)

Vi förkunnar att han är Guds Son, och detta faktum borde påverka vår själ oftare.⁴

Vi måste lära känna Kristus bättre än vi gör, vi måste ha honom mer i åtanke, vi måste tjäna honom modigare än vi gör. Då ska vi dricka vattnet som springer upp med evigt liv och ska äta av livets bröd.⁵

"Må vi som Kristi efterföljare bli mer hängivna och lydiga. Må vi hålla honom kär i våra tankar och uttala hans namn med kärlek."

2

Jesus är den enda sanna källan till hopp och bestående glädje.

*Hopp för den själ som tyngs av sorg:
Du skänker tröst och mod.
Du är vår frälsnings säkra borg,
o Herre, ren och god.*

Vilken underbar vers, och vilket budskap om hopp, förankrat i Kristi evangelium! Finns det någon ibland oss någonstans på livets väg, som inte behöver hopp och inte söker större glädje? Detta är människosjälens allomfattande behov och längtan, och sådana är Kristi löften till sina efterföljare. Hoppet är till för "den själ som tyngs av sorg", och alla ödmjuka människor får "tröst och mod".

Botfärdigheten är dyr – den kostar oss vår stolthet och vår okänslighet, men den kostar oss i synnerhet våra synder. För detta är det verkliga hoppets pris, vilket kung Lamoni's far visste för 2 000 år sedan. "O Gud!", ropade han, "vill du då ge dig tillkänna för mig, så skall jag överge alla mina synder för att lära känna dig och för att jag må kunna uppstå från de döda och bli frälst på den yttersta

dagen” (Alma 22:18). När också vi är villiga att avstå från alla våra synder för att känna honom och följa honom, blir också vi fyllda av det eviga livets glädje.

Och hur är det med de ödmjuka? I en värld som är alltför upptagen med att vinna genom skrämsel och med att sträva efter att komma på första plats, finner vi knappast någon större folkskara i kö för att köpa böcker som förespråkar saktmod. Men de ödmjuka ska ärva jorden, ett ganska imponerande kollektivt övertagande – som sker *utan* skrämsel! Förr eller senare, och vi ber att det blir förr och *inte* senare, kommer alla att erkänna att Kristi väg inte bara är den *rätta*, utan till sist den *enda* vägen till hopp och glädje. Varje knä ska böjas och varje tunga bekänna att vänlighet är bättre än brutalitet, att mildhet är starkare än tvång, och att det mjuka svaret stillar vreden. Till slut, och om möjligt innan dess, måste vi bli mer lika honom ...

*Jesus, du all vår glädje är,
du som vår längtan vet.
Jesus, du är vårt hjärtas skatt
nu och i evighet.*

Detta är min personliga bön och min önskan för hela världen ... Jag vittnar om att Jesus är den enda sanna källan till bestående glädje, att vi bara finner bestående frid i honom. Jag önskar att han kan vara ”vårt hjärtas skatt”, den skatt som var och en av oss eftersträvar och den enda skatt som människor och länder alltid kan hålla kär. Han är vår skatt i tid och evighet. Alla andra skatter blir till slut värdelösa. Varje annan storhet bleknar med tiden och upplöses med elementen. Till slut ... kommer vi inte att finna någon verklig glädje utom i Kristus ...

Må vi som Kristi efterföljare vara mer hängivna och lydiga. Må vi hålla honom kär i våra tankar och uttala hans namn med kärlek. Må vi knäböja inför honom med saktmod och barmhärtighet. Må vi välsigna och tjäna andra, så att de må göra detsamma.⁶

3

Det som behövs allra mest i hela världen är en aktiv och uppriktig tro på Frälsaren och hans lärdomar.

Det finns de som säger att det är gammalmodigt att tro på Bibeln. Är det gammalmodigt att tro på Gud, på Jesus Kristus, den levande Gudens Son? Är det gammalmodigt att tro på hans försoningsoffer och på uppståndelsen? Om så är fallet, förkunnar jag att jag är gammalmodig och att kyrkan är gammalmodig. I stor enkelhet undervisade Mästaren om det eviga livets principer och de lärdomar som skänker glädje åt dem som utövar tro. Det verkar inte rimligt att tro att dessa Mästarens lärdomar behöver moderniseras. Hans budskap gällde principer som är eviga.⁷

I vår tidsålder, och i varje tidsålder före oss, och i varje tidsålder efter oss, är det som världen mest behöver en aktiv, uppriktig tro på hans lärdomar vilken är Jesus från Nasaret, den levande Gudens levande Son. Eftersom många förkastar dessa lärdomar, är det än viktigare att människor som uppriktigt tror på Jesu Kristi evangelium förkunnar dess sanning och genom föredöme visar kraften och friden i ett rättfärdigt, gott liv ...

Hur förväntas vi handla när vi blir förolämpade, missförstådda, orättvist och ovänligt behandlade, eller när man försyndar sig mot oss? Vad förväntas vi göra, när de människor vi älskar sårar oss, när vi förbigås vid en befordran eller anklagas på falska grunder, eller när våra motiv orättvist ifrågasätts?

Slår vi tillbaka? Tar vi till ännu kraftigare artilleri? Återgår vi till öga för öga och tand för tand, eller ... kommer vi till insikt om att det slutligen leder till att vi blir blinda och tandlösa? ...

Genom sitt eget livs storhet och sina lärdomars exempel, gav Kristus oss många råd, som alltid åtföljdes av säkra löften. Han undervisade med en storhet och myndighet som skänkte hopp åt de bildade och de okunniga, de rika och de fattiga, de friska och de sjuka.⁸

Sträva efter att bygga upp ett personligt vittnesbörd om Jesus Kristus och försoningen. Att studera Kristi liv och få ett vittnesbörd om vem han verkligen är, är något vi alla borde sträva efter. När vi börjar förstå hans mission och den försoning han åstadkom, får vi en önskan att leva mer som honom.⁹

Frälsaren kan stilla stormarna i våra liv.

4

När vi utövar tro på Frälsaren, stillar han vårt livs stormiga vatten.

Vi har alla upplevt plötsliga stormar i våra liv. Några av dem kan vara våldsamma, skrämmande och potentiellt förödande. Som enskilda, familjer, grannskap, samhällen, till och med som kyrka, har vi fått uppleva plötsliga oroligheter som fått oss att på olika sätt fråga: "Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?" [Mark. 4:38.] Och på något sätt hör vi alltid i stillheten efter stormen: "Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?" [Mark. 4:40.]

Ingen av oss skulle vilja tänka att vi inte har *någon* tro, men jag tycker att Herrens milda tillrättavisning här är mycket befogad. Denne store Jehova, som vi säger att vi förtröstar på och vars namn vi har påtagit oss, är han som sa: "Varde mitt i vattnet ett valv som skiljer vatten från vatten!" (1 Mos. 1:6.) Han är också den som sa: "Vattnet under himlen skall samlas till en enda plats så att det torra blir synligt." (1 Mos. 1:9.) Dessutom var det han som delade Röda

havet så att israeliterna kunde gå igenom på torr mark. (Se 2 Mos. 14:21–22.) Det borde förvisso inte väcka någon förvåning att han kunde befalla elementens oro som rådde på Galileiska sjön. Och vår tro bör påminna oss om att han kan stilla de stormiga vattnen i våra liv ...

Vi möter alla motgångar i livet. Jag tror vi kan vara ganska säkra på det. En del av de motgångarna skulle kunna bli våldsamma, skadliga och förgörande. En del kanske till och med prövar vår tro på en kärleksfull Gud som besitter kraften att skänka oss lättnad.

Inför denna ängslan tror jag att han som är Fader till oss alla vill säga: "Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?" Och naturligtvis gäller det att ha tro tillräcklig för hela resan, hela upplevelsen, hela vårt liv, inte bara för småsaker och stormiga ögonblick ...

Jesus sa: "I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen." (Joh. 16:33.)¹⁰

När vi inriktar vårt liv på Frälsaren, behöver vi inte vara rädda, och våra bekymmer vänds till glädje.

Jag vet tillräckligt mycket om ert upptagna och hektiska liv för att veta att man ibland blir frustrerad. Man kanske till och med oroar sig lite då och då. Jag vet allt om det där ...

Mitt budskap till er idag är: "Frukta inte, du lilla hjord." Jag vill uppmuntra er att glädja er över livets stora välsignelser. Jag vill inbjuda er att uppleva hur spännande det är att leva efter evangeliet och känna vår himmelske Faders kärlek. Livet är underbart till och med i de svåra stunderna, och det finns lycka, glädje och frid vid uppehållen längs hela vägen, och oändliga portioner vid vägens slut.

Visst finns det mycket att oro sig över – en del mycket allvarliga bekymmer – men det är därför vi i evangeliet talar om tro, hopp och kärlek. Som sista dagars heliga är det "överflödande livet" vårt, och vi försöker betona våra välsignelser och möjligheter, och minimera våra besvikelser och bekymmer. "Sök flitigt, be alltid och ha tro", säger skriften, "och allt skall samverka till ert bästa" (L&F 90:24). Jag vill påminna er om det löftet ...

Jag ber er minnas denna enda sak. Om vårt liv och vår tro är inriktade på Jesus Kristus och hans återställda evangelium, kan ingenting bli fel i det långa loppet. Om å andra sidan vårt liv inte är inriktat på Frälsaren och hans lärdomar, kan ingen framgång någonsin bli bestående ...

Vi kämpar alla med problem med hälsan då och då – andra gör det konstant. Sjukdom och ohälsa utgör en del av dödlighetens börda. Ha tro och var positiva. Prästadömetts kraft är verklig, och det finns så mycket som är gott i livet, även om vi fysiskt har det svårt. Det är en glädje att veta att det inte kommer att finnas några skador eller sjukdomar i uppståndelsen.

Vissa av våra bekymmer kanske uppträder i form av frestelser. Andra kan vara svåra beslut om utbildning, karriär, pengar eller äktenskap. Oavsett vilken er börda är, finner ni den styrka ni behöver i Kristus. Jesus Kristus är Alfa och Omega, bokstavligen begynnelsen och änden. Han är med oss från början till slutet och är därför mer än en åskådare i våra liv ...

Om det ok som tynger oss är synden själv, är budskapet det samma. Kristus vet hur tunga våra synder är, för han bar dem först. Om vår börda inte är synd eller frestelse utan sjukdom, fattigdom eller avvisande, gäller samma sak. Han vet ...

Han fick utstå så mycket mer än våra synder. Han som Jesaja kallade "en smärtornas man" (Jesaja 53:3; Mosiah 14:3) är fullkomligt förtrogen med varje problem vi möter, eftersom han valde att bära hela tyngden av alla våra bekymmer och smärtor ...

Bröder och systrar, ni har och kommer att få bekymmer och utmaningar av många slag, men bejaka livet med glädje och tro. Studera skrifterna regelbundet. Be innerligt. Lyd Andens och profeternas röst. Gör allt ni kan för att hjälpa andra. Ni kommer att finna stor glädje om ni lever så. En härlig dag kommer alla era bekymmer att vändas till glädje.

Som Joseph Smith skrev till de hårt prövade heliga från sin cell i Liberty-fängelset:

Låt oss därför, högt älskade bröder, med glädje göra allt det som står i vår makt. Och sedan kan vi med största förvissning stå stilla

och se Guds frälsning och hans arm uppenbaras. [L&F 123:17; kursivering tillagd.]

[Med Herrens ord till profeten Joseph Smith:]

Frukta därför inte, du lilla hjord. Gör gott! Låt jord och helvete förena sig mot er, ty om ni är byggda på min klippa kan de inte få överhand ...

Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte.

Se såren som stacks i min sida, och även märkena efter spikarna i mina händer och fötter. Var trofasta, håll mina bud, och ni skall ärva himmelriket [L&F 6:34–37].¹¹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Tänk igenom hur du skulle svara på president Hunters frågor i avsnitt 1. Hur kan vi ge Jesus Kristus en mer central plats i våra liv? Hur kan vi ge honom en mer central plats i våra hem? Hur kan vi lära känna Kristus bättre?
- Vad "kostar det oss" att ta emot hoppet, glädjen och friden som Kristus erbjuder oss? (Se avsnitt 2.) När har du känt hoppet, friden och glädjen som kommer från Frälsaren?
- Varför tror du att "det som världen mest behöver [är] en aktiv, uppriktig tro på lärdomarna från Jesus från Nasaret"? (Se avsnitt 3.) Hur kan du visa tro på Kristi lärdomar när du känner dig förolämpad, missförstådd, orättvist och ovänligt behandlad, eller när man försyndar sig mot dig?
- Vad kan vi lära av presidents Hunters undervisning om rädsla och tro? (Se avsnitt 4.) Hur hjälper lydnad oss att övervinna rädsla? Tänk på tillfällena när Frälsaren har stillat stormarna i ditt liv då du har utövat tro på honom.
- Hur kan president Hunters råd i avsnitt 5 hjälpa oss att "bejaka livet med glädje", till och med när vi upplever sorg, besvikelse eller sjukdom? Hur kan vi utveckla ett evigt perspektiv? Hur har Frälsaren hjälpt dig att få ett mer överflödande liv?

Hithörande skriftställen:

Matt. 11:28–30; Joh. 14:6; 2 Nephi 31:19–21; Alma 5:14–16; 7:10–14; 23:6; Helaman 3:35; 5:9–12; L&F 50:40–46; 93:1

Studiehjälpmedel

”Lägg under dina studier noga märke till de tankar som kommer till ditt sinne och de känslor som kommer till ditt hjärta” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 18). Du kan skriva ner de intryck du får, även om de inte verkar ha något samband med de ord du läser. De kan vara just det som Herren vill uppenbara för dig.

Slutnoter

1. ”Jesus, när tanken flyr till dig”, *Nordstjärnan*, juli 1993, s. 63.
2. ”En apostels vittnesbörd om Kristus”, *Nordstjärnan*, aug. 1984, s. 28.
3. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, s. 27.
4. Se ”Jesus, när tanken flyr till dig”, s. 61–62.
5. ”Vad slags män bören I då icke vara?” *Nordstjärnan*, juli 1994, s. 62; se även ”Han inbjuder oss att följa honom”, *Nordstjärnan*, okt. 1994, s. 6.
6. Se ”Jesus, när tanken flyr till dig”, s. 62–63.
7. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 318.
8. Se ”Ledfyren i den lugna hamnen”, *Liahona*, apr. 2002, s. 24.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 30.
10. Se ”Herre, hör stormarna brusa”, *Nordstjärnan*, Rapport från den 154:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga 1984, s. 26–27, 28.
11. ”Fear Not, Little Flock” (tal på Brigham Young University, 14 mars 1989), s. 1–2, 4–5; speeches.byu.edu.

”Min frid ger jag er”

”Frid kan endast komma till en individ som överlämnar sig villkorslöst – överlämnar sig åt honom som är Fridsfursten, som har makt att skänka frid.”

Ur Howard W. Hunters liv

En av president Howard W. Hunters bröder i de tolvsvorum beskrev honom som en man med ett ”enastående tålamod som kommer av stor inre frid”.¹ President Hunter talade ofta om inre frid och lärde att en människa endast kan få den genom att vända sig till Gud – genom att lita på honom, utöva tro och försöka göra hans vilja. Sådan frid höll honom uppe under många svåra stunder.

I slutet av 1975 rekommenderade en läkare att president Hunters hustru Claire skulle genomgå en operation i hjärnan. Det var svårt för president Hunter att avgöra om operationen skulle vara för Claires bästa, eftersom den skulle vara påfrestande för hennes sköra kropp och kanske inte förbättra hennes tillstånd. Han besökte templet, rådgjorde med familjemedlemmar och kände snart att operationen var det som gav mest hopp om lindring för Claire. Dagen för operationen uttryckte han sina känslor skriftligen:

”Jag följde med henne ända till operationssalens dörrar, gav henne en kyss, och hon togs vidare genom entrén. Tiden gick, och jag väntade och undrade ... Plötsligt förvandlades oron till en känsla av frid. Jag visste att rätt beslut fattats och att mina böner hade besvarats.”²

1989 hade president Hunter ännu en upplevelse när han kände frid i en svår stund. Han var i Jerusalem för att inviga Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier. Flera grupper hade protesterat mot kyrkans närvaro i Jerusalem, och några hade hotat med våld. En av talarna vid invigningen var äldste Boyd K. Packer i de tolv apostlarnas kvorum, som senare berättade:

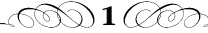

Vi måste "fästa vår blick på Jesus" och aldrig "vända bort blicken från honom som vi måste tro på".

”När jag talade rådde viss upphetsning längst bak i lokalen. Män i militäruniformer hade kommit in i rummet. De skickade ett meddelande till president Hunter. Jag vände mig om och bad om instruktioner. Han sa: ’Det har varit ett bombhot. Är du rädd?’ Jag svarade: ’Nej.’ Han sa: ’Det är inte jag heller – fortsätt tala.’”³ Invigningsmötet fortsatte utan att något hände – ingen bomb detonerade.

I situationer som dessa litade president Hunter på Frälsarens löfte om frid, som han ofta citerade: ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa” (Joh. 14:27).

Howard W. Hunters lärdomar

Jesus Kristus är källan till det sanna hoppet.

När Jesaja förutsade Kristi födelse mer än 700 år innan den ägde rum, använde han sig av titlar som uttrycker stor beundran ... En av dessa titlar, som är av särskilt intresse i den värld vi lever i, är ”Fridsfurste” (Jes. 9:6). ”Så skall herradömet bli stort och friden utan slut över [hans] tron”, förkunnade Jesaja (v. 7). Vilket underbart hopp för en krigshärjad, syndtyngd värld!⁴

Den frid som världen längtar efter är en tid av inställda fientligheter, men människor inser inte att frid är ett tillstånd som endast kan komma till dem på Guds villkor och inte på något annat sätt.

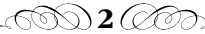
I en psalm i Jesajas bok finns dessa ord: ”Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid, ty på dig förtröstar han.” (Jes. 26:3.) Denna fullkomliga frid som Jesaja talar om kommer endast genom tro på Gud. Detta förstås inte av en värld som vägrar att tro.

Vid det sista tillfälle när Jesus åt med de tolv tvättade han deras fötter, bröt bröd åt dem, gav dem bågaren och sedan, efter att Judas hade lämnat dem, talade Mästaren ganska utförligt med dem. Han talade bland annat om sin förestående död och om det arv han lämnade dem var och en. Han hade inte samlat vare sig föremål, egendomar eller rikedomar. Uppteckningarna talar inte om några ägodelar förutom de kläder han bar, och följande dag efter korsfästelsen skulle dessa delas upp bland soldaterna, som skulle kasta lott om hans mantel. Hans arv gavs till lärjungarna med dessa enkla

men djupsinniga ord: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh. 14:27.)

Han använde sig av den judiska formen av hälsning och välsignelse: "Min frid ger jag er." Denna hälsning och detta arv skulle inte uppfattas av dem på det vanliga sättet, för han sa: "Inte ger jag er [så] som världen ger." Inte tomma önsknings, inte bara artig formalitet, så som människor i världen vanligtvis använder orden, utan som fridens upphovsman och furste gav han den. Han förlänade dem den och sa: "Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." Inom några få timmar skulle de utsättas för svårigheter, men med denna frid kunde de övervinna rädslan och stå fasta.

Hans sista ord till dem före tacksägelsen den där minnesvärda kvällen löd: "I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen." (Joh. 16:33.)⁵

Vi får frid när vi lever efter evangeliets principer.

Det finns endast en styrande hand i universum, endast ett osvikligt ljus, en strålände ledlyr för världen. Det ljuset är Jesus Kristus, världens ljus och liv, det ljus som en profet i Mormons bok beskrev som "ett ljus som är oändligt, som aldrig kan förmörkas". (Mosiah 16:9.)

I vår strävande att nå den tryggade, lugna hamnen är Kristus den enda ledlyr som vi alltid kan lita på, oavsett om vi är enskilda kvinnor och män, familjer, samhällen eller folk. Han är den som sa om sin egen mission: "Jag är vägen och sanningen och livet." (Joh. 14:6.) ...

Beakta till exempel Kristi uppmaningar till sina lärjungar. Han sa: "Älska era ovänner [välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er välsigna dem som förbannar er] och be för dem som förföljer er." Se (Matt. 5:44, Luk. 6:28.)

Tänk på vad de här uppmaningarna skulle åstadkomma om de följdes i området där vi bor, i samhället där vi och våra barn bor, i de länder som utgör vår stora världsomfattande familj. Jag inser att den här läran utgör en stor utmaning, men visst är det en angenämare utmaning än de hemska följderna av krig, fattigdom och lidande som världen ständigt utsätts för.⁶

När vi försöker hjälpa dem som har försyndat sig mot oss, när vi ber för dem som handlar illa mot oss, kan vårt liv vara underbart. Vi kan känna frid när vi är eniga med Anden och med varandra när vi tjänar Herren och håller hans bud.⁷

Världen vi lever i, där vi bor eller långt borta, behöver Jesu Kristi evangelium. Evangeliet visar den enda vägen för världen att någonsin uppnå fred ... Vi behöver en mer fridfull värld, vilket är en följd av mer fridsamma familjer och bostadsområden och samhällen. För att försäkra och vårda oss om denna frid "måste vi älska [andra], såväl våra fiender som våra vänner" [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 390] ... Vi behöver räcka ut vänskapens hand. Vi behöver vara vänligare, mer ömsinta, mer förlåtande och mindre snara till vrede.⁸

Guds handlingssätt är främst genom övertalning och tålmod, inte genom tvång och konfrontation. Han verkar genom mild övertalning och överbevisning.⁹

Det finns inget löfte om frid för dem som förkastar Gud, för dem som inte håller hans bud eller för dem som bryter hans lagar. Profeten Jesaja talade om förfall och korruption hos ledare och fortsatte sedan sina förmaningar med orden: "Men de ogudaktiga är som ett upprört hav, ett som inte kan vara stilla, ett hav vars vågor rör upp dy och orenlighet. Det finns ingen frid för de ogudaktiga, säger min Gud." (Jes. 57:20–21.) ...

Likgiltighet för Frälsaren eller underlåtenhet att hålla Guds bud medför osäkerhet, inre oro och stridigheter. Dessa är fridens motsats. Frid kan bara komma till den som överlämnar sig villkorslöst – överlämnar sig åt honom som är Fridsfursten, som har makt att skänka frid.¹⁰

Världens bekymmer, som ofta uttrycks i braskande rubriker, bör påminna oss om att söka efter den frid som kommer genom att efterleva de enkla principerna i Kristi evangelium. De högröstade minoriteterna kan inte störa vår inre frid om vi älskar våra medmänniskor och har tro på Frälsarens försoningsoffer och den stilla vissheten han ger om evigt liv. Var finner vi sådan frid i en orolig värld? Herren sa: "Be och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er. Ty var och en som ber, han får, och

den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas.” (Luk. 11:9–10.)¹¹

Det verkar som om två eviga sanningar måste erkännas av alla om vi ska finna frid i den här världen och evigt liv i den kommande.

1) Att Jesus är Kristus, vår himmelske Faders evige Son, som kom till jorden i den särskilda avsikten att återlösa människosläktet från synd och från graven, och att han lever för att föra oss tillbaka till Faderns närhet. 2) Att Joseph Smith var hans profet som upprestes i dessa sista dagar för att återställa sanningen som hade gått förlorad för människosläktet på grund av överträdelse. Om alla människor skulle erkänna och efterleva dessa två grundläggande sanningar, skulle frid bringas till världen.¹²

Om du själv står emot ... frestelser och föresätter dig att betala det dagliga priset, att efterleva skördelagen genom rena, moraliska tankar och vanor, genom rakt och ärligt handlande, genom integritet och noggrannhet i dina studier, genom fasta, bön och tillbedjan, kan du bärga en skörd av frihet, inre frid och framgång.¹³

Ett liv fyllt av osjälviskt tjänande är också fyllt av frid som övergår allt förstånd ... Den friden kan endast komma genom efterlevnad till evangeliets principer. Dessa principer utgör Fridsfurstens plan.¹⁴

Så mycket i den här världen är avsett att förstöra ... personlig frid genom synd och frestelser av tusentals slag. Vi ber att de heligas liv kan levas i harmoni med det mönster som framlagts för oss av Jesus från Nasaret.

Vi ber att Satans ansträngningar ska hindras, att enskildas liv kan vara fridsamma och lugna, att familjer kan vara sammansvetsade och ha omsorg om alla sina medlemmar, att församlingar och stavar, grenar och distrikt kan utgöra Kristi kropp och tillgodose varje behov, mildra varje smärta och läka varje sår tills hela världen, som Nephi vädjade, kan ”sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor ...

Mina älskade bröder”, fortsatte Nephi, ”detta är vägen, och det finns ingen annan väg”. (2 Nephi 31:20–21.)¹⁵

"Ett liv fyllt av osjälviskt tjänande är också fyllt av frid som övergår allt förstånd."

3

Frälsaren kan hjälpa oss finna frid trots oron omkring oss.

Jesus var inte förskonad från sorg, smärta, lidande och frestelser. Inga ord kan förklara den outsägliga börda han bar. Vi har inte heller tillräcklig visdom för att förstå profeten Jesajas beskrivning av honom som "en smärtornas man". (Jes. 53:3.) Hans skepp kastades hit och dit under större delen av hans liv och, åtminstone i

människors ögon, led svårt skeppsbrott på Golgatas steniga kust. Vi är befallda att inte betrakta livet med jordiska ögon – med vår andliga syn vet vi att något helt annat hände på korset.

Frälsaren hade frid i hjärtat och på sina läppar, hur våldsamt stormen än rasade. Må det vara likadant med oss – i våra hjärtan, i våra hem, i våra länder på jorden, och även i de svårigheter som kyrkan då och då ställs inför. Vi bör inte förvänta oss att få gå genom livet som enskilda eller som grupp utan något motstånd.¹⁶

Man kan leva i vackra och fridfulla omgivningar, men, på grund av inre motsättningar och dissonans, befinna sig i ett tillstånd av konstant oro. Å andra sidan kan man befinna sig mitt i förödelse av värsta slag och blodsutgjutelse till följd av krig, och ändå uppleva den stillhet som kommer av utesäglig frid. Om vi ser till människor och världens vägar, finner vi oro och förvirring. Om vi bara vänder oss till Gud, finner vi frid för den oroliga själen. Detta förtydligades av Frälsarens ord: ”I världen får ni lida” (Joh. 16:33), och i sitt testamente till de tolv och till hela människosläktet, sa han: ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger ...” (Joh. 14:27.)

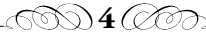
Vi kan finna den friden nu, i en värld av konflikter, om vi bara tar emot hans stora gåva och hans inbjudan: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.” (Matt. 11:28–29.)

Denna frid skyddar oss från världens larm. Vetskapen att Gud lever, att vi är hans barn och att han älskar oss, lugnar det oroliga hjärtat. Det svar vi söker finns i tron på Gud och hans Son Jesus Kristus. Den ger oss frid nu och i den evighet som följer.¹⁷

I denna värld av förvirring, brådska och timligt framåtskridande, behöver vi återvända till Kristi enkelhet ... Vi behöver studera sanningens enkla grundläggande principer som Mästaren undervisade om, och sälla bort det kontroversiella. Vår tro på Gud måste vara äkta och inte spekulativ. Jesu Kristi återställda evangelium kan vara ett dynamiskt, drivande inflytande, och när vi verkligen tar emot det får vi en meningsfull, religiös upplevelse. En av de stora styrkorna i mormonernas religion är den här omvandlingen av tro till

ett dagligt sätt att tänka och handla. Det ersätter oro och förvirring med frid och lugn.¹⁸

Genom att fästa blicken på Jesus kan vi segra över sådant som skulle kunna förstöra friden.

Låt mig återge en av de stora berättelserna om Kristi seger över det som tycks pröva oss och skapa rädsla i vårt hjärta. När Kristi lärjungar hade begett sig ut på en av sina många färder över Galileiska sjön, var natten mörk och elementen starka och ogynnsamma. Vågorna rasade och vinden var stark, och dessa dödliga, bräckliga män var rädda. Olyckligtvis fanns det ingen där med dem som kunde lugna och rädda dem, för Jesus hade lämnats kvar på stranden.

Som alltid vakade han över dem. Han älskade dem och hade omsorg om dem. När nöden var som störst, såg de i mörkret en gestalt i fladdrande mantel, gående mot dem på sjöns höga vågor. De skrek av skräck vid synen, i tron att det var en vålnad som gick på vågorna. Och genom stormen och mörkret, i riktning mot dem – som så ofta mot oss, när havet, mitt i livets mörker, verkar så stort och våra båtar så små – hördes den röst, som inger mer tillförsikt och frid än alla andra, uttala dessa enkla ord: ”Det är jag. Var inte rädda.” Petrus utropade: ”Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet.” Och Kristus svar till honom var detsamma som till oss alla: ”Kom!”

Petrus hoppade över relingen och ner på de höga vågorna, och så länge han hade blicken fäst på Herren var allt väl, trots att vinden rufsade om hans hår och vågskummet blöta ner hans kläder. Det var först när han med sviktande tro vände blicken från Mästaren och såg på de vilda vågorna och det svarta djupet under sig – först då började han sjunka. Som sagt, likt de flesta av oss, utropade han: ”Herre, hjälp mig!” Och Jesus svek honom inte. Han räckte fram handen och tog tag i den drunknande lärjungen med den milda tillrättavisningen: ”Så lite tro du har! Varför tvivlade du?”

När de sedan var tryggt ombord på den lilla farkosten, såg de vinden mojna och vågorna bli till krusningar. Snart var de tillbaka i sin trygga hamn, dit alla en gång hoppas komma. Besättningen, liksom hans lärjungar, var fyllda av djup förundran. Några av dem tilltalade

honom med en titel som jag förkunnar i dag: ”Du är verkligen Guds Son.” (Från Farrar, *The Life of Christ*, s. 310–313; se Matt. 14:22–33.)

Det är min fasta övertygelse att om vi som personer, som familjer, samhällen och folk, likt Petrus fäste vår blick på Jesus, skulle vi också segerrikt kunna gå över ”otrons svallande vågor” och stå ”orädda bland tvivlets tilltagande vindar”. Men om vi vänder bort blicken från honom som vi måste tro på, vilket är så lätt att göra, och som världen är så frestad att göra – om vi ser på kraften och våldsamheten i de hemska, förgörande elementen omkring oss istället för på honom som kan hjälpa och rädda oss – då sjunker vi oundvikligen ner i ett hav av konflikter, sorg och förtvivlan.

När vi i sådana stunder tycker att vattnet hotar dränka oss och djupet håller på att uppsluka vår tros rullande fartyg, ber jag att vi mitt i stormen och mörkret alltid må kunna höra världens Frälsares ljuvliga ord: ”Var lugna. Det är jag. Var inte rädda.” (Matt. 14:27.)¹⁹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hunter undervisar oss om att Jesus Kristus är källan till verklig frid (se avsnitt 1). Vilka upplevelser har hjälpt dig att förstå denna sanning? Hur kan vi ta emot friden som Jesus erbjuder oss?
- Hur får vi frid genom att älska andra? (Se avsnitt 2.) Hur kan vi få frid genom att leva efter evangeliet? Varför är det nödvändigt att ”[överlämna] sig villkorslöst” för att kunna känna frid?
- Gå igenom president Hunters lärdomar i avsnitt 3. Hur har du upplevt uppfyllelsen av Frälsarens löfte att ”ge [dig] vila” från dina bördor när du kommer till honom?
- Begrunda president Hunters ord om hur Petrus gick på vattnet (se avsnitt 4). Vad kan du lära dig av den berättelsen om hur man finner frid i orostider? Hur har Frälsaren hjälpt dig vara lugn och inte rädd i svåra tider?

Hithörande skriftställen:

Ps. 46:10; 85:8; Jes. 32:17; Mark. 4:36–40; Rom. 8:6; Gal. 5:22–23; Fil. 4:9; Mosiah 4:3; L&F 19:23; 59:23; 88:125

Undervisningstips

Låt klassmedlemmarna välja ett avsnitt i kapitlet som de skulle vilja samtala om, och dela upp sig i grupper med andra som valt samma avsnitt. Uppmuntra varje grupp att samtala om dithörande frågor i slutet av kapitlet.

Slutnoter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 185.
2. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 266.
3. Boyd K. Packer, "President Howard W. Hunter – He Endured to the End", *Ensign*, apr. 1995, s. 29.
4. "The Gifts of Christmas", *Ensign*, dec. 2002, s. 16.
5. I Conference Report, okt. 1966, s. 15–16.
6. "Ledfyren i den lugna hamnen", *Liahona*, apr. 2002, s. 23–24.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 40.
8. Se "En bättre väg", *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 58, 59.
9. "Valfrihetens gyllene tråd", *Nordstjärnan*, jan. 1990, s. 16.
10. I Conference Report, okt. 1966, s. 16.
11. I Conference Report, okt. 1969, s. 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 172–173.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 73–74.
14. "The Gifts of Christmas", s. 19.
15. I Conference Report, apr. 1976, s. 157.
16. "Herre, hör stormarna brusa", *Nordstjärnan*, Rapport från den 154:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga 1984, s. 28.
17. I Conference Report, okt. 1966, s. 16–17.
18. I Conference Report, okt. 1970, s. 131–132.
19. "Ledfyren i den lugna hamnen", s. 24.

I våra prövningar ger Frälsaren var och en av oss den inbjudan som han gav till mannen vid dammen Betesda: "Vill du bli frisk?" (Joh. 5:6.)

Motgångar – en del av Guds plan för vår eviga utveckling

”När [jordelivets svårigheter] ödmjukar, renar, undervisar och välsignar oss, kan de vara mäktiga redskap i Guds händer att göra oss till bättre människor.”

Ur Howard W. Hunters liv

Under generalkonferensen i april 1980 berättade äldste Howard W. Hunter, som då var medlem i de tolv apostlarnas kворum, om hur han med många åskådare såg på tävlingarna med långbåtar i Samoa. ”Det var en rastlös skara åskådare”, sa han, ”och de flesta blickade ut mot havet för att få en första glimt av [båtarna]. Plötsligt hördes ett vrål från åskådarna när båtarna blev synliga i fjärran. Var och en av dem hade femtio kraftiga roddare som rytmiskt förde årorna med sådan kraft att båtarna fördes fram genom vågor och skummande vatten – en vacker syn.

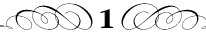
Båtarna och männen syntes snart tydligt när de spurtade mot målet. Fastän dessa kraftfulla män rodde av all sin kraft, fördes båtarernas tyngd av 50 män mot en mäktig motkraft – vattnets motstånd.

Mängdens jubel nådde ett crescendo när den första långbåten gled över mållinjen.”

Efter tävlingen gick äldste Hunter till den plats där båtarna dragits upp och talade med en av roddarna, som förklarade att långbåtens förstäv ”är så konstruerad att den skär igenom och delar vattnet för att hjälpa till att övervinna det motstånd som drar ner båtens hastighet. Han förklarade vidare att årorna, som dras mot vattnets tröghet, skapar den kraft som får båten att röra sig framåt. Trögheten skapar både motståndet och rörelsen framåt.”¹

Äldste Hunter använde sig av båttävlingen i Samoa som inledning till ett tal om meningen med motgångar. Under sin verksamhet som apostel talade han om motgångar många gånger och kom med råd, hopp och uppmuntran. Han talade av egen erfarenhet, för han hade utstått livshotande sjukdomar och andra prövningar. Han vittnade med fast övertygelse om att i svåra tider "[har] Jesus Kristus makt att lätta våra bördor".²

Howard W. Hunters lärdomar

Motgångar är en del av Guds plan för vår eviga utveckling.

Jag har lagt märke till att livet – allas liv – har sin beskärda del av med- och motgångar. Vi ser verkligen mycket glädje och sorg i världen, många förändrade planer och nya inriktningar, många välsignelser som inte alltid ser ut eller känns som välsignelser, och mycket som ödmjucar oss och förbättrar vårt tålamod och vår tro. Vi har alla haft dessa upplevelser tid efter annan och jag förmodar att vi alltid kommer att ha dem ...

President Kimball, som visste en hel del om lidande, besvikelser och omständigheter utanför hans kontroll, skrev en gång:

"Eftersom vi är människor skulle vi vilja utestänga kroppslig smärta och själslig vånda från vårt liv och tillförsäkra oss oavbrutet välbefinnande, men om vi stängde dörrarna för sorg och smärta skulle vi kanske stänga ute våra bästa vänner och välgörare. Lidandet kan göra människor till heliga allteftersom de lär sig tålamod och självbehärskning" [*Faith Precedes the Miracle* (1972), s. 98].

President Kimball talar här om att stänga dörrar till vissa upplevelser i livet ... Dörrar stängs regelbundet i vårt liv, och en del av dessa stängda dörrar orsakar verklig smärta och sorg. Men jag tror verkligen att när en sådan dörr stängs, öppnas en annan (och kanske mer än en), som skänker hopp och välsignelser inom andra områden i vårt liv som vi inte annars skulle ha upptäckt ...

För några år sedan sa [president Marion G. Romney] att alla män och kvinnor, också de mest lojala och trofasta, skulle få möta motgångar och prövningar i sitt liv därför att, med profeten Joseph Smiths ord: "Människorna är tvungna att lida för att kunna komma

upp till Sions berg och bli upphöjda ovan himlarna” [*Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 228; se Conference Report, okt. 1969, s. 57].

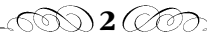
President Romney sa sedan:

”Detta betyder inte att vi längtar efter lidande. Vi undviker det så mycket vi kan. Men vi vet nu, och vi visste alla att när vi valde att komma till dödligheten, att vi här skulle provas i motgångens och lidandets smältdegel ...

Dessutom gjorde Faderns plan för att pröva och rena sina barn inte undantag ens för Frälsaren själv. Det lidande som han tog på sig att uthärda, och som han uthärdade, motsvarar alla mäns och kvinnors förenade lidande överallt. Han skalv och blödde och önskade att han skulle slippa dricka kalken, men han sa: ’Jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen’ (L&F 19:18–19)” (i Conference Report, okt. 1969, s. 57).

Vi måste alla fullborda våra ”förberedelser för människobarnen” [L&F 19:19]. Kristi förberedelser skilde sig ganska mycket våra egna, men vi har alla förberedelser att göra, dörrar att öppna. Att göra sådana viktiga förberedelser fordrar ofta en del smärta, en del oväntade ändringar på livets väg, och en del underkastelse, ”aldeles som ett barn underkastar sig sin far” [Mosiah 3:19]. Att fullborda gudomliga förberedelser och öppna himmelska dörrar kan ta – ja, kommer otvivelaktigt att ta – ända till de avslutande timmarna av vårt jordiska liv.³

Vi kommer till jordelivet för att möta motstånd. Det var en del av planen för vår eviga utveckling. Utan frestelse, sjukdom, smärta och sorg, kunde ingen godhet, dygd, uppskattning av välbefinnande eller glädje finnas ... Vi måste komma ihåg att samma motståndskrafter som förhindrar vår utveckling också ger oss tillfällen att övervinna dem.⁴

Våra svårigheter i dödligheten är till för vår tillväxt och erfarenhet.

När [jordelivets utmaningar] ödmjukar, renar, undervisar och välsignar oss, kan de vara mäktiga redskap i Guds hand till att göra

oss till bättre människor, göra oss mer tacksamma, mer kärleksfulla och mer hänsynsfulla mot andra människor i deras egna perioder av svårigheter.

Ja, vi har alla svåra stunder, individuellt och kollektivt, men även i de bistraste tider, forna eller nutida, har dessa problem och profetior aldrig varit avsedda att göra något annat än välsigna de rättfärdiga och hjälpa dem som är mindre rättfärdiga att börja omvända sig. Gud älskar oss, och skrifterna säger oss att han ”utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv” [Joh. 3:16].⁵

Mormons boks store patriark Lehi talade uppmuntrande till sin son Jakob, en son som fötts i vildmarken under en period av möda och motstånd. Jakobs liv var inte det han kunnat förvänta, och tycktes inte ha fått ett idealiskt utgångsläge. Han hade genomgått lidanden och motgångar, men Lehi lovade att sådana lidanden skulle helgas till hans sons bästa (se 2 Nephi 2:2).

Därefter tillade Lehi dessa ord, som blivit klassiska:

”Ty det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting. Om inte ... skulle ingen rättfärdighet kunna finnas, inte heller någon ogudaktighet, inte heller någon helighet eller något elände, inte heller något gott eller något ont” (2 Nephi 2:11).

Jag har funnit stor tröst under årens lopp i denna förklaring av några av livets smärtor och besvikelser. Jag har funnit ännu större tröst i att de bästa av män och kvinnor, däribland Guds Son, har mött sådant motstånd för att bättre förstå skillnaden mellan rättfärdighet och ogudaktighet, helighet och elände, gott och ont. För i det mörka, fuktiga Liberty-fängelset lärde sig profeten Joseph Smith att om vi blir kallade att genomgå prövningar, är det för vår egen tillväxt och erfarenhet, och det kommer slutligen att tjäna oss till godo (se L&F 122:5–8).

När en dörr stängs, öppnas en annan – också för en profet i fångelse. Vi är inte alltid visa nog att rätt bedöma alla möjliga ingångar och utgångar. Den boning som Gud bereder för vart och ett av sina älskade barn kan ha vissa korridorer och trappräcken, särskilda mattor och draperier som han vill att vi ska passera för att äga den ...

När Joseph Smith satt inspärrad i Liberty-fängelset, uppenbarade Herren för honom att motgångar kan ge oss erfarenhet och tjäna oss till godo.

Vid olika tillfällen i livet, troligen vid upprepade tillfällen i livet, måste vi erkänna att Gud vet det vi inte vet och ser det vi inte ser. ”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger HERREN” (Jes. 55:8).

Om ni har problem hemma med barn som går vilse, om ni drabbas av ekonomiska motgångar och känslomässiga påfrestningar som hotar era hem och er lycka, om ni ställs inför förlusten av liv och hälsa, må frid vara med era själar. Vi kommer inte att frestas över vår förmåga att stå emot [se 1 Kor. 10:13; Alma 13:28; 34:39]. Våra omvägar och besvikelser är den raka och smala stigen till honom.⁶

3

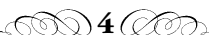
Vi har all anledning att vara optimistiska och känna tillförsikt i alla tider av svårigheter.

Jordelivet har alltid inneburit vissa svårigheter och kommer alltid att göra det. Men med den kunskap vi har, och om vi lever som vi bör, finns det faktiskt inget utrymme, ingen ursäkt, för pessimism och misströstan.

Under min livstid har jag upplevt två världskrig, plus Koreakriget, plus Vietnamkriget och [fler]. Jag har arbetat mig igenom den stora depressionen och lyckats utbilda mig till jurist samtidigt som jag bildade familj. Jag har sett valutamarknader och världsekonomier spåra ur, och jag har sett en del despoter och tyranner agera vansinnigt, och allt det här skapade en hel del svårigheter runtom i världen.

Så jag hoppas att ni inte tror att alla världens svårigheter kilats in i ert årtionde, eller att saker och ting aldrig varit värre än vad de är för er personligen, eller att de aldrig kommer att bli bättre. Jag försäkrar er att saker och ting har varit värre och att de *alltid* kommer att bli bättre. Det blir de alltid – speciellt när vi lever efter och älskar Jesu Kristi evangelium och ger det en chans att blomstra i våra liv ...

Tvärtemot vad vissa kanske säger, har ni all anledning i världen att vara lyckliga och optimistiska och att känna tillförsikt. Varje generation sedan tidernas begynnelse har haft något att övervinna och vissa problem att lösa.⁷

När vi kommer till Frälsaren, lättar han våra bördor.

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.” (Matt. 11:28–30.) ...

Detta erbjudande om hjälp från Guds egen Son begränsas inte till människorna i Galileen på den tiden. Uppmaningen att ta på oss hans milda ok och hans lätta börda begränsas inte till gångna generationer. Den var och är en allmän vädjan till alla människor, till alla städer och länder, till varje man, kvinna och barn överallt i världen.

I vår egen tid med dess stora behov får vi inte lämna obeaktat detta osvikliga svar på världens problem och bekymmer. Här finns löftet om inre frid och beskydd. Häri ligger kraften att förlåta synder

i alla tidsperioder. Också vi måste tro på att Jesus Kristus har makt att lätta våra bördor. Också vi måste komma till honom och få vila från vårt arbete.

Naturligtvis följer skyldigheter med sådana löften. ”Ta på er mitt ok”, vädjar han. På Bibelns tid var oket ett värdefullt hjälpmedel för dem som brukade jorden. Det gjorde att två dragdjur kunde kopplas samman och dela på och minska det tunga arbetet framför plojen eller vagnen. En börda som var överväldigande eller kanske omöjlig för en, kunde rättvist och bekvämt delas av två som gick under ett ok. Hans ok kräver stora och uppriktiga ansträngningar, men för dem som verkligen är omvända är oket milt och bördan blir lätt.

Varför bär vi livets bördor ensamma, frågar Kristus, eller varför förlitar vi oss på tillfällig hjälp som snart sviker? För de betungade är det Kristi ok – det är kraften och friden som kommer av att stå sida vid sida med en Gud som ger oss stöd, balans och styrka att klara av våra utmaningar och uthärda våra uppgifter här i jordelivets hårda jordmån.

Det är uppenbart att livets bördor skiftar från person till person, men var och en av oss har dem ... Naturligtvis orsakas vissa sorger av synderna i en värld som inte följer vår himmelske Faders råd. Oavsett orsakerna tycks ingen av oss vara helt befriad från livets prövningar. Kristus sa i själva verket till oss alla: Så länge vi alla måste bära någon börda och ta på oss ett ok, varför då inte välja mitt ok? Mitt löfte till er är att det oket är milt, och min börda är lätt. (Se Matt. 11:28–30.)⁸

Sista dagars heliga behöver inte vara rädda för svårigheterna i de sista dagarna.

Skrifterna ... visar på att det kommer tider då hela världen får uppleva svårigheter. Vi vet att i vår tidsutdelning kommer orättfärdigheten tyvärr att vara uppenbar, och den kommer att medföra sina oundvikliga svårigheter, smärta och straff. Gud kommer att förkorta denna orättfärdighet när hans tid är inne, men vår uppgift är att leva helt och fullt och trofast och inte oroa oss så mycket över

*"Kristi lärjungar i varje generation inbjuds – ja, befalls
– att vara fyllda med ett fullkomligt klart hopp."*

världens bedrövelser eller när änden ska komma. Vår uppgift är att ha evangeliet i vårt liv och att vara ett klart ljus, en stad som ligger på ett berg, som återspeglar skönheten i Jesu Kristi evangelium och den glädje och lycka som alltid kommer till varje folk i varje tid om de håller buden.

I denna sista tidsutdelning ska det bli stor nöd. (Se Matt. 24:21.) Vi vet att det ska finnas krig och rykten om krig (se L&F 45:26) och att hela jorden ska vara i uppror (se L&F 45:26). Alla tidsutdelningar har haft sina farofyllda tider, men våra dagar kommer att innebära verklig fara. (Se 2 Tim. 3:1.) Onda människor ska frodas (se 2 Tim. 3:13), men onda människor har ofta frodats. Katastrofer ska inträffa och orättfärdigheten flöda över. (Se L&F 45:27.)

Den naturliga följden av några av dessa profetior är oundvikligen rädsla, och det handlar inte om en rädsla som begränsas till en yngre generation. Det är en rädsla som delas av alla som inte förstår det vi förstår, oavsett ålder.

Men jag vill understryka att trofasta sista dagars heliga inte behöver ha dessa känslor och att de inte kommer från Gud. Den store Jehova sa till det forntida Israel:

”Var starka och frimodiga, var inte rädda eller förskräckta för dem. Ty HERREN, din Gud, går själv med dig. Han skall inte lämna dig eller överge dig ...

Herren går själv framför dig och han skall vara med dig. Han skall inte lämna dig eller överge dig. Var inte rädd eller förfärad.” (5 Mos. 31:6, 8.)

Och till er, vårt storslagna släktled i det nutida Israel, har Herren sagt:

”Frukta därför inte, du lilla hjord. Gör gott! Låt jord och helvete förena sig mot er, ty om ni är byggda på min klippa kan de inte få överhand ...

Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte.” (L&F 6:34, 36.)

Sådana råd ser vi överallt i våra nutida skrifter. Lyssna till denna underbara försäkran: ”Frukta inte, små barn, ty ni är mina, och jag har övervunnit världen och ni är bland dem som min Fader har givit mig.” (L&F 50:41.) ”Sannerligen säger jag er, mina vänner: Frukta inte. Låt era hjärtan bli tröstade. Ja, var alltid glada och var tack samma i fråga om allting.” (L&F 98:1.)

I ljuset av sådana underbara råd, tycker jag att det är vår skyldighet att glädja oss lite mer och misströsta lite mindre, att tacka för det vi har och för Guds storslagna välsignelser till oss, att tala lite mindre om det vi kanske inte har eller vilka bekymmer som kan medfölja svåra tider i det här släktledet eller vilket släktled som helst.

En hoppningivande och spännande tid

För sista dagars heliga är det här en hoppningivande och spännande tid – en av återställsens viktigaste epoker, och därmed en av de viktigaste epokerna i alla tidsutdelningar, eftersom vår tidsutdelning är den viktigaste av dem alla. Vi behöver ha tro och hopp, två av de stora fundamentala dygderna i allt lärjungeskap till Kristus. Vi måste fortsätta att utöva tillit till Gud, eftersom det är den första

principen i vårt trossystem. Vi måste tro att Gud har all makt, att han älskar oss och att hans verk inte kan stoppas eller omintetgöras i våra personliga liv eller i världen i stort ...

Jag lovar er i Herrens namn, han vars tjänare jag är, att Gud alltid kommer att beskydda och ta hand om sitt folk. Vi kommer att ha svårigheter, på samma sätt som alla generationer och folk har haft svårigheter. Men med Jesu Kristi evangelium har ni varje hopp, löfte och försäkran. Herren har makt över sina heliga, och förbereder alltid fridfulla, skyddande och trygga platser åt sitt folk. När vi har tro på Gud kan vi hoppas på en bättre värld – för oss personligen och för hela människosläktet. Profeten Ether undervisade fordom (och han visste en del om svårigheter): ”Därför kan var och en som tror på Gud förvisso hoppas på en bättre värld, ja, på en plats på Guds högra sida, vilket hopp kommer av tro och blir ett ankare för människornas själar, vilket gör dem fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar, och leder dem till att prisa Gud.” (Ether 12:4.)

Lärjungar till Kristus i varje generation inbjuds – ja, befalls – att vara fyllda med ett fullkomligt klart hopp. (Se 2 Nephi 31:20.)

Att försöka fördriva rädslan

Om vår tro och vårt hopp har förankrats i Kristus, i hans lärdomar, befallningar och löften, kan vi räkna med något mycket anmärkningsvärt, något verkligt mirakulöst, som kan dela Röda havet och leda det nutida Israel bort från ”den värld som smädat och belett”. (*Psalmer*, nr 19.) Rädsla, som kan drabba människor under svåra tider, är ett av Satans främsta vapen som han använder för att göra människor olyckliga. Den som är rädd förlorar styrka för livets strid i kampen mot ondskan. Därför försöker den ondes makt alltid att framkalla rädsla i människors hjärtan. I varje tidsålder har människor ställts inför rädsla.

Som barn till Gud och efterkommande till Abraham, Isak och Jakob måste vi försöka fördriva rädslan från människor. Ett skyggt och räddhågat folk kan inte utföra sitt arbete väl, och de kan inte

alls utföra Guds verk. Sista dagars heliga har ett gudomligt tilldelat uppdrag att utföra som helt enkelt inte får upplösas i rädsla eller oro.

En Herrens apostel i tidigare dagar sa: ”Nyckeln till att övervinna rädsla har givits genom profeten Joseph Smith. ’Om ni är redo skall ni inte frukta.’ (L&F 38:30.) Detta gudomliga budskap behöver upprepas i dag i varje stav och församling.” (Äldste John A. Widtsoe, i Conference Report, apr. 1942, s. 33.)

Är vi beredda att underkasta oss Guds befallningar? Är vi beredda att uppnå seger över våra lustar? Är vi beredda att lyda rättfärdiga lagar? Om vi ärligt kan svara ja på dessa frågor, kan vi ta farväl av rädslan i vårt liv. Helt visst kan graden av rädsla i vårt hjärta mätas i vår förberedelse att leva rättfärdigt – leva på ett sätt som bör vara utmärkande för alla sista dagars heliga i varje period och tidsålder.

Förmånen, äran och ansvaret att leva i de sista dagarna

Låt mig avsluta med några av de största ord jag någonsin läst av profeten Joseph Smith, som ställdes inför sådana enorma svårigheter i sitt liv och som ju betalade det yttersta priset för sin seger. Men han *var* segerrik och han var en lycklig, robust och optimistisk man. De som kände honom uppfattade hans styrka och mod, även i de mörkaste stunder. Hans mod sviktade inte, och inte heller förtvivlade han särskilt länge.

Han sa om vår tid – er och min – att den är det ögonblick ”som profeter, präster och konungar [i gångna tider] har stannat inför med särskild glädje och fröjd. [Alla dessa forntida vittnen om Gud] har sett framåt med glädjefull förväntan till den dag vi lever i, och eldade av himmelsk och glad förväntan har de sjungit och skrivit och profeterat om denna vår dag ... Vi är det gynnade folk som Gud har utvalt att förverkliga de sista dagarnas härlighet [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 184].

Vilken förmån! Vilken ära! Vilket ansvar! Och vilken glädje! Vi har all anledning i tid och evighet att glädjas och tacka för kvaliteten på vårt liv och de löften som givits oss.

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Hur kan det hjälpa oss att veta att motgångar är en del av Guds plan för vår eviga utveckling? (Se avsnitt 1.) Varför tror du att motgångar är en nödvändig del av jordelivet?
- Gå igenom president Hunters lärdomar i avsnitt 2 om några av avsikterna med motgångar. Hur har du sett att motgång kan vara till nytta för oss? Hur kan vi komma att betrakta motgång i Herrens eviga perspektiv?
- Varför, som president Hunter lär, har vi anledning att vara glada och optimistiska även i svåra tider? (Se avsnitt 3.) Hur kan vi utveckla större optimism under sådana tider? Vilka välsignelser fortsätter vi att ha även i de svåraste motgångar?
- Hur tar vi emot Frälsarens inbjudan att låta honom bära och lätta våra bördor? (Se avsnitt 4.) Vad innebär det att ta på oss hans ok? Hur har Frälsaren hjälpt dig i svåra tider?
- President Hunter undervisar om att rädsla inför svårigheterna i den yttersta tiden inte kommer från Gud (se avsnitt 5). Varför är det farligt att leva i rädsla? Hur kan vi leva i hopp och tro i stället för i rädsla?

Hithörande skriftställen:

Joh. 14:27; 16:33; Hebr. 4:14–16; 5:8-9; 1 Nephi 1:20; Alma 36:3; L&F 58:2–4; 101:4–5; 121:7–8; 122:7–9

Studiehjälpmedel

”Många finner att den bästa tiden att studera är på morgonen efter en god natts sömn. Andra föredrar att studera under de lugna timmarna efter dagens arbete och bekymmer. Det som kanske är viktigare än tiden på dagen är att man avsätter en regelbunden tid för studier” (se Howard W. Hunter, ”Att läsa skrifterna”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 96, 97).

Slutnoter

1. Se "Gud vill ha ett prövat folk", *Nordstjärnan*, okt. 1980, s. 44.
2. "Kommen till mig", *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 15.
3. Se "Dörrar som öppnas och stängs", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 54, 55.
4. "Gud vill ha ett prövat folk", s. 45, 48.
5. "An Anchor to the Souls of Men", *Ensign*, okt. 1993, s. 71.
6. Se "Dörrar som öppnas och stängs", s. 55.
7. "An Anchor to the Souls of Men", s. 70.
8. Se "Kommen till mig", s. 15–16.
9. "An Anchor to the Souls of Men", s. 71–73.

*"Herren [lovade] att vi, om vi är ödmjuka i nödens stund
och vänder oss till honom för att få hjälp, ska 'göras
starka och välsignas från höjden'" (L&F 1:28).*

Hjälp från ovan

”Det finns kanske inget mer uppmuntrande löfte i livet än löftet om gudomlig hjälp och andlig vägledning i nödens stund.”

Ur Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter lärde sig att be som liten pojke. ”Min mor hade lärt mig att be och att tacka min himmelske Fader för allt jag hade”, sa han. ”Jag tackade honom ofta för det vackra på jorden och för de härliga tiderna jag hade på bondgården, vid ån och med scouterna. Jag lärde mig också att be honom om sådant som jag önskade eller behövde ... [Jag] visste att Gud älskade mig och lyssnade på mig.”¹

Under hela sitt liv vände sig president Hunter till bönen som en källa till gudomlig hjälp, och han lärde andra att göra detsamma. När han till exempel verkade som biskop, gav en man i hans församling uttryck för bitterhet mot en annan man. President Hunters råd återspeglade hans vittnesbörd om den hjälp som kommer genom bön.

”Jag sa till honom: ’Min broder, om du går hem och ber för honom varje morgon och kväll, ska vi träffas om två veckor från i dag på samma tid och då ska vi bestämma vad som bör göras’”.

Efter att ha följt det här rådet, kom mannen tillbaka till mig och sade ödmjukt om den andre: ”Han behöver hjälp.”

”Är du villig att hjälpa honom?” frågade president Hunter.

”Ja, det är klart”, svarade mannen.

”Allt gift var borta och all bitterhet var borta”, berättade president Hunter senare. ”Det är så det är när vi ber för varandra.”²

Howard W. Hunters lärdomar

1

Vår himmelske Fader lovar att han ska hjälpa och vägleda oss i nödens stund.

Vi alla upplever tillfällena i livet, när vi är i trängande behov av himmelsk hjälp på ett alldeles särskilt sätt. Vi upplever alla stunder när vi överväldigas av omständigheterna eller förvirras av de råd vi får av andra, och vi känner stort behov av andlig vägledning, stort behov av att finna den rätta vägen och göra det som är rätt. I det skriftliga förordet till denna de sista dagarnas utdelning, lovade Herren att vi, om vi är ödmjuka i nödens stund och vänder oss till honom för att få hjälp, ska "göras starka och välsignas från höjden och ta emot kunskap tid efter annan". (L&F 1:28.) Den hjälpen får vi om vi bara söker den, litar på den och följer det som kung Benjamin i Mormons bok kallade "den Helige Andens maningar". (Mosiah 3:19.)

Det finns kanske inget mer uppmuntrande löfte i livet än löftet om gudomlig hjälp och andlig vägledning i nödens stund. Det är en gåva från himlen, en gåva som vi behöver från vår tidigaste ungdom ända till vårt livs allra sista dagar ...

Genom Jesu Kristi evangelium får vi hjälp från höjden. "Var dock vid gott mod", säger Herren, "ty jag skall leda er". (L&F 78:18.) "Jag skall ge dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd, vilket skall fylla din själ med glädje." (L&F 11:13.)

Jag vittnar om Jesu Kristi gudomlighet. Gud lever och skänker oss sin Ande. Må vi i alla livets problem och uppgifter ta emot den gåvan från Gud, vår Fader, och finna andlig glädje.³

2

Liksom Joseph Smith kan vi vända oss till skrifterna för att få undervisning från ovan.

Den unge profeten Joseph Smith ... försökte ta reda på Herrens sinne och vilja vid en tidpunkt av förvirring och oro i sitt liv ... Området runt Palmyra i New York [hade] blivit en plats för "stor upphetsning över religion" i Josephs barndom. Han upplevde faktiskt att hela landsändan greps därav och "stora skaror", enligt vad

han skrev, slöt sig till de olika religiösa grupperna och förorsakade ”inte så liten uppståndelse och strid bland folket” [Joseph Smith – Historien 1:5].

För en pojke som nått och jämt fyllt fjorton år blev sökandet efter sanningen än svårare och mer förvirrande på grund av att olika medlemmar i familjen Smith hade olika religiösa uppfattningar vid den här tiden.

Med denna välkända bakgrund vill jag be er tänka över dessa ganska anmärkningsvärda tankar och känslor hos en pojke i så unga år. Han skrev:

”Under denna tid av stor upphetsning väcktes mitt sinne till allvarlig begrundan och stor oro, men fastän jag hade djupa och starka känslor, höll jag mig ändå undan alla dessa grupper ... så stor var förvirringen och stridigheterna bland de olika samfundet att det var omöjligt för en person så ung som jag, och med så liten erfarenhet av människor och ting som jag hade, att komma till en säker slutsats om vem som hade rätt och vem som hade fel.

Mitt sinne var tidvis mycket upprört, ty ropet och tumultet var så stort och oavbrutet ...

Mitt i denna ordstrid och detta åsiktstumult sade jag ofta till mig själv: Vad skall jag göra? Vilken av alla dessa grupper har rätt, eller har de alla fel? Om någon av dem har rätt, vilken är det då och hur skall jag kunna veta det?

Medan jag kämpade med dessa stora svårigheter som striden mellan de olika religionssamfundet orsakat, läste jag en dag i Jakobs brev, första kapitlet och femte versen: *Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.*

Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta, än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen eftersom jag visste att om någon människa behövde visdom från Gud så var det jag, ty jag visste inte vad jag skulle göra, och om jag inte fick mera visdom än jag då hade, skulle jag aldrig kunna veta det” [Joseph Smith – Historien 1:8–12].

Vi kan följa Joseph Smiths exempel och söka visdom hos Gud.

Det som sedan skedde förändrade ju hela mänsklighetens historia. Den unge Joseph bestämde sig för att "be till Gud" och begav sig till en lund nära gården där han bodde. Där, som svar på hans brinnande bön, besökte Gud, den evige Fadern, och hans Son, Jesus Kristus, Joseph och gav honom råd. Denna stora uppenbarelse, som jag ödmjukt vittnar om, besvarade många fler frågor för vår tidsutdelning än enbart vilken kyrka den unge Joseph borde eller inte borde ansluta sig till.

Men min avsikt ... är inte att beskriva återställensens första stunder, även om det är en av de heligaste berättelserna i skrifterna. Jag skulle i stället helt enkelt vilja framhålla den imponerande andliga lyhördhet som visades av denne mycket unge, olärde pojke.

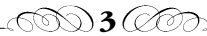
Hur många av oss skulle vid fjorton års ålder, eller någon annan ålder, hålla huvudet kallt när så många olika krafter ryckte och drog i oss, särskilt i ett så viktigt ämne som vår eviga frälsning? Hur många av oss skulle kunna stå emot den känslomässiga konflikt som kan uppstå när föräldrarna har olika religiös övertygelse? Hur många av oss, vid fjorton eller vid femtio års ålder, skulle söka i vår själ och i de heliga skrifterna för att finna svar på det som aposteln Paulus kallar "djupen i Gud"? (1 Kor. 2:10.)

Nog är det anmärkningsvärt ... att denne unge pojke valde att forska i skrifterna och därefter ta bönen till hjälp – de kanske två

främsta källorna till andlig insikt och andlig inspiration som finns för alla människor. Han slets förvisso mellan olika åsikter, men var fast besluten att göra det rätta och att finna den rätta vägen. Han trodde, precis som du och jag måste tro, att han kunde få undervisning och välsignelser från höjden, vilket han fick.

Men, säger vi kanske, Joseph Smith var en alldeles särskild ande, och hans fall var unikt. Hur är det med oss andra som kanske nu är äldre – åtminstone äldre än fjorton år – och inte fått i uppgift att inleda en evangeliets tidsutdelning? Vi måste också fatta beslut och skingra förvirring och ta oss igenom alla ordstrider om de många ämnen som rör vårt liv. Världen är full av sådana svåra beslut, och ibland när vi ställs inför dem kanske vi känner av vår ålder eller våra svagheter.

Ibland kan vi känna att vår andliga egg har blivit avtrubbad. Vissa mycket prövande dagar kanske vi till och med upplever att Gud har glömt oss, att han lämnat oss ensamma i vår förvirring och oro. Men denna känsla är lika lite berättigad för de äldre ibland oss som för de yngre och mindre erfarna. Gud känner oss och älskar oss alla. Vi är var och en hans döttrar och hans söner, och vad än livet medfört för oss, gäller fortfarande löftet: ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.” (Jak. 1:5.)⁴

Bönen är ett sätt att få andlig kunskap och vägledning.

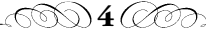
Jordisk lärdom och visdom och allt som är timligt kommer till oss genom våra fysiska sinnen på fysiska, timliga sätt. Vi känner, ser, hör, smakar och luktar och lär. Däremot får vi enligt Paulus andlig kunskap på andligt sätt, från dess andliga källa. Paulus fortsätter:

”En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.” (1 Kor. 2:14.)

Vi har funnit och vet att det enda sättet att få andlig kunskap är att vända sig till vår Fader i himlen genom den Helige Anden i Jesu Kristi namn. När vi gör det, och om vi är andligt förberedda, ser vi sådant som våra ögon tidigare inte skådat, och vi hör sådant som

vi kanske inte tidigare hört – ”vad Gud har berett”, för att använda Paulus ord. (1 Kor. 2:9.) Dessa ting tar vi emot genom Anden.

Vi tror, och vittnar för världen om, att vi i dag kan samtala med vår Fader i himlen och få ledning från Herren. Vi vittnar om att Gud talar till människan liksom han gjorde på Frälsarens tid och på Gamla testamentets tid.⁵

Vi kan be ständigt, inte bara i stunder av nöd.

Vår moderna tid tycks anse att andäktig hängivenhet och vördnad för det heliga är orimlig eller icke önskvärd, eller bådadera. Och ändå har skeptiska ”moderna” människor ett behov av bön. Farliga händelser, stora ansvar, djup oro, överväldigande sorg – sådana utmaningar som skakar oss ur gammal liknöjdhet och fastställd rutin, för våra medfödda impulser till ytan. Om vi låter dem göra det, ödmjucar de oss, mjucar upp oss och leder oss till respektfulla böner.

Om bönen bara är ett krampaktigt skri i kriser, så är den ytterst självisk och vi tänker på Gud som en reparatör eller serviceverkstad som hjälper oss bara i nödsituationer. Vi bör komma ihåg den Högste dag och natt – alltid – inte bara vid tillfällena när all annan hjälp har misslyckats och vi förtvivlat behöver hjälp. Om det finns någon aspekt av människans liv om vilken vi har en uppteckning över förunderliga framgångar av omätligt värde för människosjälens, så är det andäktig, vördnadsfull, hängiven kommunikation med vår himmelske Fader.

”Lyssna till mina ord, HERRE! Ge akt på mina suckar!”, sjöng psalmisten.

”Hör mig när jag ropar om hjälp, du min konung och min Gud, ty till dig ber jag.

HERRE, om morgonen hör du min röst, om morgonen vänder jag mig till dig och väntar ivrigt.” (Ps. 5:2–4.)

Vad den har världen kanske behöver lika mycket som något annat, är att vända sig till Herren, som psalmisten säger, att vi vänder oss till Herren i såväl glädje som prövning, i överflöd lika väl som brist. Vi måste ständigt blicka uppåt och erkänna Gud som alla goda gåvors och vår frälsnings källa ...

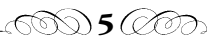

"Bönen är själens samtal med Gud Fadern."

Det finns stora områden i vårt samhälle från vilka börens och vördnadens och andaktens anda har försvunnit. Män och kvinnor i många kretsar är duktiga, intressanta eller lysande, men de saknar en mycket viktig del av ett fullkomligt liv. De blickar inte uppåt. De avger inte sina löften i rättfärdighet [se L&F 59:11]. Deras konversation är briljant, men inte helig. De är kvicka och slagfärdiga, men inte visa. Vare sig det är på kontoret, i omklädningsrummet eller i laboratoriet, har de kommit alltför långt ner på värdighetens skala, de som visar sina egna begränsade krafter och sedan finner det nödvändigt att förhåna de obegränsade krafter som kommer uppifrån.

Tyvärr finner vi ibland den här bristen på vördnad till och med inom kyrkan. Då och då pratar vi alltför högljutt med varandra, kommer till och lämnar möten utan respekt för vad som bör vara en timme av bön och renande gudsdyrkan. Vördnad är himlens atmosfär. Bönen är själens samtal med Gud Fadern. Vi gör klokt i att bli mer lika vår Fader genom att blicka upp mot honom, genom

att alltid minnas honom och genom att bry oss mycket om hans värld och hans verk.⁶

Vi utvecklar vår förmåga att ta emot andlig kunskap när vi tar oss tid att meditera, begrunda och be.

Att utveckla vår andlighet och bringa oss i samklang med gudaktighetens högsta inflytande är inte lätt. Det tar tid och innebär ofta kamp. Det sker inte av en slump, utan uppnås endast genom medveten ansträngning och genom att vi anropar Gud och håller hans bud ...

Profeten Joseph Smith ... har givit oss det kanske tydligaste uttalandet av alla om behovet att bli andlig och om den tid och det tålamod vi måste inse är en del av denna process. Han sa: "Vi tror att Gud har skapat människan med ett sinne som är mottagligt för lärdom, och med förmåga som kan utvecklas i förhållande till den flit och uppmärksamhet varmed hon följer det ljus som himlen skänker intellektet. Ju närmare människan kommer fullkomligheten, desto klarare blir hennes syn och större hennes glädje, till dess hon slutligen har övervunnit sitt livs onda och förlorat varje önskan att synda. Liksom de gamle når hon till sist den grad av tro att hon omsluts av sin Skapares makt och härlighet och tas upp för att bo hos honom. Men vi anser att detta är ett tillstånd som ingen människa någonsin når på ett ögonblick" [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 208].⁷

Vi måste ta oss tid att förbereda våra sinnen för andliga ting. Utveckling av andlig förmåga är inte en följd av att auktoritet förlänas. Det måste finnas en önskan, ansträngning och personlig förberedelse. Detta kräver naturligtvis ... fasta, bön, skriftstudier, erfarenhet, meditation och en hunger och törst efter ett rättfärdigt liv.

Jag finner det nyttigt att läsa dessa råd från Gud den Allsmäktige:

"Om du ber skall du få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap, så att du kan lära känna hemligheterna och de fridgivande tingen – det som ger glädje, det som ger evigt liv" (L&F 42:61).

”Be till Fadern i mitt namn, i tro och med tillit till att ni skall få, så skall ni få den Helige Anden som uppenbarar allt som är lämpligt för människobarnen” (L&F 18:18).

”Låt evighetens allvar vila över era sinnen” (L&F 43:34).

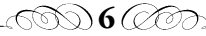
”Samla ständigt livets ord i era sinnen, och det skall i samma stund bli givet er den del som skall tilldelas var och en” (L&F 84:85).

”Sök flitigt, be alltid och ha tro, och allt skall samverka till ert bästa om ni vandrar rättrådigt och kommer ihåg det förbund varmed ni har förbundit er till varandra” (L&F 90:24).

”Gud skall ge er kunskap genom sin Helige Ande, ja, genom den Helige Andens outsägliga gåva” (L&F 121:26).

Dessa är löften som Herren med visshet kommer att uppfylla om vi förbereder oss.

Ta er tid att meditera, begrunda och be angående andliga ting.⁸

Gud hjälper oss att gå framåt andligen, ett steg i taget.

En del av vår svårighet när vi strävar efter andlighet är känslan att det finns så mycket att göra och att vi inte alls räcker till. Fullkomning är något som ännu ligger framför var och en av oss, men vi kan dra fördel av våra starka sidor, börja där vi är och söka den lycka som står att finna i strävan efter det som hör Gud till. Vi bör minnas Herrens råd:

”Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det ringa kommer det som är stort.

Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne, och de villiga och lydiga skall i dessa sista dagar äta Sions lands goda.” (L&F 64:33–34.)

Det har för mig alltid varit en uppmuntran att Herren sa att det är de ”villiga och lydiga [som] i dessa sista dagar [skall] äta Sions lands goda.” Vi kan alla vara villiga och lydiga. Om Herren hade sagt att de fullkomliga i dessa sista dagar ska äta Sions lands goda, tror jag att en del av oss skulle bli missmodiga och ge upp ...

Platsen att börja på är här. Tiden att börja är nu. Vi behöver bara ta ett steg i taget. Gud, som utformat vår väg till lycka, leder oss fram som små barn, och på denna väg närmar vi oss fullkomning.

Ingen av oss har uppnått fullkomning eller den nivå av andlig tillväxt som är möjlig i dödligheten. Varje människa kan och måste framåtskrida andligt. Jesu Kristi evangelium är den gudomliga planen för denna eviga andliga tillväxt. Det är mer än en samling moralnormer. Det är mer än en idealisk samhällsordning. Det är mer än positivt tänkande om självförbättring och beslutsamhet. Evangeliet är Herrens Jesu Kristi frälsande kraft med hans prästadöme och stöd och med den Helige Anden. Om vi har tro på Herren Jesus Kristus och lyder hans evangelium, förbättrar oss ett steg i taget, vädjar om styrka och förbättrar vår inställning och vår strävan, är vi i den gode herdens fålla. Detta kräver disciplin och utbildning, ansträngning och styrka. Men som aposteln Paulus sa: "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft." (Fil. 4:13.)

En nutida uppenbarelse lovar: "Förlita dig på den Ande som leder till att göra gott – ja, till att handla rättfärdigt, att vandra i ödmjukhet och att döma rättfärdigt, och detta är min Ande.

Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Jag skall ge dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd, vilket skall fylla din själ med glädje.

Och då skall du få veta, eller härigenom skall du lära känna, allt som du begär av mig rörande det som hör rättfärdigheten till, i tro och med tillit till mig att du skall få." (L&F 11:12–14.)⁹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Efter att han läst avsnitt 1, tänk på tillfällena när du har behövt himmelsk hjälp. Hur har löftet om gudomlig hjälp i stunder av nöd varit till hjälp för dig i ditt liv?
- Vad kan vi i avsnitt 2 lära oss av Joseph Smiths exempel som skulle kunna vara till hjälp för oss när vi möter förvirring? Hur kan vi utveckla en större andlig känslighet, som Joseph Smiths?
- Begrunda president Hunters lärdomar om hur vi tar emot andlig kunskap (se avsnitt 3). Hur kan vi få en större önskan och förmåga att få andlig kunskap? På vilka sätt har andlig kunskap hjälpt dig?
- Vilka är farorna med att se Gud ”som en reparatör eller serviceverkstad som hjälper oss bara i nödsituationer”? (Se avsnitt 4.) Hur har bön varit till välsignelse för dig?
- I avsnitt 5 undervisar president Hunter oss om hur man utvecklar andlighet. Varför är ansträngning nödvändig för att utveckla andlig styrka? Vad kan vi lära oss av skriftställerna som president Hunter citerar i det här avsnittet?
- Läs igenom president Hunters undervisning i avsnitt 6 om andlig tillväxt. Hur har andlig tillväxt varit en process som skett steg för steg för dig? Hur kan president Hunters undervisning i det här avsnittet vara till hjälp för dig om du inte känner dig nöjd med din andliga tillväxt?

Hithörande skriftställen:

Ps. 25:5; Ords. 3:6; 2 Nephi 32:8–9; Alma 5:46; 34:17–27; 37:36–37; L&F 8:2–3; 88:63; 112:10; Joseph Smith – Historien 1:13–17

Undervisningstips

Be klassmedlemmarna att i kapitlet leta efter meningar och stycken som är betydelsefulla för dem. Be dem ta upp de här meningarna eller styckena och berätta varför de är betydelsefulla.

Slutnoter

1. I "Vänner emellan", Från en intervju som Kellene Ricks gjorde med Howard W. Hunter, president för de tolv apostlarnas kvorum, *Nordstjärnan: Barnens sidor*, maj 1991, s. 12.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 39–40.
3. Se "Välsignade från höjden", *Nordstjärnan*, jan. 1989, s. 52, 53.
4. Se "Välsignade från höjden", s. 52–53.
5. Se "Konferensdags", *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 21–22.
6. Se "Helgat varde ditt namn", *Nordstjärnan*, april 1978, s. 81, 83.
7. Se "Att utveckla andlighet", *Nordstjärnan*, maj 1979, s. 40, 42.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 36–37.
9. Se "Att utveckla andlighet", s. 42–43.

Joseph Smith, återställens profet

”Jag vittnar högtidligt om Joseph Smith som Herrens smorde tjänare i dessa sista dagar”.

Ur Howard W. Hunters liv

Nancy Nowell, anmoder till Howard W. Hunter fem generationer tillbaka på hans fars sida, flyttade till Lapeer i Michigan i mitten av 1830-talet. År 1842 kom en missionär från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga till Lapeer från Nauvoo i Illinois. Nancy lyssnade till hans budskap, bad om saken och fick ett vittnesbörd om att han undervisade om sanningen. Hon begav sig till Nauvoo för att få veta mer om kyrkan, och i sin dagbok skrev hon om sin upplevelse:

”Jag for för att höra mormonpredikanten (Joseph Smith) med stor försiktighet, i hopp om att inte bli vilseledd. Han talade om Kristi andra ankomst. Jag fick ett vittnesbörd om att det han sa var sant och att Joseph Smith var en sann profet som kallats och ordinerats av Gud att utföra ett stort verk, för han hade framlagt sanningen så som Jesus Kristus undervisade om den. Jag bad att få bli döpt.”¹

Liksom sin anmoder Nancy Howell hade Howard W. Hunter ett fast vittnesbörd om Joseph Smiths uppdrag som profet. Tre veckor efter att han blivit kyrkans president, reste han till Nauvoo för att fira hundrafemtioårsdagen av profeten Joseph Smiths och Hyrum Smiths martyrdöd. Under ett möte som hölls på tempelområdet i Nauvoo, sa president Hunter:

”Ansvaret jag känner för det verk som profeten Joseph påbörjade, fyller mig med en beslutsamhet att göra allt jag kan under den tid som tilldelats mig. Joseph var i sanning trogen den tid som han tilldelats! ... Jag vittnar högtidligt om Joseph Smith som Herrens

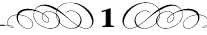

"Joseph Smith var inte bara en stor man, han var en inspirerad Herrens tjänare, en Guds profet."

smorde tjänare i dessa sista dagar. Jag lägger mitt vittnesbörd till hans, om Jesu Kristi gudomlighet och verklighet.”²

Senare samma dag, under ett möte som hölls bredvid fängelset i Carthage, vittnade president Hunter: ”Joseph Smith, som gav sitt liv på den här platsen, var ett redskap i Herrens händer till att återställa hans evangeliums fullhet och hans prästadömsmyndighet.”³

Howard W. Hunters lärdomar

Gud Fadern och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith för att inleda återställelsen.

Många gånger har evangeliet givits till världen genom profeterna, och varje gång har det gått förlorat på grund av olydnad. År 1820 bröts tystnaden och Herren visade sig återigen för en profet. Denne profet, Joseph Smith, kunde vittna om sin egen säkra kunskap om att Gud lever, att Jesus är Kristus, Guds Son, en uppståndna varelse, åtskild från Fadern. Han vittnade inte om det han trodde eller det han eller andra tänkte eller antog, utan om det han visste. Den kunskapen kom till honom eftersom Gud Fadern och Sonen visade sig för honom personligen och talade till honom.⁴

Gud uppenbara[de] sig själv [för Joseph Smith] som en personlig varelse. Dessutom påvisade Fadern och Sonen den obestridliga sanningen, att de är två olika, åtskilda personer. Ja, släktskapet mellan Fadern och Sonen bekräftades på nytt genom de gudomliga orden till den unge profeten: ”Denne är min älskade Son. Hör honom!” [Joseph Smith — Historien 1:17].⁵

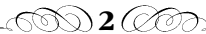
När människorna hörde att den unge Joseph Smith påstod att Gud hade visat sig för honom, hånade de honom och vände sig bort från honom, liksom visa och kunniga människor i Aten i det första århundrandet efter Kristus vände sig bort från en stor man som predikade bland dem. Men faktum kvarstår att Paulus på sin tid var den ende i denna stora lärdomsstad som visste att en människa kan träda genom dödens portar och leva. Han var den ende i Aten som klart kunde ange skillnaden mellan yttre avgudadyrkan och hjärtats dyrkan av den ende sanne, levande Guden. [Se Apg. 17:19–20, 22–23].⁶

De som inte tog emot Frälsaren när han kom till jorden med förkunnelsen att han var Guds Son, sa om honom: "Är det inte snickarens son?" (Matt. 13:55.) När Joseph tillkännagav att han hade sett en syn och hade sett Fadern och Sonen, ställde sig grannarna, prästerna och folket i staden frågan: "Är det inte bondens son?" Kristus förföljdes och dödades, men tiden har varit hans försvarare. Det var med bondens son precis som med snickarens son.⁷

Joseph Smith var inte bara en stor man, han var en inspirerad Herrens tjänare, en Guds profet. Hans storhet består i just detta – hans sanningsenliga förkunnelse att han sett Fadern och Sonen och att han handlade i enlighet med denna gudomliga uppenbarelseverklighet ...

Jag vittnar om ... att Fadern och Sonen verkligen visade sig för profeten Joseph Smith och inledde detta stora verk i de sista dagarna.

Jag vittnar om att den unge profeten, som på så många sätt förblir det största underverket ... [i kyrkan] ... är ett levande bevis på att genom Guds hand och världens Frälsares vägledning, [skulle] det svaga och det enkla ... framträda och besegra de mäktiga och starka.⁸

Jesus Kristus återupprättade sin kyrka genom profeten Joseph Smith.

Den sjätte april 1830 ... församlades en grupp män och kvinnor, i lydnad mot Guds befallning, i Peter Whitmer [den äldres] hus för att organisera Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ... Ingen av dem gjorde anspråk på att vara särskilt lärd eller en framstående ledare. De var ärliga människor, respektabla samhällsmedborgare, men praktiskt taget helt okända utanför sin egen hemtrakt ...

Dessa enkla, vanliga män samlades på grund av att en ibland dem, Joseph Smith den yngre, som var en mycket ung man, hade framlagt ett anmärkningsvärt påstående. Han förkunnade för dem och för alla andra som ville lyssna, att han hade mottagit ingående uppenbarelser från himlen flera gånger, däribland en syn där han såg Gud Fadern och hans älskade Son, Jesus Kristus. Till följd av dessa uppenbarelser hade Joseph Smith redan gett ut Mormons bok, en uppteckning över Kristi handlingsätt gentemot Amerikas

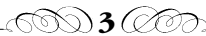
forna invånare. Dessutom hade Herren befallt denne unge man, som nu var endast 24 år gammal, att återupprätta den kyrka som fanns på Nya testamentets tid, och som i återställd renhet på nytt skulle benämnas efter sin hörnsten och eviga överhuvud – Herren Jesus Kristus själv.

På detta enkla men ytterst betydelsefulla sätt inleddes således den första akten i det stora kyrkliga drama som till slut skulle påverka inte bara den generationens människor, utan hela den mänskliga familjen ... En enkel början, ja, men påståendet att Gud hade talat, att Kristi kyrka än en gång var organiserad och dess lärdomar på nytt bekräftade genom gudomlig uppenbarelse, var den viktigaste förkunnelsen för världen sedan den tid då Frälsaren själv vandrade på Judeens stigar och Galileens kullar.⁹

En del av den gudomliga uppenbarelsen [som Joseph Smith tog emot] var befallningen att återupprätta den sanna och levande kyrkan, återställd i denna tid sådan den var när Frälsaren verkade på jorden. Profeten Joseph Smith sa att Jesu Kristi kyrka var ”organiserad enligt de befallningar och uppenbarelsen som getts av honom till oss i dessa sista dagar, och dessutom enligt den ordning som föreskrivits i Nya testamentet” [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 137] ...

De som döptes in i kyrkan den 6 april 1830 trodde på en personlig Gud. De trodde att den eviga grundval som denna kyrka bygger på utgörs av att denne Gud verkligen finns, liksom hans Son, Jesus Kristus.¹⁰

Genom [Joseph Smith] och genom påföljande händelser, återställdes prästadömet och evangeliet i sin helhet än en gång till jorden, för att aldrig mer tas bort [se L&F 65:2]. Kristi kyrka, Guds rike på jorden, återupprättades och skulle, enligt skrifterna, rulla fram och uppfylla hela jorden [se Dan. 2:35].¹¹

Joseph Smith var profet, siare och uppenbarare.

Profeten Joseph Smiths framkomst i världen var uppfyllelsen av en profetia som uttalades för många århundraden sedan av Josef som såldes till Egypten:

”En siare skall Herren Gud uppresa som skall vara en utvald siare för min livsfrukt ... Och han skall få sitt namn efter mig, och det skall vara efter hans fars namn.” (2 Nephi 3:6, 15.)

Joseph Smith den yngre fick sitt namn efter Josef i forna dagar som fördes i fångenskap till Egypten, och även efter sin far, Joseph Smith den äldre, och uppfyllde på så sätt profetian. Han är känd som profeten Joseph Smith och kallas ”Joseph siaren”. Han omnämns ofta som ”profet, siare och uppenbarare”.

Benämningarna ”profet”, ”siare”, och ”uppenbarare” används ofta synonymt och antas av många betyda en och samma sak. De betyder dock inte samma sak, utan dessa tre benämningar har olika och särskilda betydelser.

[Äldste] John A. Widtsoes definition av profet är lärare – en som förklarar sanningen. Han undervisar om sanningen så som den uppenbarats av Herren till människorna, och förklarar den under inspiration så att människor förstår det. Ordet ”profet” används ofta som beteckning på någon som tar emot uppenbarelse och vägledning från Herren. Många har trott att en profet huvudsakligen är en som förutsäger framtida händelser, men det är bara en av profetens många uppgifter. Han är talesman för Herren.

En siare är en som ser. Det innebär inte att han ser med naturliga ögon, utan snarare med andliga ögon. Gåvan att sia är en övernaturlig begåvning. Joseph var lik Mose, siaren i forna dagar, och Mose såg Gud ansikte mot ansikte, men han förklarar hur han såg honom med dessa ord:

”Men nu har mina egna ögon sett Gud, dock inte mina naturliga utan mina andliga ögon, ty mina naturliga ögon kunde inte ha sett honom, ty jag skulle ha förvissnat och dött i hans närvaro, men hans härlighet vilade över mig och jag såg hans ansikte, ty jag förklarades inför honom” (Mose 1:11).

Vi bör inte anta att det att se andligen inte är att se bokstavligen. En sådan syn är inte fantasi eller inbillning. Objektet ses i själva verket, men inte med de naturliga ögonen. Var och en av oss har andliga ögon som är motsvarigheten till våra naturliga ögon. Vi skapades först andligen och sedan skapades våra kroppar som hölje till vår ande. Vi har fått veta att vi såg i vårt första tillstånd. Det

Profeten Joseph Smith "vägledes av uppenbarelse i sitt liv".

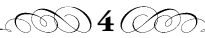
gjorde vi genom våra andliga ögons syn eftersom vi ännu inte hade fått en kropp med naturliga ögon. Alla människor har andlig syn, men har inte alltid förmånen att använda denna syn såvida de inte levandegörs av Herrens ande ...

Genom den Helige Andens kraft kan vissa människor, som sänts till jorden i den avsikten, se och lägga märke till det som hör Gud till. En siare är en som ser och känner till sådant som hänt, och även sådant som ska hända, och genom siaren ska allting tillkännages (se Mosiah 8:15–17). Kort sagt är han en som ser, som vandrar i Herrens ljus med sina andliga ögon öppna och som levandegörs genom den Helige Andens kraft. Mose, Samuel, Jesaja, Hesekiel och

många andra var siare, eftersom de hade förmånen att på närmare håll än andra dödliga se den gudomliga härligheten och kraften.

En uppenbarelse tillkännager något som tidigare var okänt eller som tidigare varit känt för människan men tagits bort från hennes minne. Uppenbarelsen gäller alltid sanningen, och den ges alltid med gudomligt godkännande. Uppenbarelsen kan tas emot på olika sätt, men förutsättningen är alltid att uppenbararen har levt på ett sådant sätt att han är i samklang med den gudomliga uppenbarelsens ande, sanningens ande och därför har förmåga att ta emot gudomliga budskap.

Sammanfattningsvis kan vi säga att en profet är en som lär ut gudomlig sanning, en siare i ordets alla bemerkelser. [Joseph Smiths] andliga synsinne levandegjordes till en anmärkningsvärd grad och förändligades av den Helige Anden. Det var genom denna gåva som han såg Fadern och Sonen när han gick in i skogen för att be. När vi ser på hans liv från den punkten, finner vi att han inte försökte gå vidare av egen kraft. Han var beroende av Herren och fick på så sätt hans hjälp och hans anvisningar. Han vägledades av uppenbarelse i sitt liv.¹²

Pris åt den man som av Herren blev utvald.

När vi sjunger om Joseph Smith, "Pris åt den man" (*Psalmer*, nr 16), minns vi så mycket som var berömvärdt hos honom.

Vi hyllar honom för hans förmåga att samtala inte bara med Jehova utan också med andra himmelska väsen. Så många besökte, gav nycklar till och undervisade denne utvalde siare som upprests i de sista dagarna (2 Nephi 3:6–7). När den unge Josephs far gav honom en välsignelse 1834, tillkännagav han att Josef i Egypten såg denne sista tidens siare. Josef i forna dagar grät när han insåg hur profeten Josephs verk skulle bli till välsignelse för hans egen talrika avkomma.

Vi hyllar även Joseph Smith för hans flit och förmåga att översätta och ta emot hundratals sidor av uppenbarad helig skrift. Han var kanalen genom vilken uppenbarelsen gavs. Det har uppskattats att

fler sidor underbar helig skrift framkom genom honom än genom någon annan människa i historien.

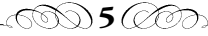
Vi hyllar Joseph Smith inte bara för hans förmåga att ”uthärda väl” (se L&F 121:8). Tidigt, som barn, var det den smärtsamma operationen av hans ben – utan vilken han inte hade kunnat klara av den senare, ansträngande marschen med Sions läger från Ohio till Missouri. Under marschen ”gick [Joseph] större delen av sträckan och hade lika mycket blåsor och blodiga sår på fötterna som ... andra” [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 286]. På samma sätt hyllar vi honom och Emma för att de utstod den smärtsamma förlusten av sex av sina egna och adopterade barn i tidig död. Också föräldrar som förlorat ett enda barn fylls med medkänsla.

Vi hyllar Joseph för hans förmåga att utstå förföljelse och de långa och svåra umbärandena i Liberty-fängelset. För så många verkade allting hopplöst då. Men himlens Herre försäkrade Joseph att ”jordens ändar skall fråga efter ditt namn” (L&F 122:1). Vi lever i en tid då Joseph Smith och det återställda evangeliet efterfrågas alltmer.

Joseph har sedan länge uppfyllt sin önskan om att han skulle kunna komma att ”vara jämbördig med dem” i forna tider [se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 228]. Vi kan nu sjunga om Joseph: ”Krönt bland de forna profeter han är” (*Psalmer*, nr 16).

Vi hyllar Joseph för att han uthärdade bittra och upprepade svek och besvikelser. Sålunda begav han sig till Carthage ”som ett lamm till slakt”, ”lugn som en sommarmorgon” och med ”gott samvete inför Gud och alla människor” (L&F 135:4). Han begav sig inte till Carthage med bitterhet. Han begav sig inte till Carthage klagande. Vilken fantastisk förmåga att uthärda väl!

Joseph visste åt vilket håll han var vänd. Det var mot Frälsaren, Jesus Kristus, som han lyssnat till ända sedan vår himmelske Fader först talade till den unge Joseph med orden: ”Denne är min älskade Son. Hör honom!” [Joseph Smith – Historien 1:17].¹³

Profeten Joseph Smiths liv och mission hjälper oss att välja de stigar som leder till evigt liv.

Jag är tacksam för denne man, för hans lärdomar, för hans uppenbarelser och för det vi har fått av honom, för det var genom honom som evangeliet återställdes till jorden. Jag tror inte att det finns en vackrare berättelse i historien än denna enkla, underbara berättelse om pojken som gick till skogen nära sitt hem, knäböjde i bön och tog emot himmelska besökare.

Låt oss ta en titt på hans liv och hans verksamhet. Många har synat dem för att finna mysteriet bakom det som står skrivet, men det finns inget mysterium ... Det fanns en enkel tro, en ung pojkes tro vilken skulle läras upp i allt det som hör Gud till. Och allt eftersom tiden gick, fick denne obildade unge man sin utbildning av Herren inför det som skulle komma.

Även vi har fått intelligens och ett intellekt. Vi behöver utbilda och förfina det, så som Herren lärde Joseph, och ha en enkel tro som han hade och vara villiga att följa enkla anvisningar. När vi gör det och följer den väg som [Herren] vill att vi följer och lär oss det som han vill att vi ska lära oss, finner vi att vårt liv renas från allt det som går emot Guds avsikter, och så var det med Joseph. Han kom att bli en man som närmade sig fullkomning, för han hade renat sin själ och sitt sinne och levde nära Herren och kunde tala med honom och höra honom yttra de ting som han gav vidare till oss genom sina uppenbarelser. Genom sina andliga ögon har han kunnat se det som varit och det som ska komma, och vi har fått bevis på sanningen i det som han har sett ...

Jag är tacksam för mitt medlemskap i kyrkan, och mitt vittnesbörd om dess gudomliga ursprung grundar sig på den enkla berättelsen om en pojke som knäböjer under några träd och får himmelskt besök – inte av en Gud utan av två åtskilda personer, Fadern och Sonen, som på nytt till jorden uppenbarar gudomens väsen. Min tro och mitt vittnesbörd grundar sig på den enkla berättelsen, för om den inte är sann, faller mormonismen. Om den är sann – och jag vittnar om att den är sann – är den en av de största tilldragelserna i historien.

Det är min bön, när vi nu hyllar minnet av denne store profet och tänker på hans liv, att vi hyser tacksamhet i hjärtat för de ting som har kommit till oss genom hans siarskap och hans uppenbarelser till oss – en utvald siare, upprest av Herren att vägleda oss i dessa sista dagar, att vi må vända våra steg tillbaka till de stigar som leder oss till upphøjelse och evigt liv.¹⁴

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Begrunnda president Hunters lärdomar om Joseph Smiths första syn (se avsnitt 1). Hur har ditt vittnesbörd om den första synen påverkat dig? Varför är det så viktigt för sista dagars heliga att ha ett vittnesbörd om att Joseph Smith var en Guds profet?
- Vilka intryck får du när du går igenom president Hunters lärdomar om hur kyrkan organiserades? (Se avsnitt 2.) Vilka välsignelser har du och din familj fått tack vare Jesu Kristi återställda kyrka?
- På vilket sätt hjälper det oss att vi förstår innebörden av titlarna *profet*, *siare* och *uppenbarare*? (Se avsnitt 3.) Hur har du blivit välsignad genom profeter, siare och uppenbarare?
- I avsnitt 4 nämner president Hunter några av anledningarna till att vi hyllar Joseph Smith. Hur ökar dessa lärdomar din uppskattning för profeten Joseph? Vad kan du lära dig av Joseph Smiths exempel?
- Gå igenom president Hunters lärdomar om Joseph Smiths tro, andliga utbildning och lydnad (se avsnitt 5). Hur kan dessa lärdomar tillämpas på oss? Hur kan vi visa tacksamhet för de välsignelser vi fått genom profeten Joseph Smith?

Hithörande skriftställen:

Joseph Smiths översättning (JSÖ), 1 Mos. 50:25–33; Dan. 2:44; Ef. 2:19–22; 4:11–14; L&F 1:17–32; 5:9–10; 122:1–2; 135; Joseph Smith – Historien

Studiehjälpmedel

”När du känner den glädje som kommer av att förstå evangeliet, vill du tillämpa det du lärt dig. Sträva efter att leva i harmoni

med din förståelse. Att göra detta stärker din tro, kunskap och ditt vittnesbörd.”(*Predika mitt evangelium* [2004], s. 19).

Slutnoter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 7; se även s. 6.
2. ”The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, sept. 1994, s. 63–64.
3. ”Come to the God of All Truth”, *Ensign*, sept. 1994, s. 73.
4. I Conference Report, okt 1963, s. 100–101.
5. Se ”Den sjätte april 1830”, *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 61.
6. Se ”Den sjätte april 1830”, s. 60–61.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 228.
8. Se ”Den sjätte april 1830”, s. 61, 62.
9. Se ”Den sjätte april 1830”, s. 60.
10. Se ”Den sjätte april 1830”, s. 61.
11. I Conference Report, okt. 1963, s. 101.
12. ”Joseph Smith the Seer”, i *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 delar (1966), 2:193–194.
13. ”The Temple of Nauvoo”, s. 63–64.
14. ”Joseph Smith the Seer”, 2:197–198.

Jesu Kristi försoning och uppståndelse

”Vi ska uppstå från kroppslig död och få evigt liv, tack vare Frälsarens försoningsoffer och uppståndelse.”

Ur Howard W. Hunters liv

Den 20 mars 1934 föddes Howards och Claires första barn, en son som de gav namnet Howard William Hunter Jr och kallade Billy. Under sommaren lade de märke till att Billy verkade apatisk. Läkare gav honom diagnosen anemi, och Howard lämnade blod för transfusioner två gånger, men Billys tillstånd förbättrades inte. Ytterligare prover påvisade ett allvarligt tarmproblem som gjorde att Billy förlorade blod. Läkarna opererade med Howard liggande bredvid sonen för att ge blod, men resultaten var inte uppmuntrande. Tre dagar senare, den 11 oktober 1934, dog lille Billy stilla med föräldrarna vid sin sida. ”Vi var förlamade av sorg då vi lämnade sjukhuset och gick ut i natten”, skrev Howard.¹

I sina upplevelser med Billys död och andra nära och käras död, höll president Hunter sig uppe tack vare sitt vittnesbörd om Frälsarens försoning och uppståndelse. ”Det är vår fasta tro att [försoningen] är verklig”, vittnade han, ”och ingenting är viktigare i hela den gudomliga frälsningsplanen än Jesu Kristi försoningsoffer. Vi tror att frälsning kommer på grund av försoningen. I dess frånvaro skulle hela skapelsens plan omintetgöras ... Utan detta försoningsoffer skulle den timliga döden innebära slutet, och det skulle inte finnas någon uppståndelse och ingen mening med vårt andliga liv. Det skulle inte finnas något hopp om evigt liv.”²

Under generalkonferenserna i april, som hålls kring påsk, talade president Hunter ofta om Jesu Kristi uppståndelse. På generalkonferensen i april 1983 sa han:

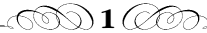
*Frälsarens tomma grav förkunnar för hela världen:
"Han är inte här; han har uppstått" (Luk. 24:6).*

”Den här påsken känner jag starkt hur viktigt mitt uppdrag är att vittna om att Frälsaren verkligen uppstod. Mina bröder och systrar, det finns en Gud i himlen som älskar och bryr sig om er och mig. Vi har en Fader i himlen som sände den förstfödde av sina andebarn, sin Enfödde i köttet, för att vara ett exempel på jorden för oss, för att ta på sig världens synder och därefter korsfästas för världens synder och uppstå ...

Det är sannerligen ett vackert budskap – det finns ett liv efter döden – vi får återvända och leva tillsammans med vår Fader i himlen än en gång, tack vare det offer som Frälsaren utförde för vår skull, och genom vår egen omvändelse och lydnad mot buden.

I påskmorgonens härliga gryning, då den kristna världens tankar vänts till Jesu uppståndelse under några korta ögonblick, vill vi uttrycka vår tacksamhet till vår himmelske Fader för den stora frälsningsplan som beretts för oss.”³

Howard W. Hunters lärdomar

Försoningen var vår himmelske Faders och hans älskade Son Jesu Kristi yttersta kärleksgärning.

Jesu Kristi försoning var ett förutordinerat uppdrag från vår himmelske Fader för att återlösa hans barn efter deras fallna tillstånd. Det var en kärleksgärning av vår himmelske Fader att låta sin Enfödde utföra ett försoningsoffer. Och det var den yttersta kärleksgärningen av hans älskade Son att genomföra försoningen.

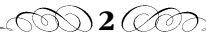
Jag har stått i Getsemane trädgård vid många tillfällen. Jag har begrundat Frälsarens smärta – den smärta som han upplevde när vår himmelske Fader lät honom, på ett sätt som vi inte alls kan förstå, ta på sig hela människosläktets smärta och synder. Min själ fylldes med sorg när jag tänkte på hans stora offer för mänskligheten.

Jag har stått nedanför Golgata, huvudskalleplatsen, och begrundat korsets förödmjukelse som ledde till vår Frälsares kroppsliga död, men som åstadkom hans och hela mänsklighetens odödlighet. Och än en gång har min själ betvingats.

Och jag har stått framför Jesu grav och föreställt mig den där underbara dagen då Frälsaren levande kom fram ur graven, uppstånden, odödlig. Vid den tanken har mitt hjärta svällt av glädje.

Under dessa upplevelser har jag velat utgjuta min själ i tacksamhet och uppskattning till vår himmelske Fader för den kärlek som han och hans Son har givit oss genom det storslagna försoningsoffret. Med Charles Gabriels ord: "Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig. Jag kan ej förstå all den nåd han förkunnar mig. Jag bävar vid tanken att korsfäst för mig han var, att en gång på korset han oskyldig bördan bar. O vilken kärlek stor att han till jord kom ned och för mig döden led! O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek stor! ...

Jag vittnar för er, mina bröder och systrar, att vår himmelske Fader sände sin älskade Son Jesus Kristus till världen för att uppfylla villkoren enligt vilka frälsningsplanen skulle kunna verkställas. Försoningen representerar hans stora kärlek till oss.⁴

Frälsaren tog på sig alla våra synder, svagheter, sorger och smärtor.

När Jesus och hans apostlar kom tillsammans för att fira påsken tog de del av de sakramentsemblemen som han instiftade vid den sista gemensamma måltiden, och sedan begav de sig till Oljeberget.

Som lärare ända till slutet, fortsatte han sin predikan på temat om offerlammet. Han talade om för dem att han skulle bli slagen och att de skulle skingras som får utan herde (se Matt. 26:31). "Men när jag har uppstått, skall jag gå före er till Galileen" (Matt. 26:32).

Under de timmar som följde svettades han blod, gisslades av samma ledare som hävdade att de var lagens förvaltare, och han korsfästes tillsammans med brottslingar. Det var som kung Benjamin i Mormons bok profeterade: "Och se, han skall uthärda frestelser och kroppslig smärta, hunger, törst och utmattning, ja, mer än människan kan uthärda utan att dö därav. Ty se, blod kommer ur varje por, så stor skall hans ångest vara på grund av folkets ogudaktighet och avskyvärdheter ...

Han kommer till sina egna, för att frälsning skall kunna komma till människobarnen genom tro på hans namn. Och trots allt detta

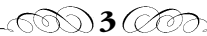
skall de anse honom vara en människa och säga att han är besatt av en djävul, och de skall gissla honom och skall korsfästa honom” (Mosiah 3:7, 9).

Vi står i tacksamhetsskuld till Alma för vår kunskap om den fulla omfattningen av hans lidande: ”Och han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar.

Och han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter” (Alma 7:11–12).

Tänk på det! När hans kropp togs ner från korset och hastigt lades i en lånad grav, hade den syndfrie Guds Son redan inte bara tagit på sig alla människors synder och frestelser som omvänder sig, utan också alla våra sjukdomar och bedrövelser och smärtor. Han led dessa bedrövelser som vi lider av dem, enligt köttet. Han led dem alla. Han gjorde det för att hans barmhärtighet och hans förmåga att lyfta upp oss över varje jordisk prövning skulle bli fullkomlig.⁵

Vi kan faktiskt fatta felaktiga beslut, dåliga beslut, skadliga beslut. Och det är vad som sker ibland, men det är där Jesu Kristi mission och barmhärtighet träder in med full kraft och härlighet ... Han har berett en försoning för de felaktiga beslut som vi fattar. Han är vår förespråkare hos Fadern och har i förväg betalat skulden för de felsteg och dåraktigheter som vi ofta gör när vi utövar vår frihet. Vi måste ta emot hans gåva, omvända oss från dessa felsteg, och hålla hans bud för att få de fulla välsignelserna av denna återlösning. Erbjudandet finns alltid där – vägen är alltid öppen. Vi kan alltid, även i våra mörkaste stunder och under våra mest katastrofala misstag, fästa blicken på Guds Son och leva.⁶

Jesus Kristus uppstod från graven och var uppståndelsens förstling.

Följ med tillbaka till de där avgörande ögonblicken i det heliga landet. Slutet på Herrens jordiska liv var nära. Han hade botat sjuka,

uppväckt döda och förklarat skrifterna, också profetierna om hans egen död och uppståndelse. Han sa till sina lärjungar:

”Se, vi går nu upp till Jerusalem, och Människosonen kommer att överlämnas till översteprästrarna och de skriftlärda.

De skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna, som skall håna och gissla och korsfästa honom. Och på tredje dagen skall han uppstå” (Matt. 20:18–19) ...

I gryningen den tredje dagen kom Maria från Magdala och ”den andra Maria” till graven där hans livlösa kropp hade lagts [Matt. 28:1; se även Mark. 16:1; Luk. 24:10]. Tidigare hade översteprästrarna och fariséerna gått till Pilatus och övertalat honom att placera en vakt vid ingången till graven, ”så att hans lärjungar inte kommer och stjäla hans kropp och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda” (Matt. 27:64). Men två mäktiga änglar hade rullat bort stenen från gravöppningen, och de som skulle vara vakter hade flytt i skräck när de såg det.

När kvinnorna kom till graven, fann de den öppen och tom. Änglarna hade stannat kvar för att ge dem den största nyhet som någonsin nått mänskliga öron: ”Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt” (Matt. 28:6).⁷

Ingen annan lära inom kristendomen är viktigare för hela människosläktet än läran om Guds Sons uppståndelse. Genom honom kommer alla män, kvinnor och barn att uppstå som någonsin har fötts – eller kommer att födas till världen.

Trots den stora betydelse vi tillmäter uppståndelsen i vår lära, kanske många ännu inte helt uppfattat dess andliga betydelse och eviga skönhet. Om vi hade gjort det, skulle vi förundras över dess skönhet på samma sätt som Jakob, Nephis bror, och vi skulle skälva inför alternativet som vi ställts inför om vi inte hade tagit emot denna gudomliga gåva. Jakob skrev:

”O, vilken Guds visdom, vilken barmhärtighet och nåd! Ty se, om köttet aldrig mer skulle uppstå skulle våra andar underkastas den ängel som föll från den evige Gudens närhet och blev djävulen för att aldrig mer uppresas” (2 Nephi 9:8).

Jesus Kristus visade sig för Maria från Magdala kort efter att han uppstått (se Joh. 20:1–18).

Uppståndelsen är sannerligen det centrala i varje kristens tro – den är det största av alla under som utfördes av världens Frälsare. Utan den skulle vi verkligen befinna oss i ett hopplöst tillstånd. Låt mig låna Paulus ord: ”Om det inte finns någon uppståndelse från de döda ... då är vår predikan meningslös ... Då står vi där som falska vittnen om Gud, eftersom vi har vittnat mot Gud, att han uppväckte

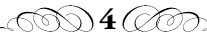
Kristus ... Men om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös och ni är ännu kvar i era synder" (1 Kor. 15:13–15, 17).⁸

Utan uppståndelsen blir Jesu Kristi evangelium en litanian av kloka uttalanden och till synes oförklarliga under – men uttalanden och under utan slutgiltig seger. Nej, den slutliga segern ligger i det slutliga undret – för första gången i mänsklighetens historia, upprestes en som var död till levande odödlighet. Han *var* Guds Son, sonen till vår odödlige Fader i himlen, och hans seger över fysisk och andlig död är det glädjebudskap som varje kristen tunga ska förkunna.

Den eviga sanningen är den att Jesus Kristus steg upp ur graven som uppståndelsens förstling. (Se 1 Kor. 15:23.) Vittnena till denna underbara händelse kan inte ifrågasättas.

Bland de utvalda vittnena finns Herrens apostlar. Kallelsen till det heliga apostlaskapet innebär att bära vittne inför världen om Herren Jesu Kristi gudomlighet. Joseph Smith sa: "De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod igen på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta." (*History of the Church*, 3:30.) ...

"När Kristus undervisade sina apostlar gjorde han klart för dem "att Människosonen måste lida mycket och förkastas av de äldste och överstepräster och de skriftlärdade och att han måste dödas och uppstå efter tre dagar". (Mark. 8:31.) Så skedde. Han blev korsfäst och lades i graven. På tredje dagen uppstod han för att leva igen – människosläktets Frälsare och förstlingen av de uppståndna. Genom hans försoningsoffer ska alla människor frälsas från graven och leva igen. Detta har alltid varit apostlarnas vittnesbörd, till vilka jag lägger mitt eget vittnesbörd.⁹

Jesus visade sig för många efter sin uppståndelse.

Under de dagar som följde på hans uppståndelse, uppenbarade sig Herren för många. Han visade sina fem särskilda sår för dem. Han vandrade och talade och åt med dem som om han bortom allt tvivel ville visa att en uppstånden kropp verkligen är en fysisk kropp av kött och ben. Senare betjänade han nephiterna, som han

befallde: ”Stå upp och kom hit till mig så att ni kan sticka era händer i min sida och så att ni även kan känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter, så att ni kan veta att jag är Israels Gud, och hela jordens Gud, och har blivit dräpt för världens synder.

Och mängden ... gick fram och stack sina händer i hans sida och kände märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter. Och detta gjorde de, och de gick fram den ene efter den andre till dess de alla hade gått fram och sett med sina ögon och känt med sina händer och visste med säkerhet och bar vittne om, att han var den som profeterna hade skrivit skulle komma” (3 Nephi 11:14–15).

Det är alla mäns och kvinnors ansvar och glädje överallt att ”söka denne Jesus om vilken profeterna och apostlarna har [vittnat]” (Ether 12:41) och att få en andlig bekräftelse på hans gudomlighet. Det är allas rättighet och välsignelse som ödmjukt söker att höra den Helige Andens röst vilken bär vittne om Fadern och hans uppståndne Son.¹⁰

Deras vittnesbörd vilka såg [Jesus] som en levande person efter hans död har aldrig motsagts. Han visade sig åtminstone tio eller elva gånger – för Maria från Magdala och de andra kvinnorna i trädgården, för de två lärjungarna på vägen till Emmaus, för Petrus i Jerusalem, för apostlarna när Thomas inte var närvarande och återigen när han var närvarande, för apostlarna vid Galileiska sjön, och på ett berg för mer än 500 bröder samtidigt, för Jakob, Herrens bror, och för apostlarna vid tiden för himmelfärden.¹¹

Som en som är kallad och ordinerad att bära vittne om Jesu Kristi namn för hela världen, vittnar jag denna påskhögtid om att han lever. Han har en förhärligad, odödlig kropp av kött och ben. Han är Faderns enfödde Son i köttet. Han är Frälsaren, världens ljus och liv. Efter sin korsfästelse och död uppenbarade han sig som en uppstånden person för Maria, för Petrus, för Paulus och för många andra. Han visade sig för nephiterna. Han har visat sig för Joseph Smith, den unge profeten, och för många andra i vår tidsutdelning.¹²

 5

Vi ska uppstå från döden och få evigt liv.

Påskan är firandet av odödlighetens gåva som har givits till alla människor, återställandet av liv och helandet av alla sår. Även om alla kommer att dö som del av den eviga planen för tillväxt och utveckling, så kan vi likväl finna tröst i psalmistens ord: "Om aftonen gästar gråt, om morgonen kommer jubel". (Ps. 30:6.)

Det var Job som ställde vad som kan kallas århundradenas fråga: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" (Job 14:14.) Svaret Kristus gav, har genljudit ända till denna stund: "Ty jag lever, och ni kommer att leva." (Joh. 14:19.)¹³

Vid tiden för döden åtskiljs kropp och ande. Uppståndelsen återförenar anden med kroppen, och kroppen blir en andlig kropp, en kropp av kött och ben som levandegörs av anden i stället för blod. Sålunda ska våra kroppar efter uppståndelsen, levandegjorda av anden, bli odödliga och aldrig dö. Detta är betydelsen av Paulus uttalanden om att "det finns en jordisk kropp, [det] finns också en andlig kropp" och "att kött och blod inte kan ärva Guds rike" [se 1 Kor. 15:44, 50]. Den naturliga kroppen består av kött och blod, men om den levandegörs av ande i stället för blod, kan och kommer den att inträda i riket ...

Det är min övertygelse att Gud lever och att Jesus är Kristus. Precis som Paulus vittnade för de heliga i Korint i sitt brev den där påskhögtiden för många år sedan, vittnar även jag om att vi ska uppstå från kroppslig död och få evigt liv, tack vare Frälsarens försoningsoffer och uppståndelse. Jag föreställer mig honom med armar utsträckta mot alla som vill höra:

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö." (Joh. 11:25–26.)¹⁴

Kristi uppståndelse [bebådard] odödlighetens välsignelser och möjligheten till evigt liv. Hans tomma grav förkunnar för hela världen: "Han är inte här, han har uppstått." (Luk. 24:6.) Dessa ord innehåller

allt det hopp, all den visshet och tro som är nödvändig för att stödja oss i vårt liv med påfrestningar och ibland sorger.¹⁵

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Hur visar försoningen vår himmelske Faders och Jesu Kristi kärlek till oss? (Se avsnitt 1.) Hur kan vi visa tacksamhet för denna kärleksgåva? (Se L&F 42:29.)
- Läs i avsnitt 2 och sök efter de många sätt varpå försoningen är till välsignelse för oss. Hur bidrar president Hunters lärdomar och användning av skrifterna till att hjälpa dig förstå försoningen? Vilka upplevelser har stärkt ditt vittnesbörd om försoningen? Hur kan försoningens kraft stärka dig i dina provningar?
- Vilka känslor får du när du studerar president Hunters lärdomar om uppståndelsen? (Se avsnitt 3.) Hur kan vi öka vår uppskattning för uppståndelsens betydelse?
- Gå igenom avsnitt 4 där president Hunter räknar upp många vittnen till Jesu Kristi uppståndelse. Varför är dessa vittnens vittnesbörd så viktiga?
- Fundera över president Hunters undervisning om att uppståndelsen ger "allt det hopp, all den visshet och tro som är nödvändig för att stödja oss i vårt liv med påfrestningar och ibland sorger" (avsnitt 5). Hur är uppståndelsen en källa till glädje och tröst för dig? Hur har ditt vittnesbörd om uppståndelsen berikat ditt liv?

Hithörande skriftställen:

Joh. 10:17–18; 2 Nephi 2:6–9, 22–27; 9:19–25; 3 Nephi 27:13–16; L&F 18:10–16; 19:15–20; Mose 6:59–60

Studiehjälpmedel

"Utveckla studiemetoder som bygger upp din tro på Frälsaren" (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 22). Exempelvis kan du, när du studerar, ställa frågor som dessa till själv: "Hur kan dessa lärosatser hjälpa mig att bättre förstå Jesu Kristi försoning? Hur kan dessa lärosatser hjälpa mig att bli mer lik Frälsaren?"

Slutnoter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 88; se även s. 86–87.
2. I Conference Report, okt. 1968, s. 139.
3. Se "Uppståndelsen", *Nordstjärnan*, okt. 1983, s. 27.
4. "The Atonement of Jesus Christ" (tal på seminarium för missionspresidenter, 24 juni 1988), s. 2–3, 7, Church History Library, Salt Lake City; se även *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 8–9.
5. Se "Han är uppstånden", *Nordstjärnan*, juli 1988, s. 13–14.
6. Se "Valfrihetens gyllene tråd", *Nordstjärnan*, jan. 1990, s. 16.
7. Se "Han är uppstånden", s. 13–14.
8. Se "Han är uppstånden", s. 13.
9. Se "En apostel vittnar om uppståndelsen", *Nordstjärnan*, nr 6, 1986, s. 13, 14.
10. Se "Han är uppstånden", s. 14.
11. I Conference Report, apr. 1963, s. 106.
12. Se "Han är uppstånden", s. 14.
13. Se "En apostel vittnar om uppståndelsen", s. 13.
14. I Conference Report, apr 1969, s. 138–139.
15. Se "En apostel vittnar om uppståndelsen", s. 13.

Fortlöpande uppenbarelse genom levande profeter

*”Vi får vägledning genom en levande Guds profet
– en som tar emot uppenbarelse från Herren.”*

Ur Howard W. Hunters liv

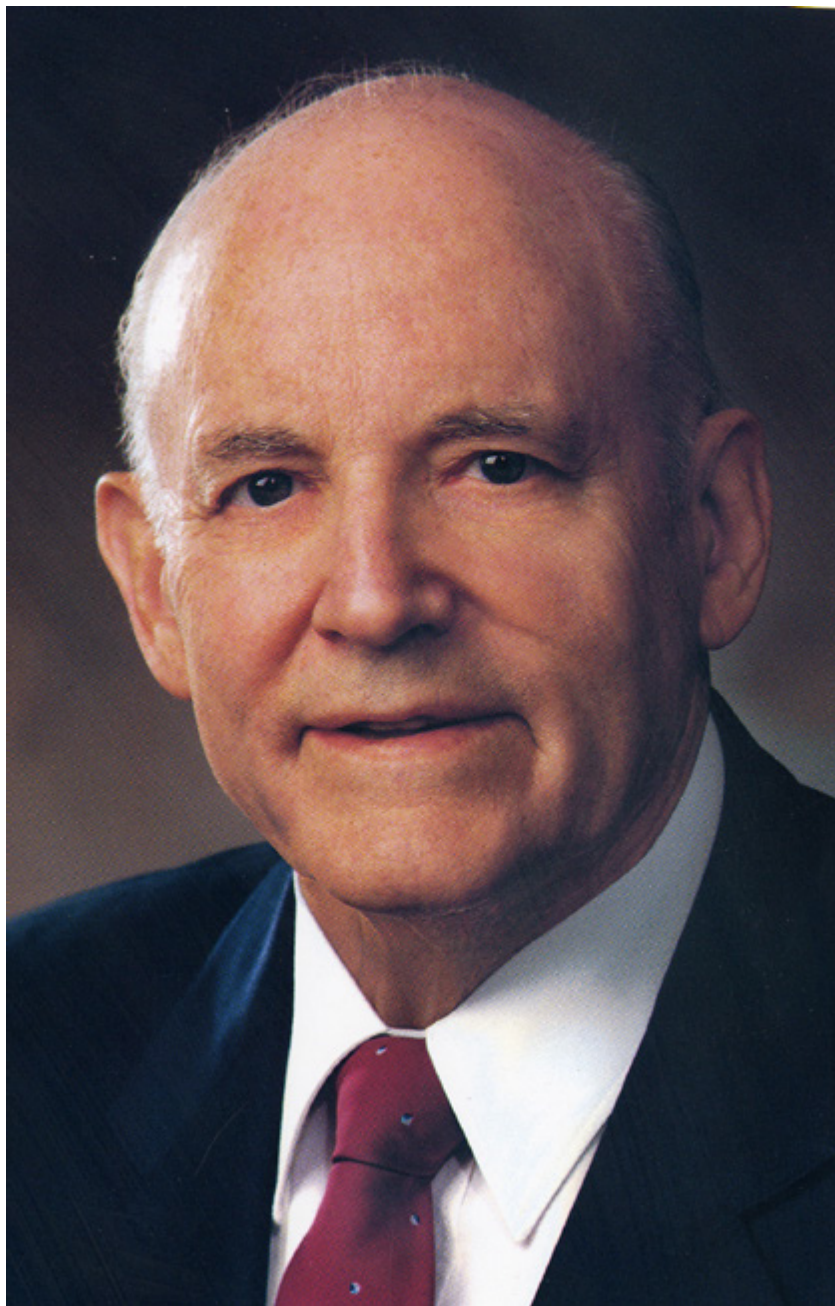
Efter att ha blivit inröstad som kyrkans president vid generalkonferensen i oktober 1994, uttryckte Howard W. Hunter sina känslor inför sina heliga ansvar:

”Mina älskade bröder och systrar, tack för er stödjande röst. Jag kommer ödmjukt inför er, i sorg över bortgången av vår älskade profet, president Ezra Taft Benson. Mitt hjärta fylls av känslor vid min käre väns bortgång, särskilt mot bakgrunden av de nya ansvar som nu vilar på mig.

Jag har fällt många tårar och sökt min Fader i himlen i uppriktig bön med en önskan att kunna klara av detta höga och heliga kall. Jag har bett att jag ska vara värdig att utföra detta uppdrag som tretton andra män i denna tidsutdelning har utfört. Kanske är det bara de, när de ser på mig från andra sidan slöjan, som till fullo kan förstå tyngden av ansvaret och det oerhörda beroende av Herren jag känner när jag tar emot detta heliga kall.”

President Hunter förklarade att han fann styrka och ny tillförsikt i sin övertygelse om att kyrkan inte leds av människor utan av Jesus Kristus själv, som förbereder och inspirerar dem som han kallar att presidera:

”Min största styrka under de gångna månaderna har varit mitt orubbliga vittnesbörd om att detta är Guds verk och inte människors. Jesus Kristus är denna kyrkas överhuvud. Han leder den i ord och handling. Jag känner mig obeskrivligt hedrad över att för en tid ha kallats som redskap i hans händer till att presidera över hans

Som medlem i de tolv apostlarnas kворum uppmanade president Howard W. Hunter sista dagars heliga att följa kyrkans president.

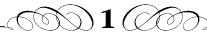
kyrka. Men utan kunskapen om att Kristus är kyrkans överhuvud, kunde varken jag eller någon annan man bära bördan av detta kall.

När jag nu tar på mig detta ansvar, erkänner jag Guds underbara hand i mitt liv. Han har upprepade gånger skonat mitt liv och återställt mina krafter och har många gånger återfört mig från evighetens rand och har låtit mig fortsätta med min jordiska verksamhet ytterligare en tid. Jag har ibland undrat varför mitt liv har skonats. Men nu har jag lagt den frågan åt sidan och ber endast om kyrkans medlemmars tro och böner, så att vi kan arbeta tillsammans, jag med er, för att uppfylla Guds ändamål i denna tid av våra liv ...

Det har gått trettiofem år sedan jag inröstades som medlem i de tolv kvorum. De åren har varit fyllda med förberedelser ... Jag går mycket långsammare nu, men mitt sinne är klart och min ande är ung ...

Jag tar emot detta kall, precis som bröderna före mig, med övertygelsen om att Gud leder sin profet. Jag tar ödmjukt emot kallet att tjäna och säger som psalmisten: 'HERREN är min styrka och min sköld, på honom förtröstade mitt hjärta. Jag fick hjälp' (Ps. 28:7)."¹

Howard W. Hunters lärdomar

I varje tidsutdelning har Gud upprest profeter som sina talesmän.

När man läser i Gamla testamentet, ser man uppteckningar av stora män från svunna tider vilka kallas profeterna. Nya testamentets böcker innehåller bland annat uppteckningar, undervisning och berättelser om människor från en senare utdelning som benämns profeter. Vi har även uppteckningar från profeter från den västra delen av världen, vilka höjde sina röster, förkunnade Herrens ord, protesterade mot orättfärdighet och undervisade om evangeliets principer. Alla dessa har efterlämnat sina vittnesbörd.

En profet är någon som har kallats och upprests av Herren för att främja Guds avsikter bland hans barn. Han är en som har tagit emot prästadömet och talar med myndighet. Profeter är lärare och evangeliets försvarare. De vittnar om Herren Jesu Kristi gudomlighet. Profeter har förutsagt framtida händelser, men detta är inte

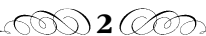
deras viktigaste ansvar, även om det kan tjäna som bevis på profetisk förmåga.

Rättfärdigt ledarskap har behövts i varje tidsutdelning, och Gud utvalde profeter i den avsikten långt innan de kom till den här jordiska tillvaron [se Jer. 1:5; Abraham 3:23].²

Ett studium av Herrens uppenbarelser i de heliga skrifterna bekräftar att det är fortsatt uppenbarelse som leder profeter och kyrkan i alla tidsåldrar. Om det inte varit för fortlöpande uppenbarelse, skulle Noa inte ha varit beredd på den syndafloed som täckte jorden. Abraham skulle inte ha letts från Haran till Hebron, löftets land. Fortlöpande uppenbarelse ledde Israels barn ur slaveri tillbaka till deras utlovade land. Uppenbarelse genom profeter ledde missionsarbetet, ledde återuppbyggandet av Salomos tempel och fördömde införandet av hedniska sedvänjor bland israeliterna.

Före sin himmelfärd lovade Kristus de elva återstående apostlarna: ”Se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.” (Matt. 28:20.) Efter sin himmelfärd ledde han kyrkan genom uppenbarelse fram till apostlarnas död och Jesu Kristi kyrkas avfall, som ägde rum därefter.³

Kyrkan har under hela sin historia, även i dag, haft en profet, siare och uppenbarare. Kyrkans överhuvud är Jesus Kristus, som vägleder sin profet ... Hans rådgivare [och] medlemmarna i de tolv råd ... är även de profeter, siare och uppenbarare ... Medlemmar i kyrkan behöver inte lyssna till en otydlig trumpet. De kan tro på sina ledares röst, medvetna om att de är vägleda av Herren.⁴

Gud ger sina barn vägledning genom en levande profet i dag.

Ett tydligt tecken på de sista dagarna som ska föregå Herrens andra ankomst sågs i en syn av den apostel som nedtecknade Uppenbarelseboken. Han sade:

”Och jag såg en annan ängel flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag.” (Upp. 14:6.) ...

Vi vittnar inför hela världen att himmelska tjänare redan har visat sig i vår tid och kommit med myndighet från himlen och återställt

sanningar som gått förlorade genom förvrängda läror och sedvänjor. Gud har talat på nytt och fortsätter att ge alla sina barn ledning genom en levande profet i dag. Vi förkunnar att han, såsom utlovats, är med sina tjänare alla dagar och leder kyrkans angelägenheter i hela världen Liksom i gångna tider leder uppenbarelsen missionsarbetet, tempelbyggandet, kallelser av prästadömetts ämbetsmän samt varnar mot det samhällets onda som kan hindra att vår Faders barn når frälsning.

I en uppenbarelse till en nutida profet, Joseph Smith, sade Herren:

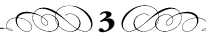
”Ty jag gör inte skillnad på människor utan vill att alla människor skall veta att den dag snart kommer, stunden är ännu inte kommen men är nära för handen, då friden skall tas bort från jorden, och djävulen skall få makt över sitt eget herradöme.

Och likaså skall Herren ha makt över sina heliga och skall regera mitt ibland dem.” (L&F 1:35–36.)

Frälsaren regerar mitt ibland de heliga i dag genom fortlöpande uppenbarelse. Jag vittnar om att han är med sina tjänare i denna tid och kommer att vara så till tidens ände.

Må vår syn inte vara så begränsad att vi tror att uppenbarelsen är något som hör forna tider till. Gud är nådig och älskar sina barn i alla tidsåldrar och har uppenbarat sig fram till denna tid i historien.⁵

Herren har uppenbarat sina avsikter och sin vilja för sina smorda profeter. En ändlös ström av uppenbarelse som flödar ständigt från himlens källa till Guds smorda tjänare på jorden. Sedan profeten Joseph Smiths död har Herren fortsatt tala till sina profeter liksom förr.⁶

I denna tid av andlig hungersnöd kan vi finna andlig rikedom genom att ge akt på profeternas röst.

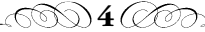
Hungersnöd var en vanlig plåga under Gamla testamentets tid, och folket kände till de förödande följderna av missväxt och svältande människor. Amos betonade detta genom att förutsäga en andlig hungersnöd. Han sa: ”Inte en hunger efter bröd, inte en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord” [Amos 8:11]. ...

Nutida rapporter om enskildas och religiösa institutioners förvirring och frustration i deras försök att skingra sina religiösa tvivel och lösa konflikter, påminner oss om detta uttalande av Amos: ”De skall driva omkring ... för att söka efter HERRENS ord, men de skall inte finna det” [Amos 8:12].

De försöker finna lösningen utan att bygga på uppenbarelseklippa, så som Herren sa måste göras [se Matt. 16:17–18] ...

Den förvirring och frustration som världen lider av är inte vanlig bland trofasta medlemmar i kyrkan ... Det finns en trovärdig röst för dem som har tro och vilja att tro. Förvisso lever vi i en tid med hungersnöd, så som Amos beskrev. ... Trots det finns det många, i det som verkar vara en andlig hungersnöd, som har funnit andliga rikedomar.

Det är ... mitt enkla vittnesbörd att evangeliet i dess fullhet har återställts i dessa sista dagar och att det finns en profet på jorden i dag som uppenbarar Herrens avsikt och vilja för dem som vill lyssna och som har tro nog att följa.⁷

Om vi följer de levande profeternas lärdomar, går vi inte vilse.

För folk i gångna tidsutdelningar och tidsåldrar var den viktigaste profeten den som levde, undervisade och uppenbarade Herrens vilja under deras tid. I var och en av de gångna tidsutdelningarna har profeter upprests av Herren som hans talesmän inför folket som levde just då och i fråga om just den tidens utmaningar.

Det är den nuvarande levande profeten som är vår ledare, vår lärare. Det är av honom vi får föreskrifter i vår moderna värld. Från alla jordens hörn uttrycker vi som stödjer honom som Herrens profet vår uppskattning av denna källa till gudomlig vägledning ...

När profeterna från begynnelsen till vår tid passerar revy i minnet, blir vi medvetna om den stora välsignelse en levande profets inflytande är för oss. Historien bör lära oss att om vi inte är villiga att lyssna till en Herrens profets varningar och följa hans lärdomar, drabbas vi av Guds straffdomar.⁸

Endast kyrkans president har rätt att ta emot uppenbarelser för hela kyrkan, eller att ge officiella tolkningar av skrifterna eller kyrkans lärosatser:

”Ingen skall utses att ta emot befallningar och uppenbarelser i denna kyrka utom [kyrkans president], ty han får dem liksom Mose” (L&F 28:2).⁹

Om vi följer kyrkans ledares råd och lärdomar går vi inte vilse i det som är viktigt för vår egen personliga frälsning och upphöjelse.¹⁰

Jag [känner] mig överväldigad av tacksamhet för uppenbarelserna som inrättat den underbara ordning genom vilken hans kyrka styrs. Varje man som ordinerats till apostel och avskiljs som medlem i de tolv kvorum stöds som profet, siare och uppenbarare. Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, som är kallade och ordinerade att inneha prästadömetts nycklar, har myndigheten och ansvaret att leda kyrkan, att betjäna i dess förrättningar, att undervisa om dess lära och att stadga och bevara dess religiösa bruk.

När kyrkans president är sjuk eller inte till fullo kan utföra alla plikterna i ämbetet, kan hans två rådgivare, som tillsammans med honom utgör första presidentskapets kvorum, utföra presidentskapets arbete. Alla större frågor, riktlinjer, program eller lärdomar begrundas noga under bön i ett råd av första presidentskapets rådgivare och de tolv apostlarnas kvorum. Inget beslut kommer från första presidentskapet och de tolv kvorum utan att alla berörda varit fullständigt enhälliga.

Kyrkan följer detta inspirerade mönster och går därför framåt utan avbrott. Kyrkans ledning och utövandet av de profetiska gåvorna kommer alltid att innehas av de apostoliska auktoriteter som innehar och utövar prästadömetts alla nycklar.¹¹

Under generalkonferensen får vi inspirerade råd från profeter, siare och uppenbarare.

När jag begrundat [general]konferensens budskap, har jag ställt mig själv denna fråga: Hur kan jag hjälpa andra ta del av vår himmelske Faders godhet och välsignelser? Svaret ligger i att följa de råd vi får från dem vi stödjer som profeter, siare och uppenbarare

"Konferensen är en tid för andlig förnyelse när kunskapen och vittnesbördet om att Gud lever och välsignar de trofasta byggs på och stärks."

och andra generalauktoriteter. Låt oss studera deras ord, som talats under inspirationens ande, och ofta återkomma till dem. Herren har uppenbarat sin vilja till de heliga under denna konferens.¹²

Många inspirerade råd från profeter, siare, uppenbarare och andra generalauktoriteter i kyrkan ges under generalkonferensen. Våra nutida profeter har uppmanat oss att göra läsning av konferensutgåvorna av vår kyrkas tidskrifter till en viktig och regelbunden del av våra personliga studier. På så sätt blir generalkonferensen på sätt och vis ett tillägg till eller en förlängning av Läran och förbunden.¹³

Konferensen är en tid för andlig förnyelse då kunskapen och vittnesbördet om att Gud lever och välsignar de trofasta byggs på och stärks. Det är en tid då insikten om att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son, inpräglas djupt i deras sinnen vilka är fast beslutna att tjäna honom och hålla hans bud. Konferensen är den tid då våra

ledare ger oss inspirerad vägledning om hur vi skall leva – en tid när våra själar vidrörs och när vi fattar beslut om att bli bättre män och hustrur, fäder och mödrar, mer lydiga söner och döttrar, bättre vänner och grannar ...

Vi som är här idag hävdar att vi har en speciell, unik kunskap om Frälsarens evangelium. Det mest slående av allt, för dem som först kommer i kontakt med oss, är vår förkunnelse för världen att vi får vägledning genom en levande Guds profet – en som samtalar med, inspireras av och tar emot uppenbarelse från Herren.¹⁴

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom president Hunters undervisning i avsnitt 1. Varför har Gud gett oss profeter för varje tidsutdelning? Vilka är några av profetens uppgifter? Hur kan vi hjälpa barn att få ett vittnesbörd om profeter?
- Hur hjälper det oss att ha en levande profet i dag? (Se avsnitt 2.) Varför är det viktigt att det finns en ”ändlös ström av uppenbarelse” som flödar från Gud till hans levande profeter?
- Vilka bevis finns det på att vi lever i en tid av ”andlig hungersnöd”? (Se avsnitt 3.) Vilka välsignelser har du fått genom att följa de levande profeterna?
- President Hunter lär att ”endast kyrkans president har rätt att ta emot uppenbarelser för hela kyrkan” (avsnitt 5). Hur hjälper det att känna till det? Hur är det till hjälp att veta att ”vi inte [går] vilse” när vi följer profeten?
- Fundera över vikten av generalkonferensen i ditt liv. (Se avsnitt 5.) Vilka lärdomar från generalkonferensen har varit till hjälp för dig? Hur kan du göra generalkonferensen till ett kraftfullare inflytande i ditt liv och hem?

Hithörande skriftställen:

Amos 3:7; Matt. 10:41; Luk. 1:68–70; Joseph Smith Translation, 2 Peter 1:20–21; Mosiah 8:15–18; L&F 1:14–16, 37–38; 21:1, 4–6; 43:2–6; 107:91–92

Undervisningstips

I klassen kan ni på tavlan skriva upp några frågor som människor av annan tro kan tänkas ha om ämnet för kapitlet. Inbjud klassmedlemmarna att gå igenom kapitlet och söka efter svar på dessa frågor och sedan berätta vad de funnit.

Slutnoter

1. "Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 6, 7.
2. I Conference Report, okt. 1963, s. 99.
3. Se "Ingen må lägga till eller taga bort något", *Nordstjärnan*, okt. 1981, s. 111.
4. "Spiritual Famine", *Ensign*, jan. 1973, s. 65.
5. "Ingen må lägga till eller taga bort något", s. 111–112.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 196.
7. "Spiritual Famine", s. 64–65.
8. I Conference Report, okt. 1963, s. 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 223.
11. Se "Dyrbara och mycket stora löften", s. 6 President Hunter talade om dessa viktiga principer när han var kyrkans president.
12. "Följ Guds Son", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 212.
14. Se "Konferensdags", *Nordstjärnan*, apr. 1982, s. 20, 21.

Att föra ut evangeliet till hela världen

”Vårt arbete är att frälsa själar, att inbjuda människor att komma till Kristus.”

Ur Howard W. Hunters liv

År 1979 sa äldste Howard W. Hunter, då medlem i de tolv apostlarnas kворum: ”Jag tror helt och fullt på att vi inom en snar framtid kommer att se spridandet av evangeliet till alla nationer gå framåt mer än någonsin förr i den här tidsutdelningen eller någon tidigare tidsutdelning. Jag är säker på att vi kommer att kunna se oss tillbaka ... och uppteckna, precis som Lukas: ’Och Guds ord hade framgång’ (Apg. 6:7).”¹

När äldste Hunter uttalade dessa ord, fick missionärer inte undervisa om evangeliet i de flesta östeuropeiska länder och Sovjetunionen, på grund av politiska restriktioner. Inom tio år hade många av dessa restriktioner börjat hävas. 1989 och 1990 revs Berlinmuren, som hade separerat Väst- och Östtyskland i nästan 30 år. President Hunter verkade som president för de tolv kворum på den tiden, och han uttryckte följande tankar om denna historiska händelse och andra förändringar som ägde rum i världen:

”Mycket uppmärksamhet har riktats mot Berlinmuren. Självklart är vi alla glada att se den muren falla, för det symboliserar ju nyfunnen frihet ... När vi försöker förstå den anda av försoning som sveper över världen och försöker se dess betydelse ur evangeliets synvinkel, måste vi fråga oss: Kan det inte vara Herrens hand som river ner politiska barriärer och slår en bräsck i murar som fram till nu varit ogenomträngliga för evangeliets predikan, allt enligt en gudomlig plan och gudomlig tidsplan?”²

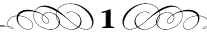
"Jesu Kristi evangelium ... är en världsomspännande tro med ett allomfattande budskap."

President Hunter kände att dessa förändringar medförde ett viktigt ansvar för kyrkans medlemmar. Allt eftersom fler nationer öppnades för missionsarbete, sa han, skulle fler missionärer behövas för att fullgöra uppdraget att föra ut evangeliet till hela världen.³

President Hunters iver att nå ut till alla Guds barn, oavsett nationalitet eller trosbekännelse, var uppenbar i hans verksamhet i Mellanöstern. Första presidentskapet gav honom viktiga uppdrag i Jerusalem, som till exempel att ha tillsyn över anläggandet av Orson Hydes minneslund och byggandet av Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier. Även om proselytering inte var tillåten i den regionen, knöt president Hunter varaktiga vänskapsband med dem han kom i beröring med, både judar och araber. ”Syftet med Jesu Kristi evangelium är att åstadkomma kärlek, enighet och broderskap av förnämligaste slag, sa han.⁴

I sin verksamhet med Guds barn i hela världen, var president Hunters budskap detsamma: ”Vi är era bröder – vi ser inte på någon nation eller nationalitet som andra klassens medborgare. Vi inbjuder alla ... att undersöka vårt budskap och ta emot vår gemenskap.”⁵

Howard W. Hunters lärdomar

Det återställda evangeliet är för alla människor, grundat på övertygelsen att alla är barn till samma Gud.

Jesu Kristi evangelium, vilket är det evangelium vi lär och vars förrättningar vi utför, är en världsomspännande tro med ett allomfattande budskap. Det är varken inskränkt, partiskt eller underkastat historien eller seder och bruk. Dess kärna är universell och evigt sann. Dess budskap är till för hela världen och har återställts i dessa sista dagar för att tillgodose de grundläggande behoven hos varje nation, släkt, tungomål och folk på jorden. Det har åter upprättats på samma sätt som i begynnelsen – för att bygga broderskap, bevara sanningen och frälsa själar ...

Enligt evangeliets budskap är hela människosläktet en enda familj som härstammar från en enda Gud. Alla män och kvinnor har inte bara en fysisk släktlinje som leder tillbaka till Adam och Eva, deras första jordiska föräldrar, utan har också ett andligt arv som leder

tillbaka till Gud den evige Fadern. Sålunda är alla människor på jorden bokstavligen bröder och systrar i Guds familj.

Det är genom att förstå och acceptera detta Guds universella faderskap som alla människor bäst kan förstå Guds omsorg om dem och deras inbördes relation till varandra. Detta är ett budskap om liv och kärlek som går stick i stäv med alla förslavande traditioner som grundas på ras, språk, ekonomisk eller politisk ställning, utbildningsnivå eller kulturell bakgrund, för vi är alla av samma andliga härkomst. Vi har en gudomlig antavla – var och en är ett Guds andebarn.

I detta evangelium finns ingen plats för en inskränkt eller fördomsfull inställning. Profeten Joseph Smith sa: ”Kärlek är ett av de viktigaste kännetecknen på Gudomen och borde läggas i dagen av dem som eftertraktar att bli Guds söner. En man som är fylld av Guds kärlek är inte nöjd med att bara välsigna sin familj, utan sträcker sig ut till hela världen, mån om att välsigna hela den mänskliga rasen” [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 328] ...

Det återuppräktade evangeliet är ett budskap om gudomlig kärlek till alla människor överallt, och det är grundat på övertygelsen att alla människor är barn till samma Gud. Detta grundläggande religiösa budskap uttrycktes på ett vackert sätt i ett uttalande av första presidentskapet den 15 februari 1978:

”Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, som är grundad på forntida och nutida uppenbarelse, undervisar med glädje om och förkunnar den kristna läran att alla män och kvinnor är bröder och systrar, inte bara genom blodslinje genom gemensamma stamfäder, utan också som bokstavliga andebarn till vår himmelske Fader” [Statement of the First Presidency Regarding God’s Love for All Mankind, 15 februari 1978].

Sista dagars heliga har en positiv och tolerant inställning till andra som inte delar vår tro. Vi tror att de bokstavligen är våra bröder och systrar och att vi är söner och döttrar till samme himmelske Fader. Vi har en gemensam släkttavla som leder tillbaka till Gud.⁶

 2

Kyrkan har ett uppdrag att undervisa alla nationer om evangeliet.

Kyrkan, i egenskap av Guds rike på jorden, har ett uppdrag i alla nationer. ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn

och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er” (Matt. 28:19–20). Dessa ord från Mästarens läppar känner inga nationella gränser, de är inte begränsade till någon ras eller kultur. En nation anses inte vara förmer än någon annan. Förmaningen är tydlig – ”gör *alla* folk till lärjungar” ...

Som medlemmar i Herrens kyrka behöver vi höja blicken över personliga fördomar. Vi behöver upptäcka den stora sanningen att vår Fader verkligen inte gör skillnad på människor. Ibland förorättar vi otillbörligen bröder och systrar från andra nationer genom att tillskriva en nation eller en nationalitet större vikt än en annan ...

Föreställ er en far med många söner, var och en med olika temperament, förmågor och andliga egenskaper. Älskar han en mindre än någon annan? Kanske blir den son som visar minst tecken på andlighet föremål för faderns uppmärksamhet, bön och vädjan, mer än de andra. Innebär det att han älskar de andra mindre? Föreställer ni er att vår himmelske Fader älskar en nation med hans avkomlingar mer än andra? Som medlemmar i kyrkan behöver vi påminnas om Nephis tankeväckande fråga: ”Vet ni inte att det finns fler nationer än en?” (2 Nephi 29:7.) ...

Till alla bröder och systrar av alla nationaliteter: Vi vittnar högtidligt om att Gud har talat i våra dagar och i vår tid, att himmelska budbärare har sänts hit, att Gud har uppenbarat sin avsikt och vilja för en profet, Joseph Smith ...

Precis som vår Fader älskar alla sina barn, måste vi älska alla människor – av alla raser, kulturer och nationaliteter – och lära dem evangeliets principer så att de kan ta dem till sig och komma till kunskap om Frälsarens gudomlighet.⁷

I våra enkla ansträngningar att bygga broderskap och undervisa om den uppenbarade sanningen, säger vi till världens människor

"Vårt arbete är att frälsa själar."

det som president George Albert Smith på ett så kärleksfullt sätt vittnade om:

"Vi har inte kommit för att ta ifrån er den sanning och de goda egenskaper ni har. Vi har inte kommit för att finna fel hos er eller kritisera. Håll fast vid allt det goda ni har och låt oss bidra med mer av det goda så att ni blir lyckligare och så att ni är förberedda att inträda i vår himmelske Faders närhet."⁸

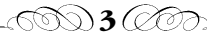
Vårt arbete är att frälsa själar, att inbjuda människor att komma till Kristus, att föra dem ner i dopets bad så att de kan fortsätta längs den väg som leder till evigt liv. Världen behöver Jesu Kristi evangelium. Evangeliet visar den enda vägen för världen att någonsin uppnå fred.⁹

Som medlemmar i kyrkan försöker vi förena all sanning. Vi försöker öka kärleken och förståelsen bland alla jordens folk. Således strävar vi efter att upprätta fred och lycka, inte bara inom kristenheten utan bland alla människor ...

Det som Joseph Smith var ett redskap till att upprätta – Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga – är nu en världsreligion, inte endast

på grund av att dess medlemmar nu återfinns i hela världen, utan huvudsakligen på grund av att den har ett allomfattande budskap som grundas på erkännandet av all sanning, som återställts för att uppfylla hela mänsklighetens behov ...

Vi går ut med detta budskap om kärlek och hopp till hela världen. Kom till all sannings Gud, vilken fortsätter att tala till sina barn genom profeter. Lyssna till hans budskap, vilken fortsätter att sända ut sina tjänare att predika det eviga evangeliet till varje nation, släkte, tungomål och folk. Kom och sitt med vid det bord som står dukat framför er genom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Kom med oss i vår strävan att följa den gode herden som har berett det åt oss.¹⁰

De som har upplevt välsignelserna av Jesu Kristi försoning är förpliktade att vittna om honom.

Vad har försoningen med missionsarbetet att göra? Varje gång vi upplever försoningens välsignelser i vårt liv, kan vi inte undgå att känna omsorg om andra människors välfärd.

I Mormons bok finns gott om exempel som illustrerar den principen. När Lehi åt av frukten på trädet, vilket var en symbol för att ta del av försoningen, sa han: "[Jag] började önska att även min familj skulle äta därav" (1 Nephi 8:12). När Enos upplevde sin omvändelse och fick förlåtelse för sina synder, på grund av sin tro på Jesus Kristus, sa han: "[Jag] började känna en önskan om mina bröder nephiternas välfärd" (Enos 1:9). Sedan bad han för lamaniterna, nephiternas oförsonliga fiender. Vidare har vi exemplet med Mosiahs fyra söner – Ammon, Aron, Omner och Himni – vilka fick syndernas förlåtelse genom försoningen och sedan arbetade i åratal bland lamaniterna för att föra dem till Kristus. Det står i uppteckningen att de inte stod ut med tanken på att någon själ skulle förgås (Mosiah 28:3).

Detta underbara exempel på hur den som slutit förbund önskar att dela med sig av evangeliet till andra, illustreras bäst av Alma den yngres exempel. Jag skulle vilja läsa hans vittnesbörd för er ...

"... Från den stunden ända fram tills nu har jag arbetat oavbrutet så att jag kan föra själar till omvändelse, så att jag kan låta dem få

smaka den stora glädje som jag smakade, så att även de kan bli födda av Gud och bli fyllda av den Helige Anden” [Alma 36:24; se även Alma 36:12–23].

Ett tydligt tecken på personlig omvändelse är en önskan att dela med sig av evangeliet till andra. Av den anledningen gav Herren en förpliktelse till varje medlem i kyrkan att vara en missionär.

Lyssna till det förbund man tar på sig när man döps in i kyrkan:

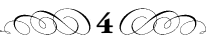
”Eftersom ni nu önskar komma in i Guds fålla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta,

ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden, så att ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen så att ni kan få evigt liv” (Mosiah 18:8–9).

Vi ska stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt, ända intill döden. Vi förnyar detta förbund under sakramentet, då vi sluter förbund att ta på oss Kristi namn.

Missionsarbete är ett viktigt sätt att ta på oss hans namn. Frälsaren har sagt att om vi önskar att ta på oss hans namn, med helhjärtat uppsåt, är vi kallade att gå ut i hela världen och predika hans evangelium för varje levande varelse (se L&F 18:28) ...

De av oss som har tagit del av försoningen är förpliktade att trofast vittna om vår Herre och Frälsare ... Kallelsen att dela med sig av evangeliet till andra beror på vår stora kärlek till vår himmelske Faders barn och till Frälsaren och det han gjorde för oss.¹¹

Med Herrens hjälp kan vi övervinna alla hinder för att dela med oss av evangeliet.

Allteftersom murarna i Östeuropa ... och många andra delar av världen rasar, ökar förvisso det motsvarande behovet av fler missionärer för att fullgöra det gudomliga uppdraget att föra ut evangeliet till hela jorden. Är vi beredda på den möjligheten?

För att kunna tillgodose de nya krav som ställs på oss i detta stora missionsarbete i de sista dagarna, kanske vissa av oss (särskilt den

äldre generationen vars barn är vuxna) behöver granska oss själva för att se om "murar" vi själva byggt i vårt sinne behöver raseras.

Hur är det till exempel med "bekvämlighetsmuren" som verkar hindra många par och ensamstående från att verka som missionärer? Hur är det med "ekonomimuren" av skulder som påverkar vissa medlemmars förmåga att resa i väg, eller "barnbarnsmuren", "hälsomuren", "muren av bristande självkänsla", "självbelåtenhetsmuren", eller "överträdelsemuren", eller murar av rädsla eller tvivel? Finns det verkligen någon som för ett ögonblick tvivlar på att han eller hon med Herrens hjälp skulle kunna få dessa murar att rasa samman?

Vi har fått förmånen att födas i dessa sista dagar i stället för någon tidigare tidsutdelning, för att hjälpa till att föra ut evangeliet till hela jorden. Det finns ingen större kallelse i det här livet. Om vi nöjer oss med att gömma oss bakom självresta murar, går vi frivilligt miste om de välsignelser som annars tillhör oss. I nutida uppenbarelser förklarar Herren det stora behovet:

"Ty se, fältet har redan vitnat till skörd, och se, den som svingar skäran av all sin kraft, han samlar ett förråd så att han inte omkommer utan bringar frälsning till sin själ." (L&F 4:4.)

Herren förklarar vidare i samma uppenbarelse vilka krav vi måste uppfylla för att vara goda missionärer. Väl medveten om våra svagheter och våra förbehåll när vi står inför den enorma porten i vår självresta mur, försäkrar han oss med detta enkla löfte att vi kommer att få gudomlig hjälp att övervinna alla hinder om vi bara gör vår del: "Be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er." (L&F 4:7.)

Må Herren välsigna oss så att murarna i vårt sinne inte ska stå i vägen för de välsignelser som kan bli våra.¹²

Gång på gång under sin jordiska verksamhet utfärdade vår Herre en kallelse som var både en inbjudan och en uppfordran. Till Petrus och Andreas sa Kristus: "Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare" (Matt. 4:19) ...

Tidigare profeter har lärt oss att varje ung man som har förmåga och är värdig, bör utföra en heltidsmission. Jag betonar i dag detta behov. Vi har också ett stort behov av kunniga, mogna par som kan verka på missionsfältet. Jesus sa till sina lärjungar: "Skörden är

stor, men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd” (Luk. 10:2).¹³

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Begrunda president Hunters undervisning om att evangeliet är till för alla människor, grundad på sanningen att vi alla är barn till Gud (se avsnitt 1). Hur kan vi, när vi delar med oss av evangeliet, bli hjälpta av att minnas att varje människa bokstavligen är vår bror eller syster?
- Vad lär vi oss av president Hunters undervisning i avsnitt 2 om vår himmelske Faders känslor för sina barn? Vad kan du göra för att öka din kärlek till alla människor och dela med dig av evangeliet till dem?
- Hur skulle du besvara president Hunters fråga: ”Vad har försörjningen med missionsarbete att göra?” (Se stycke 3.) Hur kan du få en större önskan att dela med dig av evangeliet till andra? Vilka välsignelser har du fått när du har delat med dig av evangeliet till någon – eller när någon har delat med sig av det till dig?
- Fundera, när du studerat avsnitt 4, över de ”murar” som hindrar dig från att ta emot missionsarbetets välsignelser. Diskutera sätt att övervinna dessa hinder.

Hithörande skriftställen:

Amos 9:9; 2 Nephi 2:6–8; Mosiah 28:1–3; Alma 26:37; L&F 18:10–16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; Joseph Smith – Matteus 1:31

Undervisningstips

”Den Helige Anden kan mana en eller flera av dem du undervisar att bidra med insikter som andra behöver höra. Var öppen för maningar du får att vända dig till enskilda personer. Du kan till och med känna dig manad att be någon som inte erbjudit sig frivilligt att uttrycka sina åsikter” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 63).

Slutnoter

1. "All Are Alike unto God", *Ensign*, juni 1979, s. 74.
2. "Walls of the Mind", *Ensign*, sept. 1990, s. 9–10.
3. Se "Walls of the Mind", s. 10
4. "All Are Alike unto God", s. 74.
5. "All Are Alike unto God", s. 74.
6. Se "Evangeliet – en världsomspännande tro", *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 21–22.
7. "All Are Alike unto God", s. 72–74.
8. Se "Evangeliet – en världsomspännande tro", s. 22; uttalandet av George Albert Smith återfinns i *Kyrkans presidenters lärdomar George Albert Smith* (2011), s. 146.
9. "Följ Guds Son", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 88.
10. "Come to the God of All Truth", *Ensign*, sept. 1994, s. 73.
11. "The Atonement of Jesus Christ" (tal på ett seminarium för missionspresidenter, 24 juni 1988), s. 4–7, Church History Library, Salt Lake City; se även *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 248–249.
12. "Walls of the Mind", s. 10.
13. "Följ Guds Son", s. 88.

"När tiondet betalas stärks tron, andligheten och den andliga förmågan, och vittnesbördet förankras."

Tiondelagen

*”Ett vittnesbörd om tiondelagen får
man genom att leva efter den.”*

Ur Howard W. Hunters liv

Strax innan Howard W. Hunter och Claire Jeffs skulle gifta sig, sökte Howard upp sin biskop för att få en tempelrekommendation. Han blev förvånad under intervjun då biskopen ifrågasatte om han kunde försörja en hustru och familj med sin inkomst. Howard berättade senare: ”När jag berättade för honom vad jag tjänade, sa han att orsaken till hans tvivel på min förmåga att försörja en hustru grundades på den summa tionde jag hade betalat.”

Innan dess hade han inte betalat fullt tionde eftersom han inte hade förstått vikten av det. Han förklarade: ”Eftersom min pappa inte hade varit medlem i kyrkan under mina år hemma, hade tionde aldrig kommit på tal i vår familj och jag hade aldrig funderat över hur viktigt det är.”

Howard sa att när han och biskopen fortsatte prata, ”undervisade biskopen mig på sitt vänliga sätt om vikten av denna lag, och när jag sa till honom att jag hädanefter skulle betala fullt tionde, gick han vidare med intervjun och befriade mig från min oro genom att fylla i och skriva under rekommendationsblanketten”.

När Howard berättade för Claire om upplevelsen, fick han veta att hon alltid hade betalat ett fullt tionde. ”Vi bestämde oss för att vi skulle lyda denna lag under hela vårt äktenskap, att tiondet skulle komma först”, sa han.¹

Howard W. Hunters lärdomar

1

Herrens definition av tiondelagen är enkel.

Tiondelagen fastställs helt enkelt som "en tiondedel av all [deras] inkomst" (L&F 119:4). Inkomst innebär vinst, ersättning, avkastning. Det innebär lön vi får som anställd, vinst från affärsverksamhet, inkomst från odling eller tillverkning eller en persons inkomst varifrån den än kommer. Herren har sagt att detta är den gällande lagen "för evigt", liksom den gällde tidigare.²

Liksom alla Herrens bud och lagar är [tiondelagen] enkel om vi har lite tro. Herren sa egentligen: "Ta decimalkommat och flytta det ett steg." Det är tiondelagen. Det är inte svårare än så.³

2

Tiondelagen fanns i begynnelsen och fortsätter gälla i dag.

Första gången som ordet "tionde" nämns i Bibeln är i den allra första boken i Gamla testamentet. Abram ... möttes av Melkisedek, kungen i Salem och präst åt Gud den Högste. Melkisedek välsignade honom, och "Abram gav honom tionde av allt". (1 Mos. 14:20.)

Några kapitel senare i samma bok gav Jakob i Betel ett löfte med dessa ord: ... "och av allt som du ger mig skall jag ge dig tionde." [1 Mos. 28:20–22.]

Tredje gången det omnämns är det i samband med den levitiska lagen. Herren talade genom Mose:

"All tionde av jorden, både av säden på jorden och av trädens frukt, tillhör HERREN. Den är helgad åt HERREN." (3 Mos. 27:30.)

Under den levitiska lagen gavs tiondet till de levitiska prästerna för deras uppehälle, och de i sin tur förväntades betala tionde av det som de mottog, som vi ser i Herrens anvisningar till Mose:

"Tala till leviterna och säg: När ni av Israels barn tar emot det tionde som jag har bestämt att ni skall få av dem som er arvedel, då skall ni av det ge en gåva åt HERREN, ett tionde av tiondena." (4 Mos. 18:26.)

Detta visar tydligt att tiondelagen var en del av den levitiska lagen och betalades av alla människor – även leviterna själva som anvisades att betala tionde av tiondet som de mottog från dem.

Det finns de som anser att tiondelagen var bara en levitisk sedvänja, men historien bekräftar det faktum att den alltid varit och ännu är en universell lag. Den var grundläggande i den mosaiska lagen. Den hade funnits sedan begynnelsen och återfinns i den forntida egyptiska lagen, i Babylonien, och den kan spåras genom hela den bibliska historien. Den omnämndes av profeten Amos [se Amos 4:4] och av Nehemja som ålades att återuppbygga Jerusalems murar [se Nehemja 10:37–38; 12:44; 13:5, 12]. Kort därefter påbörjade Malaki ett ännu större arbete med att återuppbygga nationens tro och moral. I sin möda att bekämpa girigheten hos dem som endast var religiösa till namnet, angrep han dem för att förbryta sig mot Gud.

”Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: ’Vad har vi stulit från dig?’ Tionde och offergåvor.

Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjal ifrån mig.

För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Prova mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått.” (Mal 3:8–10.) ...

Malakis ord avslutar Gamla testamentet med en upprepning av tiondelagen och markerade att denna lag, som funnits från begynnelsen, aldrig hade avskaffats. Nya testamentets utdelning inleddes därmed under denna förmaning ...

Inte långt efter det att evangeliet återstälts i den här tidsutdelningen, gav Herren en uppenbarelse till sitt folk genom en nutida profet som preciserade lagen ...:

”Och därefter skall de som på detta sätt har betalt tionde, årligen ge en tiondedel av all sin inkomst, och detta skall för evigt vara en gällande lag för dem, för mitt heliga prästadöme, säger Herren.” (L&F 119:4.)⁴

3

Vi ger en gåva och betalar också en skuld med vårt tionde.

Tiondet är Guds lag för hans barn, dock är betalandet helt och hållet frivillig. I det avseendet skiljer den sig inte från sabbatslagen eller någon av hans övriga lagar. Vi kan vägra att lyda en av dem eller allihop. Vår lydnad är frivillig, men vår vägran att betala upphäver inte lagen.

Om tionde är en frivillig sak, är det då en gåva eller betalning av skuld? Det finns en väsentlig skillnad mellan de båda. En gåva är ett frivilligt överlåtande av pengar eller egendom utan förväntan om motprestation. Den ges frivilligt. Ingen är skyldig att ge en gåva. Om tiondet är en gåva, kan vi ge vad vi känner för, när vi känner för det, eller inte ge alls. Detta skulle placera vår himmelske Fader i precis samma kategori som tiggaren på gatan som vi kan slänga ett mynt till när vi går förbi.

Herren har infört tiondelagen, och eftersom den är hans lag, blir det vår skyldighet att lyda den om vi älskar honom och har en önskan att hålla hans bud och få hans välsignelser. På det sättet blir det en skuld. Den som inte betalar sitt tionde eftersom han är skuldsatt bör ställa sig frågan om han inte också står i skuld till Herren. Mästaren sa: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." (Matt. 6:33.)

Vi kan inte gå österut och västerut samtidigt. Vi kan inte tjäna både Gud och mammon. Den som förkastar tiondelagen är den som inte har gett den en ärlig chans. Självklart kostar det något. Det krävs arbete, eftertanke och ansträngning för att efterleva vilken lag eller princip som helst i evangeliet ...

Det kan så vara att vi skänker en gåva och även betalar en skuld med vårt tionde. Betalningen av skulden är till Herren. Gåvan är till våra medmänniskor för att bygga upp Guds rike. Om man eftertänksamt observerar det arbete som utförs av missionärerna, kyrkans undervisningsprogram, det fina utbildningssystemet och byggnationsprogrammet för att uppföra möteshus, kommer man till insikt om att det inte är en börda att betala tionde, utan en stor förmån. Evangeliets välsignelser delas med många genom vårt tionde.⁵

"Det är inte en börda att betala tionde, utan en stor förmån."

4

Ett offer till Herren bör kosta givaren något av värde.

I 2 Sam. 24:18–25 läser vi att David inte ville offra något till Herren som inte kostade honom något. Utan tvekan drog han slutsatsen att om gåvan inte kostade givaren något av värde, dög den inte eller lämpade sig inte som offer åt Herren.

Trots att Kristus sa att det är saligare att ge än att ta [se Apg. 20:35], finns det de som endast ger om det inte kostar dem något. Det är inte förenligt med Mästarens lärdomar, vilken sa: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv" (Matt. 16:24).

Det finns de som vägrar att efterleva tiondelagen eftersom det kostar. Det är motsatsen till David resonemang, han som vägrade offra till Herren om det inte kostade honom något. De viktiga moraliska principer som omfattas av tiondelagen förbises av dem som inte är tiondebetalare, och de saknar förståelse för lagen och dess syften.⁶

 5

Att betala tionde medför stora välsignelser.

Herren gav oss tiondelagen. Om vi följer hans lag får vi framgång, men när vi finner vad vi tror är en bättre väg, möter vi misslyckanden. När jag reser runt i kyrkan och ser resultaten av att betala tionde, drar jag slutsatsen att det inte är en börda, utan en stor förmån.⁷

Betala ett ärligt tionde. Denna eviga lag, som uppenbarats av Herren och tillämpats av de trogna från de forna profeterna till nuvarande tid, lär oss att sätta Herren främst i vårt liv. Vi kanske inte ombeds offra våra hem eller våra liv, så som var fallet med de tidiga heliga. Utmaningen för oss i dag är att övervinna vår själviskhet. Vi betalar tionde eftersom vi älskar Herren, inte eftersom vi har medel att göra det med. Vi kan förvänta oss att Herren kommer att öppna "himlens fönster" (Malaki 3:10) och låta välsignelser strömma ut över de trofasta.⁸

Vi följer principen att ge tillbaka till Herren en del av hans godhet mot oss, och den delen kallar vi tionde. Tiondet ... är helt och hållet frivilligt. Vi kan betala tionde eller inte betala tionde. De som gör det får ta emot välsignelser som andra inte får erfara.⁹

Mary Fielding Smith [var en] okuvlig pionjärmor som var hustru till och änka efter patriarken Hyrum Smith, profetens bror ... En vår när familjen öppnade sina potatisstukor, skickade hon sina söner att hämta ett lass av den bästa potatisen att ta till tiondekontoret.

På trappan till kontoret möttes hon av en av sekreterarna, som protesterade när pojkarna började lasta av potatisen. "Änkefru Smith", sa han, utan tvekan med hennes prövningar och offer i åtanke, "det är en skam att du ska behöva betala tionde". Han ... förebrådde henne för hennes tionde och kallade henne allt annat är vis och förståndig ...

Den lilla änkan rätade på sig i sin fulla längd och sa: "William, du borde skämmas. Vill du förmäna mig en välsignelse? Om jag inte betalade mitt tionde, är jag säker på att Herren skulle undanhålla mig sina välsignelser. Jag betalar inte mitt tionde bara för att det är en Guds lag, utan också för att jag förväntar mig välsignelser när jag gör det. Genom att följa denna och andra lagar, förväntar jag mig

framgång och förmåga att ta hand om min familj.” (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* [Salt Lake City, 1938], s. 158–159.)¹⁰

Tiondets princip bör innebära mer än en matematisk, mekanisk efterlevnad av lagen. Herren fördömde fariséerna för att de mekaniskt gav tionde av örter utan att beröras andligen av det [se Matt. 23:23]. Om vi betalar vårt tionde på grund av vår kärlek till Herren, i fullständig frihet och tro, minskar vi vårt avstånd till honom och vårt förhållande till honom blir förtroligt. Vi befrias från lagiskhetens trälldom, och vi berörs av Anden och känner samhörighet med Gud.

När tiondet betalas stärks tron, andligheten och den andliga förmågan, och vittnesbördet förankras. Det ger tillfredsställelsen av att veta att man rättar sig efter Herrens vilja. Det leder till de välsignelser som kommer av att dela med sig till andra genom de ändamål till vilka tiondet används. Vi har inte råd att förneka oss dessa välsignelser. Vi har inte råd att inte betala vårt tionde. Vi har ett absolut förhållande såväl till framtiden som till nuet. Det vi ger, och hur vi ger det, och det sätt varpå vi gör rätt för oss inför Herren är av evig betydelse.

Ett vittnesbörd om tiondelagen får man genom att leva efter den.¹¹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Ta en titt på definitionen av tiondelagen i avsnitt 1. Vad är tionde? Vad kan vi lära oss av president Hunter om tiondelagens enkelhet?
- Vilka insikter har du fått genom president Hunters undervisning om tiondets historia? (Se avsnitt 2.) Varför tror du att president Hunter ville att vi skulle förstå att tiondelagen ”alltid varit och ännu är en universell lag”?
- Hur skänker vi både en gåva och betalar en skuld med vårt tionde? (Se avsnitt 3.) Hur visar vi vår kärlek till Herren genom att betala tionde? Hur kan vi komma att känna att det är en förmån och inte en börda att betala tionde?
- Varför måste en offergåva till Herren kosta givaren något av värde? (Se avsnitt 4.) Hur kan man övervinna svårigheter med eller ovillighet att betala tionde?
- Gå igenom de många välsignelser som enligt president Hunter kommer av att betala tionde (se avsnitt 5). När har du upplevt dessa välsignelser i ditt liv?

Hithörande skriftställen:

Alma 13:15; L&F 64:23; 104:14–18; 119; 120;Handledning för skriftstudier, ”Tionde”

Studiehjälpmedel:

Första gången du läser ett kapitel kan det vara bra att läsa det snabbt eller gå igenom rubrikerna för att få en överblick över innehållet. Läs sedan kapitlet ytterligare några gånger i långsam takt och studera det på djupet. Ett förslag är att du läser varje avsnitt med de frågor som ställs i slutet av lektionen i åtanke. När du gör det, kan du upptäcka djupa insikter och tillämpningar.

Slutnoter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 80–81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 105; se även Conference Report, apr. 1964, s. 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
4. I Conference Report, apr 1964, s. 33–35.
5. I Conference Report, apr 1964, s. 35–36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 106; se även Conference Report, apr. 1964, s. 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
9. "Dedication of Goteborg Chapel" (från ett tal i Göteborg, 10 sep. 1967), s. 1, Church History Library, Salt Lake City.
10. Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy* (1994), s. 136–137.
11. I Conference Report, apr. 1964, s. 36.

*"Vi hoppas att ni läser och studerar skrifterna
dagligen, både enskilt och med era familjer."*

Skrifterna – de mest lönande av studier

”Må var och en av oss ... närma oss vår himmelske Fader och hans älskade Son genom att regelbundet studera de heliga skrifterna.”

Ur Howard W. Hunters liv

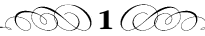
President Howard W. Hunter hyste stor kärlek till skrifterna och studerade dem hängivet. Denna kärlek och dessa studier återspeglades i hans undervisning, som var full av berättelser och andra stycken från standardverken. När han undervisade om en evangelieprincip, speciellt på generalkonferensen, valde han ofta ut en berättelse från skrifterna, återgav den i detalj och fann sätt att tillämpa den.

När han till exempel undervisade om hängivenhet mot Gud, berättade han om Josua, om Sadrak, Mesak och Abed-Nego och andra i Gamla testamentet som visade sådan hängivenhet (se kapitel 19). När han undervisade om tjänande använde han sig av exempel från Mormons bok för att visa hur vissa människor som inte fick så mycket uppmärksamhet, ”tjänade ... lika villigt” som andra vars tjänande var mer synligt (se kapitel 23). När han undervisade om hur man får inre frid i svåra tider, använde han sig återigen av stycken från skrifterna, som till exempel berättelsen om hur Petrus gick på vattnet (se kapitel 2). När han undervisade om sakramentet, gjorde han det mot bakgrund av berättelsen om Israels barn och påskhögtiden (se kapitel 15).

President Hunter visste hur viktiga skrifterna är för att en människa ska kunna få ett vittnesbörd om Jesus Kristus. Följaktligen undervisade han ofta med hjälp av skriftens redogörelser för Frälsarens verksamhet, korsfästelse och uppståndelse. Han sa:

”Jag är tacksam för vår samling skrifter varigenom vi kan få större kunskap om Jesus Kristus genom hängivna studier. Jag är tacksam för att Herren, förutom Gamla och Nya testamentet, genom profeterna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga uppenbarat andra skrifter som ytterligare vittnen om Kristus – Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Jag vet att alla dessa är Guds ord. Dessa bär vittne om att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son.”¹

Howard W. Hunters lärdomar

Studiet av skrifterna är de mest lönande studier vi kan ägna oss åt.

Det centrala i all sanning är vittnesbördet om att Jesus från Nasaret är Kristus, den store Jehova, världens Frälsare och den levande Gudens enfödde Son. Detta är skrifternas budskap. Genomgående i var och en av dessa heliga böcker finns en vädjan att tro på Gud den evige Fadern och på hans Son Jesus Kristus, och från den första till den sista av dessa böcker kommer uppmaningen till oss att göra Guds vilja och hålla hans bud.²

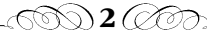
När vi följer våra ledares råd att läsa och studera skrifterna, får vi många välsignelser och fördelar. Det är de mest lönande studier vi kan ägna oss åt ...

Skrifterna innehåller en uppteckning av Guds egna uppenbarelser, och genom dem talar Gud till människan. Hur kan vi använda tiden bättre än att läsa ur skrifternas bibliotek den litteratur som lär oss att känna Gud och förstå vårt förhållande till honom? Tiden är alltid dyrbar för upptagna människor, och vi berövas dess värde när vi slösar bort den med att läsa eller se på det som är lättsinnigt och av ringa värde.³

Vi hoppas att ni läser och studerar skrifterna dagligen, både enskilt och med era familjer. Vi bör inte ta lätt på Herrens befallning, ”[Forska] i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig” (Joh. 5:39). Anden kommer in i era hem och liv när ni läser det uppenbarade ordet.⁴

Vi borde ha en kyrka full av kvinnor och män som har en grundlig kunskap om skrifterna, som tvärhänvisar och markerar i dem, som förbereder lektioner och tal med hjälp av Handledning för skriftstudier, och som lärt sig använda kartorna, uppslagsdelen och andra hjälpmedel som finns i denna underbara uppsättning av standardverken. Uppenbarligen finns det mer där än vi snabbt kan lära oss. Förvisso har skriftfältet ”vitnat till skörd” [se L&F 4:4] ...

Aldrig förr i denna tidsutdelning, förvisso inte i någon tidsutdelning, har skrifterna – Guds bestående, upplysande ord – varit så lätt tillgängliga och välstrukturerade för den man eller kvinna eller det barn som vill utforska dem. Guds skrivna ord har aldrig funnits i en läsbarare och tillgängligare form för lekmän. Helt säkert kommer vi att hållas ansvariga om vi inte läser dem.⁵

Att studera skrifterna hjälper oss att förstå och lyda Guds vilja.

För att kunna lyda evangeliets lag och Jesu Kristi lärdomar, måste vi först förstå lagen och lära vad Herren vill. Det uppnås bäst genom att utforska och studera skrifterna och profeternas ord. På det sättet blir vi bekanta med det som Gud har uppenbarat för människan.

Bland trosartiklarna finns en som förkunnar: ”Vi tror allt vad Gud har uppenbarat och allt vad han nu uppenbarar, och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike” (Trosartiklarna 1:9).

Guds vilja har uppenbarats i skrifterna, och av den anledningen har vi blivit befallda att läsa dem för att finna sanningen. Herren förklarade för Oliver Cowdery hur man utröner dessa sanningar. Han sa: ”Se, då ger jag dig en befallning att du skall lita på det som är skrivet, ty det innehåller allt som är skrivet om grundvalen till min kyrka, mitt evangelium och min klippa” (L&F 18:3–4).

Paulus skrev till sin gode vän Timoteus och manade honom att läsa skrifterna, och i hans brev står det: ”Och du känner från barn-
domen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst genom tron i Kristus Jesus.” Sedan tillade han: ”Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet” (2 Tim. 3:15–16) ...

Våra ledare i kyrkan har kraftigt betonat vikten av att läsa skrifterna och profeternas ord, forntida som nutida. Fäder och mödrar har ombetts läsa skrifterna så att de rätt kan undervisa sina barn. Våra barn läser skrifterna till följd av föräldrarnas exempel. Vi studerar skrifterna på våra hemaftnar, och några familjer läser skrifterna tillsammans tidigt på morgonen ... På detta sätt lär vi känna Herrens vilja, så att vi kan vara lydiga.⁶

Tänk på den ordningsföljd i skrifterna som börjar med att flitigt studera Guds ord och sedan fortsätter med löftet att om vi gör det, kan vi få inträda i hans närhet:

”Och nu ger jag er budet att ni skall ta er tillvara och ge noga akt på det eviga livets ord.

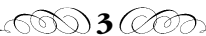
Ty ni skall leva av varje ord som utgår från Guds mun.

Ty Herrens ord är sanning, och allt som är sanning är ljus, och allt som är ljus är Ande, ja, Jesu Kristi Ande ...

Och alla som hörsammar Andens röst kommer till Gud, ja, Fadern” (L&F 84:43–45, 47).

Det är en underbar resa som påbörjas genom Guds ord och som kulminerar med upphöjelse. ”Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra” (2 Nephi 32:3).⁷

Jag förordar Guds uppenbarelser som normen efter vilken vi ska leva vårt liv och bedöma varje beslut och gärning. Alltså bör vi, när vi har bekymmer och svårigheter, möta dem genom att vända oss till skrifterna och profeterna.⁸

För att vi ska förstå skrifterna krävs koncentrerade, regelbundna studier under bön.

Vi vädjar till er var och en att noggrant fundera över hur mycket tid ni för närvarande ägnar åt att under bön begrunda skrifterna.

Som en av Herrens tjänare, uppmanar jag er att göra följande:

1. Läs, begrunda och be angående skrifterna dagligen som enskilda medlemmar i kyrkan.

2. Läs skrifterna regelbundet som familj. Vi lovordar dem av er som redan gör detta och vädjar till dem av er som ännu inte börjat att börja göra detta utan dröjsmål ...

Må var och en av oss gå framåt med en fast beslutsamhet att be mer, att försöka leva mer fullständigt av Anden och att närma oss vår himmelske Fader och hans älskade Son genom att regelbundet studera de heliga skrifterna.⁹

Läsvanorna varierar mycket. Det finns snabba läsare och långsamma läsare, sådana som bara läser en liten bit i taget och andra som fortsätter utan att stanna upp förrän de läst ut boken. De som forskar i skrifternas bibliotek finner emellertid att det krävs mer än flyktig läsning för att man ska förstå. Det krävs koncentrerade studier. Det är säkert att den som studerar skrifterna varje dag når mycket längre än den som ägnar avsevärd tid åt det en dag och sedan låter det gå flera dagar innan han fortsätter. Inte nog med att vi bör studera varje dag, vi bör också ha avsatt en regelbunden tid då vi kan koncentrera oss utan att bli avbrutna.

Det finns inget som är till större hjälp än bön för att våra sinnen ska öppnas så att vi förstår skrifterna. Genom bönen kan vi ställa in våra sinnen på att söka svaren på våra frågor. Herren sa: "Be och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er" (Luk. 11:9). Häri ligger Kristi löfte att om vi ber, söker och bultar, leder den Helige Anden vårt förstånd om vi är redo och angelägna att ta emot.

Många finner att bästa tiden att studera är på morgonen efter det att nattens sömn har rensat sinnet från dagens många bekymmer vilka stör tankarna. Andra föredrar att studera under de lugna timmarna efter arbetet när dagens bekymmer sopats undan, och sålunda avsluta dagen med den frid och det lugn som kommer genom umgänge med skrifterna.

Vad som kanske är viktigare än tiden på dagen är att man avsätter en regelbunden tid för studier. Det vore idealiskt om man kunde använda en timme om dagen, men om man inte kan ta sig så mycket tid, skulle en halvtimmes regelbundna studier ge ett avsevärt resultat. En kvart är inte mycket, men det är förvånansvärt hur mycket upplysning och kunskap man kan skaffa sig i ett

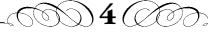

Skriftstudier "är de mest lönande studier vi kan ägna oss åt".

så meningsfullt ämne. Det viktiga är att man aldrig någonsin låter något annat inkräkta på dessa studier.

Somliga föredrar att studera ensamma, men äkta makar kan mycket väl studera tillsammans. Familjer får stora välsignelser då kloka fäder och mödrar samlar barnen runt sig och läser ur skrifterna tillsammans och sedan otvunget och på ett sätt som alla förstår, samtalar om de vackra berättelserna och tankarna. Ofta har de unga och de små förvånande insikter i och uppskattning av religionens grundläggande litteratur.

Vi bör inte låta slumpen styra vår läsning utan i stället utveckla en systematisk studieplan. Det finns somliga som läser efter ett schema som omfattar ett visst antal sidor om dagen eller ett visst antal kapitel varje dag eller vecka. Detta kan vara fullständigt berättigat och trevligt om man läser för nöjes skull, men det utgör inte meningsfulla studier. Det är bättre att ha en bestämd tid för studier av skrifterna varje dag än att ha ett bestämt antal kapitel att läsa. Ibland finner vi att studiet av en enda vers upptar hela den avsatta tiden.¹⁰

Begrundan av den korta berättelsen om Jairus i skrifterna leder till djup förståelse och mening.

Jesu liv, gärningar och lärdomar kan läsas snabbt. Berättelserna är enkla i de flesta fall och berättade på ett enkelt sätt. Mästaren använde få ord i sin undervisning, men varje ord är så laddat med innehåll att de tillsammans ger läsaren en klar bild. Men ibland kan man ägna flera timmar åt att begrunda djupa tankar som uttryckts i några få enkla ord.

Det finns en händelse i Frälsarens liv som nämns av Matteus, Markus och Lukas. En betydande del av berättelsen skildras av Markus i endast två korta verser och fem ord i följande verser ...

”En synagogföreståndare som hette Jairus kom dit, och då han fick se Jesus, föll han ner för hans fötter

och bad honom enträget: ’Min dotter ligger för döden. Kom och lägg händerna på henne, så blir hon frisk och får leva.’

Då gick Jesus med honom.” (Mark. 5:22–24.)

Det tar ungefär trettio sekunder att läsa den delen av berättelsen. Den är kort och okomplicerad. Den visuella bilden är klar och till och med ett barn kan återge den utan svårighet. Men om vi ägnar tid åt eftertanke och begrundan, kommer en djup förståelse till oss ...

Jesus och de som var med honom hade just farit tillbaka över Galileiska sjön, och en folkskara hade samlats för att möta honom på stranden nära Kapernaum. ”En synagogföreståndare ... kom dit.” De större synagogorna förestods på den tiden av ett kollegium av äldste under ledning av en föreståndare. Detta var en man av hög rang och med stor prestige som judarna såg upp till med stor respekt.

Matteus ger inte namnet på föreståndaren, men Markus identifierar honom genom att till hans titel lägga orden ”som hette Jairus”. Inte på något annat ställe i skrifterna dyker denne man eller hans namn upp förutom vid detta tillfälle, men ändå lever hans minne kvar i historien tack vare en kort bekantskap med Jesus. Många, många liv har blivit minnesvärda vilka skulle ha fallit i glömska, om det inte vore för Mästarens inflytande som åstadkom denna förändring i tanke och gärning och som ledde till ett nytt och bättre liv.

”Och då han fick se Jesus [d.v.s. när Jairus såg Jesus], föll han ner för hans fötter.”

Det var en ovanlig händelse att en man med rang och anseende, en synagogföreståndare, knäböjde vid Jesu fötter – vid fötterna på en man som betraktades som en kringvandrande predikant med gåvan att bota sjuka. Många andra med lärdom och anseende såg också Jesus, men de ignorerade honom. Deras sinnen var stängda. Det är inte annorlunda i dag – hinder står i vägen för många att acceptera honom.

”Och [Jairus] bad honom enträget: ’Min dotter ligger för döden. Kom och lägg händerna på henne, så blir hon frisk och får leva.’” Detta är typiskt för vad som händer då en människa kommer till Kristus, inte så mycket för sina egna behov, utan på grund av en älskads desperata behov. Den skälkning vi hör i Jairus röst då han talar om ”min dotter” skapar medkänsla när vi tänker på denne man i hög ställning i synagogan på knä framför Frälsaren.

Sedan kommer ett stort uttryck för tro: ”Kom och lägg händerna på henne, så blir hon frisk och får leva.” Det här är inte endast ett trons ord från en far som pinas av sorg, utan också en påminnelse till oss om att vad Jesus än lägger sina händer på, lever. Om Jesus lägger händerna på ett äktenskap, får det leva. Om han tillåts lägga händerna på familjen, får den leva.

De ord som följer är: ”Då gick Jesus med honom.” Vi tror inte att händelsen ingick i dagens planer. Mästaren hade kommit tillbaka över sjön, där en stor folkskara väntade på stranden för att han skulle undervisa dem ... Då blev han avbruten av en fars vädjan. Han kunde ha ignorerat denna begäran, för många andra väntade på honom. Han kunde ha sagt till Jairus att han skulle komma och titta till flickan dagen därpå, men Jesus ”gick ... med honom”. Om vi går i Mästarens fotspår, kan vi då någonsin vara så upptagna att vi ignorerar våra medmänniskors behov?

Det är inte nödvändigt att läsa återstoden av berättelsen. När de kom hem till synagogföreståndaren, tog Jesus den lilla flickans hand och uppväckte henne från de döda. På samma sätt lyfter och uppväcker Frälsaren till ett nytt och bättre liv varje människa som tillåter honom att ta hennes hand.¹¹

 5

Mormons bok och Läran och förbunden för oss närmare Kristus.

Mormons bok

Ett av de mest betydelsefulla hjälpmedel som Herren har försett oss med så att vi kan utföra detta gudomliga verk är Mormons bok, som har undertiteln "Ännu ett Jesu Kristi testamente". President Ezra Taft Benson förmanade oss att inte försumma att läsa och följa föreskrifterna i denna heliga skrift. "Dess stora uppgift", lärde han oss, "är att föra människor till Kristus [och sålunda till Fadern]. Allt annat är av underordnad betydelse." (*Nordstjärnan*, maj 1988, s. 6.) Vi hoppas att ni, bröder och systrar, ger näring åt era andar genom att regelbundet läsa Mormons bok och de andra skrifterna och använda dem i era ämbeten.¹²

Mormons bok är Guds ord. Vi inbjuder dig att läsa denna underbara uppteckning. Den är den mest anmärkningsvärda bok som finns i dag. Läs den noggrant och under bön, och när du gör det kommer Gud att ge dig ett vittnesbörd om att den är sann i enlighet med Moronis löfte (se Moroni 10:4).¹³

Det är genom att läsa och studera Mormons bok och i bön söka bekräftelse på dess innehåll, som vi får ett vittnesbörd om att Joseph Smith var en Guds profet och att Jesu Kristi kyrka har återställts till jorden.¹⁴

När ni läser [Mormons bok] kommer det att djupt påverka ert liv. Den utökar er kunskap om hur Gud går handlar mot människor, och den ger er en större önskan att leva i samklang med hans evangeliums lärdomar. Den kommer också att ge er ett kraftfullt vittnesbörd om Jesus.¹⁵

Läran och förbunden

Läran och förbunden är en unik bok. Den är den enda boken i hela världen som har ett förord som författats av Skaparen själv. Vidare innehåller denna skrift fler direkta citat från Herren än någon annan existerande skrift.

Den är inte en översättning av ett forntida dokument utan har sitt ursprung i modern tid. Den är en bok med uppenbarelser för vår

tid. Den är en unik och gudomligt inspirerad samling uppenbarelser som framkommit genom Guds profeter i vår tid som svar på frågor, bekymmer och utmaningar som de och andra ställdes inför. Den innehåller gudomliga svar på problem i verkliga livet rörande verkliga människor ...

Har du insett att man genom att läsa Läran och förbunden kan höra Herrens röst genom skrifterna? [Se L&F 18:33–36.] ... Denna upplysande röst kommer vanligtvis till ditt förstånd som ”tankar” och till ditt hjärta som ”känslor” (se L&F 8:1–3). Det vittnets löfte ... gäller varje värdig man, kvinna och barn som i bön söker att få ett sådant vittne. Bör vi inte alla bestämma oss för att läsa, studera, begrunda och be angående dessa heliga uppenbarelser?¹⁶

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Vilka erfarenheter har hjälpt dig förstå att skriftstudier ”är de mest lönande av studier”? (Se avsnitt 1.) Hur kan vi stärka vår beslutsamhet att vara ”kvinno- och män med grundlig kunskap om skrifterna”?
- Hur hjälper skriftstudier oss att bli mer lydiga? (Se avsnitt 2.) Hur har du sett att ”Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra”? (2 Nephi 32:3).
- Vilka aspekter av president Hunters råd om hur man studerar skrifterna skulle kunna hjälpa dig? (Se avsnitt 3.) Hur har regelbundna skriftstudier under bön varit till välsignelse för dig?
- Vilka insikter kan vi få genom president Hunters berättelse om hur Frälsaren botade Jairus dotter? (Se avsnitt 4.) Hur kan begrundan av bara några få verser som dessa berika dina skriftstudier?
- Hur har Mormons bok och Läran och förbunden hjälpt dig komma närmare Frälsaren? (Se avsnitt 5.) På vilka andra sätt har dessa heliga böcker påverkat dig? Överväg att vittna om dessa skrifter för familjemedlemmar och andra.

Hithörande skriftställen:

Jos. 1:8; Ords. 30:5; 1 Nephi 15:23–24; 2 Nephi 3:12; Alma 31:5; 37:44; Helaman 3:29–30; L&F 98:11

Studiehjälpmedel

”Att läsa, att studera och att begrunda är inte samma sak. Vi läser ord och får kanske idéer. Vi studerar och upptäcker kanske mönster och samband i skrifterna. Men när vi begrundar inbjuder vi till uppenbarelse genom Anden. Att begrunda innebär för mig de tankar och böner jag har sedan jag noga läst och studerat skrifterna” (Henry B. Eyring, ”Tjäna med Anden”, *Liahona*, nov. 2010, s. 60).

Slutnoter

1. ”Att läsa skrifterna”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 98.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 50.
3. ”Att läsa skrifterna”, s. 96.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 53–54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 51.
6. ”Obedience” (tal från områdeskonferens på Hawaii, 18 juni 1978), s. 3–5, Church History Library, Salt Lake City; sista stycket finns även i *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 52.
7. ”Eternal Investments” (tal till KUV:s lärare, 10 feb. 1989), s. 3; si.lds.org.
8. ”Fear Not, Little Flock” (tal på Brigham Young-universitetet, 14 mars 1989), s. 2; speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 51–52.
10. Se ”Att läsa skrifterna”, s. 96–97.
11. Se ”Att läsa skrifterna”, s. 97–98.
12. ”The Mission of the Church” (tal på seminarium för regionrepresentanter, 30 mars 1990), s. 2.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 54.
14. ”The Pillars of Our Faith”, *Ensign*, sep. 1994, s. 54.
15. Se ”Uppståndelsen”, *Nordstjärnan*, okt 1983, s. 26.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 55–56.

Howard och Claire Hunter

Sann storhet

”Att ständigt anstränga sig i det lilla i vardagslivet leder till sann storhet.”

Ur Howard W. Hunters liv

President Howard W. Hunter lärde att sann storhet inte kommer av världslig framgång utan av ”de tusentals små goda gärningar, tjänster och uppoffringar varigenom vi ger eller mister vårt liv för andra och för Herren”.¹ President Hunter levde som han lärde. Han eftertraktade inte ramplyset eller andras beröm, utan utförde dagligen tjänande och uppoffrande gärningar som ofta inte uppmärksammades.

Ett exempel på president Hunters relativt obemärkta tjänande var hur han vårdade sin hustru när hennes hälsa sviktade under mer än tio år. I början av 1970-talet började Claire Hunter få känningar av huvudvärk och minnesförlust. Hon drabbades senare av flera små slaganfall, vilket gjorde det svårt för henne att tala eller använda händerna. När hon började kräva ständig vård, gjorde president Hunter så mycket han kunde, samtidigt som han uppfyllde sina ansvar som apostel. Han såg till att någon var med Claire under dagen, men han tog hand om henne på kvällen.

På grund av en hjärnblödning 1981 förlorade Claire förmågan att gå eller tala. Trots det hjälpte president Hunter ibland henne upp ur rullstolen och höll henne tätt intill sig så att de kunde dansa som de gjort många år tidigare.

Efter att Claire drabbats av en andra hjärnblödning, insisterade läkarna på att hon skulle placeras på ett vårdhem, och där blev hon kvar de sista 18 månaderna av sitt liv. Under den tiden besökte president Hunter henne dagligen, utom då han reste på uppdrag av kyrkan. När han kom hem igen, åkte han raka vägen från flygplatsen till henne. Oftast sov hon djupt eller så kände hon inte igen

honom, men han fortsatte att betyga henne sin kärlek och såg till att hon hade det bra.

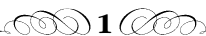
Äldste James E. Faust i de tolv kvorum sa senare att president Hunters ”ömna och kärleksfulla omsorg om sin hustru Claire under de mer än tio år då hon inte mådde bra var den ädlaste hängivenhet en man visat sin hustru som många av oss någonsin sett”.²

Efter president Hunters död, citerade en biografi i *Ensign* hans lärdomar om sann storhet och sammanfattade hur de hade väglett honom i livet:

”Även om en djupt rotad blygsamhet skulle ha hindrat honom från att någonsin göra jämförelsen, motsvarade president Hunter sin egen definition av storhet. Hans storhet visade sig under perioder av hans liv långt ifrån rampljuset, när han fattade avgörande beslut att arbeta hårt, att försöka på nytt efter misslyckanden, och att hjälpa sina medmänniskor. Dessa egenskaper återspeglades i hans anmärkningsvärda förmåga att lyckas inom så vitt skilda strävanden som musik, juridik, affärsverksamhet, internationella relationer, snickeri och, framför allt, att vara en god och trogen Herrens tjänare [se Matt. 25:21] ...

Kyrkans fjortonde president fullbordade Herrens avsikter lika osjälviskt och naturligt som han hade utfört sitt arbete som skolpojke, ung far, hängiven biskop och oförtröttlig apostel. Herrens vingård, som Howard W. Hunter såg det, kräver ständig skötsel, och allt som hans Mästare krävde var att han skulle vara en ’god och trogen tjänare’. Detta uppfyllde president Hunter med sann storhet, med ständig uppmärksamhet på Frälsarens exempel, vilken han tjänade intill änden.”³

Howard W. Hunters lärdomar

Världens definition av storhet är ofta vilseledande och kan leda till skadliga jämförelser.

Många sista dagars heliga är lyckliga och njuter av de möjligheter livet erbjuder. Men jag är bekymrad över att somliga av oss är olyckliga. Somliga av oss känner att vi inte når upp till våra ideal. Jag oroar mig särskilt för dem som levt rättfärdigt men som tror att

de har misslyckats, eftersom de inte uppnått samma saker i världen eller i kyrkan som andra har gjort. Vi vill alla uppnå någon form av storhet i detta liv. Och varför skulle vi inte det? Någon har sagt att det inom oss alla finns en jätte som kämpar med celestial hemlängtan. (Se Hebr. 11:13–16; L&F 45:11–14.)

När vi inser vilka vi är och vad vi kan bli, blir vi förvissade om att för Gud är ingenting omöjligt. Från det att vi lär oss att vi kan vara en solstråle och under det att vi mer fullständigt lär oss evangeliets grundläggande principer, får vi lära oss att sträva efter fullkomlighet. Det är alltså inte något nytt för oss att tala om vikten av att uppnå saker och ting. Svårigheterna uppstår när världens uppblåsta förväntningar ändrar definitionen av storhet.

Vad är sann storhet? Vad är det som ger en människa storhet?

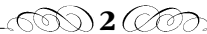
Vi lever i en värld som tycks dyrka sin egen form av storhet och frambringa sina egna hjältar. En undersökning nyligen bland ungdomar mellan arton och tjugofyra visade att dagens ungdom föredrar personer som är starka, tar saken i egna händer och segrar mot alla odds, och att de försöker forma sina liv efter de glamorösa och "omätligt rika". Under 1950-talet var hjältarna människor som Winston Churchill, Albert Schweitzer, president Harry Truman, drottning Elizabeth och Helen Keller – den dövstumma författaren och föreläsaren. Det här var personligheter som antingen bidrog till att forma historien eller uppmärksammades för sina inspirerande liv. I dag är många av de populäraste hjältarna filmstjärnor eller andra underhållare, vilket antyder en förändring av våra attityder. (Se *U.S. News & World Report*, 22 apr. 1985, s. 44–48.)

Visserligen blir världens hjältar inte ihågkomna av allmänheten särskilt länge, men det saknas aldrig mästare och framgångsrika människor. Vi hör nästan dagligen talas om idrottsmän som slår nya rekord, forskare som uppfinnar nya, fantastiska apparater, maskiner och metoder, och läkare som finner nya sätt att rädda liv. Ständigt ser vi oerhört begåvade musiker och underhållare, ovanligt talangfulla konstnärer, arkitekter och byggare. Tidningar, löpsedlar och tevereklam bombarderar oss med bilder av människor med perfekta tänder och anletsdrag, som bär moderiktiga kläder och gör det som "framgångsrika" människor gör.

"Sann storhet [kommer av] de tusentals små gärningar, tjänster och uppförfingar varigenom vi ger eller mister vårt liv för andra och för Herren".

Eftersom vi ständigt utsätts för världens definition av *storhet*, är det förståeligt att vi jämför oss med hur de andra är – eller verkar vara – och även jämför det vi har med det som andra har. Även om det är sant att jämförelser kan vara nyttiga och kan motivera oss att uppnå mycket gott och förbättra vårt liv, tillåter vi ofta orättvisa och olämpliga jämförelser att förstöra vår lycka då de får oss att känna oss otillfredsställda, otillräckliga eller misslyckade. Dessa känslor kan få oss att älta våra brister och bortse från de aspekter av vårt liv som kan inrymma verklig storhet.⁴

Att ständigt anstränga sig i det lilla i vardagslivet leder till sann storhet.

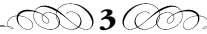
År 1905 sa president Joseph F. Smith dessa viktiga ord om sann storhet:

”Det som vi kallar utomordentligt, anmärkningsvärt eller ovanligt kanske skriver historia, men det utgör inte det verkliga livet.

När allt kommer omkring ligger den sanna storheten i att väl utföra det som Gud har bestämt som alla människors lott. Det är större att vara en framgångsrik far eller mor än att vara en framgångsrik general eller statsman.” (*Juvenile Instructor*, 15 dec. 1905, s. 752.)

De här orden väcker en fråga: Vad har Gud bestämt som ”alla människors lott”? Det innefattar helt säkert det vi måste göra för att vara en god far eller en god mor, en god son eller en god dotter, en god elev, rumskamrat eller granne ...

Envist arbete med de små tingen i vardagslivet leder till sann storhet. Mer konkret är det de tusentals små goda gärningar, tjänster och uppoffringar varigenom vi ger eller mister vårt liv för andra och för Herren. Dessa innefattar att vi skaffar oss kunskap om vår Fader i himlen och evangeliet. De innefattar också att föra in andra i tron och gemenskapen i hans rike. Sådant drar vanligen inte till sig världens uppmärksamhet och beundran.⁵

Joseph Smith var upptagen av att dagligen tjäna och visa omsorg om andra.

Vi minns i allmänhet inte Joseph Smith som general, borgmästare, arkitekt, redaktör eller presidentkandidat. Vi minns honom som återställelsens profet, en man som eftersträvade Guds kärlek och att främja hans verk. Profeten Joseph var vardagskristen. Han brydde sig om de små tingen, de dagliga uppgifterna att tjäna och hjälpa andra. När Lyman O. Littlefield var 13 år följde han med Sions läger till Missouri. Han berättade senare om den här lilla men personligen betydelsefulla handlingen i profetens liv:

”Färden var extremt påfrestande för alla, och det fysiska lidandet tillsammans med vetskapen om de förföljelser våra bröder fick utstå, vilka vi var på väg för att hjälpa, fick mig att en dag sjunka ner i ett tillstånd av melankoli. När alla i lägret förberedde sig för att ge sig av, satt jag trött och ledsen på väggkanten. Profeten var den som hade allra mest att göra i lägret, men trots det såg han mig och lämnade sina andra tunga plikter för att säga några tröstande ord till ett barn. Han lade handen på mitt huvud och sa: ’Finns det inte plats för dig, min gosse? I så fall får vi ordna det.’ Denna händelse gjorde ett så djupt intryck på mig att den inte förbleknat, trots de

"Profeten Joseph var en vardagskristen. Han brydde sig om de små tingen, de dagliga uppgifterna att tjäna och ha omsorg om andra."

många år som gått sedan dess." (I George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, s. 344.)

Vid ett annat tillfälle, när guvernör Carlin i Illinois skickade sheriff Thomas King från Adams County och flera andra män för att gripa profeten och överlämna honom till guvernör Boggs agenter i Missouri, blev sheriff King dödligt sjuk. I Nauvoo tog profeten sheriffen hem till sig och vårdade honom som en bror i fyra dagar. (D:o, s. 372.) Små goda gärningar – och ändå av så stor betydelse – var inte något profeten bara gjorde då och då.

Om öppnandet av Joseph Smiths affär i Nauvoo skrev äldste George Q. Cannon:

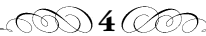
”Profeten själv tvekade inte att ägna sig åt handel och näringsverksamhet – det evangelium han förkunnade omfattade både den timliga frälsningen och den andliga upphöjelsen, och han var villig att göra sin del i det praktiska arbetet. Han gjorde det utan tanke på personlig vinning.” (D:o, s. 385.)

I ett brev skrev profeten:

”Handelsboden [i en röd tegelstensbyggnad i Nauvoo] har varit full av folk och jag har stått bakom disken hela dagen och delat ut varor som det erfarnaste butiksbiträde, för att glädja dem som annars skulle bli utan julmiddag och nyårsmiddag på grund av att de inte hade socker, sirap, russin och så vidare ... Och för att glädja mig själv också, för jag älskar att hjälpa de heliga och tjäna alla, i förhoppningen att jag i Herrens tid ska nå upphöjelse.” (D:o, s. 386.)

George Q. Cannon kommenterade händelsen:

”Vilken bild som målas upp här! En man som utvalts av Herren att lägga grunden till hans kyrka och vara dess profet och president, passar glatt och stolt upp på sina bröder och systrar likt en betjänt ... Joseph kände alltid att han tjänade Gud och fann nåd inför Jesus Kristus när han visade vänlighet och omtanke ’mot en av dessa minsta.’” (D:o, s. 386.)⁶

Sann storhet kommer av att hålla ut i livets svårigheter och tjäna på sätt som ofta inte uppmärksammas.

Att vara en framgångsrik sekreterare i äldstekvorumet eller lärare i Hjälpföreningen eller kärleksfull granne eller en lyssnande vän är till stor del vad sann storhet handlar om. Att göra sitt bästa i livets vardagliga strider – och kanske trots misslyckanden – och att fortsätta uthärda och framhärda i livets pågående svårigheter när dessa svårigheter och uppgifter bidrar till andras framgång och lycka och ens egen eviga frälsning – detta är sann storhet.

Vi vill alla uppnå ett mått av storhet i det här livet. Många har redan uppnått stora ting, andra strävar efter att uppnå storhet. Låt mig uppmuntra dig att prestera och samtidigt komma ihåg vem du är. Låt dig inte övervinnas av illusionen om flyktig världslig storhet. Många människor förlorar sina själar till sådana frestelser. Ditt goda

namn är inte värt att sälja – till något pris. Sann storhet är att förbli trofast – ”fasta i tron våra fäder förfäktat, trogna den sak, varför helgon försmäktat”. (*Psalmer*, nr 176.)

Jag är säker på att det finns många stora, ouppmärksammade och glömda hjältar bland oss. Jag talar om dem av er som ständigt och i tysthet gör det ni bör göra. Jag talar om dem som alltid är där och alltid är villiga. Jag talar den ovanliga tapperheten hos modern som timme efter timme, dag och natt, stannar hos och tar hand om ett sjukt barn medan hennes man är på jobbet eller i skolan. Jag talar även om dem som frivilligt erbjuder sig att ge blod eller arbetar med äldre. Jag tänker på dem av er som troget uppfyller era ansvar i prästadömet och i kyrkan och på de studerande som regelbundet skriver hem och tackar sina föräldrar för deras kärlek och stöd.

Jag talar också om dem som ingjuter tro i andra och en önskan att efterleva evangeliet – de som aktivt arbetar på att stärka och forma andras liv fysiskt, socialt och andligt. Jag talar om dem som är ärliga, vänliga och flitiga i sina dagliga sysslor, men som också är Mästarens tjänare och herdar för hans får.

Det är dock inte min avsikt att bortse från det fina som världen har uppnått och som har gett oss så många möjligheter och som bidrar till kultur, ordning och glädje i våra liv. Jag vill bara föreslå att vi kan försöka fokusera mer på de ting i livet som blir av störst värde. Ni minns att det var Frälsaren som sa: ”Den som är störst bland er ska vara de andras tjänare.” (Matt. 23:11.)⁷

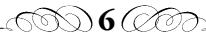

Sann storhet kräver stadiga, små och ibland helt vanliga steg under längre tid.

Var och en av oss har sett människor bli förmögna eller framgångsrika nästan ögonblickligen – nästan över en natt. Men jag tror att även om vissa kan få den sortens framgång utan långvarig ansträngning, finns det inget sådant som ögonblicklig storhet. Uppnåendet av storhet är en långsiktig process. Den kan innebära tillfälliga bakslag. Slutresultatet är kanske inte alltid klart synligt, men det tycks som om det alltid krävs regelbundna, stadiga, små och ibland helt vanliga och vardagliga steg under en lång tidsperiod.

Vi bör minnas att det var Herren som sa: "Av det ringa kommer det som är stort". (L&F 64:33.)

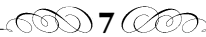
Sann storhet är aldrig resultatet av slumpartade händelser eller enstaka ansträngningar och prestationer. Storhet kräver utvecklandet av en karaktär. Den kräver ett stort antal rätta beslut i de vardagliga valen mellan gott och ont som äldste Boyd K. Packer talade om när han sa: "Allt eftersom åren går, visar dessa små val vad vi värdesätter i livet." (*Nordstjärnan*, apr. 1981, s. 34.) Dessa val visar även tydligt vad vi är.⁸

Alldagliga sysslor har ofta den största positiva inverkan på andra.

När vi bedömer vårt liv är det viktigt att vi inte bara ser på vad vi utträttat, utan också på de förhållanden under vilka vi arbetat. Vi är alla olika och unika – var och en har fått olika utgångsläge i livets lopp, var och en har fått en unik blandning av talanger och förmågor, och vi har våra alldeles egna utmaningar och begränsningar att kämpa med. Därför bör vår bedömning av oss själva och det vi uppnått inte bara handla om mått och mängd – de förhållanden som rått och den inverkan våra ansträngningar haft på andra bör också beaktas.

Det är denna sistnämnda aspekt av vår självbedömning – den inverkan våra liv haft på andra – som hjälper oss förstå varför några av de vanliga göromålen i livet bör värderas så högt. Ofta är det de alldagliga sysslorna vi utför som har störst positiv inverkan på andras liv, jämfört med sådant som världen så ofta anser har med storhet att göra.⁹

De gärningar som Gud anser vara viktiga är de som leder till sann storhet.

Jag tycker mig se att den sortens storhet som vår Fader i himlen vill att vi ska trakta efter finns inom räckhåll för alla inom evangeliet. Vi har obegränsade möjligheter att göra de många enkla och små saker som slutligen gör oss framstående. Till dem som har vigt

sina liv åt tjänande och uppoffringar för sina familjer, för andra och för Herren, är det bästa rådet helt enkelt att fortsätta med det.

För dem som främjar Herrens verk på så många tysta men viktiga sätt, för dem som är jordens salt och världens styrka och varje nations ryggrad – för er uttrycker vi helt enkelt vår beundran. Om ni håller ut intill slutet, och om ni är tappra i vittnesbördet om Jesus, kommer ni att uppnå storhet och ni kommer en dag att få leva i vår himmelske Faders närhet.

Som president Joseph F. Smith har sagt: ”Låt oss inte försöka byta ut det sanna livet mot ett konstlat.” (*Juvenile Instructor*, 15 dec. 1905, s. 753.) Låt oss komma ihåg att när vi gör det som Gud har förordat som viktigt, behövt och nödvändigt, även om världen betraktar det som oviktigt och obetydligt, leder det oss till sann storhet.

Vi bör sträva efter att minnas aposteln Paulus ord, särskilt om vi inte är nöjda med vårt liv och känner att vi inte har uppnått någon form av storhet. Han skrev:

”Ty vår nöd, som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet.

Vi riktar inte blicken mot det synliga utan mot det osynliga. Ty det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt.” (2 Kor. 4:17–18.)

De små tingen betyder mycket. Vi minns inte hur mycket farisén skänkte, utan ankans gåva, inte styrkan hos filistéernas härar, utan Davids mod och övertygelse.

Må vi aldrig tappa modet när vi utför dessa dagliga sysslor som Gud har bestämt som ”alla människors lott”.¹⁰

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Varför råder det ibland förvirring om vad sann storhet är? (Se avsnitt 1.) Varför får världens definition av storhet en del människor att känna sig otillfredsställda och olyckliga?
- Hur skiljer sig president Hunters definition av sann storhet från världens definition? (Se avsnitt 2.) Hur kan denna definition av

sann storhet vara till hjälp för dig i ditt liv? Begrunda några specifika ”små ting” som förtjänar mer tid och uppmärksamhet.

- Vad gör Joseph Smiths små hjälpsamma handlingar i avsnitt 3 för intryck på dig? Vilka små hjälpsamma handlingar har varit till välsignelse för dig?
- Läs igenom exemplen på sann storhet i avsnitt 4. Hur har du sett människor ge uttryck för sann storhet på dessa sätt?
- Vad kan vi lära av undervisningen i avsnitt 5 om hur man uppnår sann storhet?
- Vilka positiva exempel har du sett på att de ”alldagliga [sysslor] vi utför ... har störst positiv inverkan på andras liv”? (Se avsnitt 6.)
- Begrunda president Hunters undervisning i avsnitt 7. Hur leder tjänande och uppoffringar till sann storhet? Hur får vi hjälp att uppnå sann storhet genom att vara ”tappra i vittnesbördet om Jesus”?

Hithörande skriftställen:

1 Sam. 16:7; 1 Tim. 4:12; Mosiah 2:17; Alma 17:24–25; 37:6; Moroni 10:32; L&F 12:8; 59:23; 76:5–6; 88:125

Undervisningstips

”När du under bön förbereder dig för att undervisa ... kan [du] bli manad att betona vissa principer. Du kan få insikt om hur du bäst ska kunna presentera vissa begrepp. Du kan hitta åskådningsexempel och inspirerande berättelser i vardagslivet ... Du kan känna dig manad att be en viss person hjälpa dig med lektionen. Du kan bli påmind om en personlig händelse som du kan återge” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 47–48).

Slutnoter

1. ”What Is True Greatness?” *Ensign*, sep. 1987 s. 71. [En nedkortad svensk version finns i februariumret 1988 av Nordstjärnan.]
2. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, s. 28.
3. ”President Howard W. Hunter: The Lord’s ’Good and Faithful Servant’”, *Ensign*, s. 9, 16.
4. ”What Is True Greatness?” s. 70.
5. ”What Is True Greatness?” s. 70–71.
6. ”What Is True Greatness?” s. 71.
7. ”What Is True Greatness?”, s. 71–72.
8. ”What Is True Greatness?”, s. 72.
9. ”What Is True Greatness?”, s. 72.
10. ”What Is True Greatness?”, s. 72.

*"Vi bör var och en läsa och läsa om liknelsen om det förlorade fåret ...
Jag hoppas att budskapet i den liknelsen fastnar i vars och ens hjärta."*

Kom tillbaka och sitt med vid Herrens bord

”Räck en hand till de mindre aktiva och inse vilken glädje som ni och de ni hjälper får.”

Ur Howard W. Hunters liv

Dagen efter att Howard W. Hunter blev kyrkans president, gav han denna kärleksfulla inbjudan till medlemmar i kyrkan som inte deltog aktivt:

”Till dem som har begått överträdelser eller blivit kränkta säger vi, kom tillbaka. Till dem som blivit sårade, har det svårt eller är rädda säger vi, låt oss få stå bredvid er och torka era tårar. Till dem som är förvirrade och ansätts av villfarelser från alla håll säger vi: Kom till all sannings Gud och till den fortlöpande uppenbarelsens kyrka. Kom tillbaka. Stå med oss. Håll ut. Ha tro. Allt är väl, och allt ska gå bra. Sitt med vid bordet som står dukat för er i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och sträva efter att följa den gode herden som har gjort det möjligt. Ha hopp, utöva tro, ta emot – och ge – Kristi rena kärlek.”¹

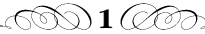
I sitt första generalkonferenstal som kyrkans president några månader senare, sa president Hunter att han kände sig manad att fortsätta betona detta. ”Kom tillbaka”, upprepade han. ”Ta bokstavligen emot [Frälsarens] inbjudan: ’Kom ... och följ mig.’ ... Han är den enda säkra vägen – han är världens ljus.”²

Under hela sitt liv hjälpte president Hunter många medlemmar i kyrkan att återvända och bli aktiva igen. Han berättade om en sådan upplevelse som ung vuxen:

”Biskopen i min församling utsåg mig till församlingslärare hos en broder som skröt med att han var den äldste diakonen i kyrkan. Hemlärare hette församlingslärare på den tiden. Hans problem var

att han älskade att spela golf på söndagar. Det var deprimerande att besöka honom och hans fru månad efter månad utan att se några synliga framsteg. Men till slut fick han höra rätt ord och det slog an en sträng. Ordet var *förbund*. Vi frågade honom: 'Vad innebär dopets förbund för dig?' Hans uttryck förändrades, och för första gången såg vi en allvarlig sida hos honom. Så småningom kom han till våra lektioner, slutade med golf och tog med sin fru till templet."³

Howard W. Hunters lärdomar

Liknelsen om det förlorade fåret lär att vi ska söka dem som gått vilse.

Första presidentskapet gav kyrkans medlemmar en betydelsefull inbjudan:

"Till dem som upphört att vara aktiva i kyrkan och dem som blivit kritiska säger vi: 'Kom tillbaka. Kom tillbaka och sitt med vid Herrens bord och smaka åter gemenskapens söta och mättande frukter tillsammans med de heliga.'

Vi är övertygade om att många har längtat efter att återvända men känt att det tar emot. Vi försäkrar att ni blir mottagna med öppna armar och hjälpande händer." (*Ensign*, mars 1986, s. 88.)

Jag tror att vi alla tog intryck av denna storsinta vädjan som liknar det profeten Alma säger i Mormons bok om en inbjudan från Herren. Han sade:

"Se, han sänder en inbjudan till alla människor, ty barmhärtighetens armar är utsträckta mot dem, och han säger: Omvänd er, och jag skall ta emot er.

Ja, han säger: Kom till mig, och ni skall få äta av frukten från livets träd, ja, ni skall fritt få äta och dricka av livets bröd och vatten.

Ja, kom till mig och gör rättfärdighetens gärningar." (Alma 5:33–35.)

Vi bör var och en läsa och läsa om liknelsen om det förlorade fåret som återfinns i Lukas femtonde kapitel och börjar med den fjärde versen:

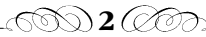
”Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det?

Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar.

När han sedan kommer hem, samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat” [Luk. 15:4–6] ...

Profeten Joseph Smith gjorde en betydande ändring i en vers i sin översättning [Joseph Smith Translation]. Den lyder: ”Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio *och går och söker i öknen efter det förlorade* tills han hittar det?” (JST, Luke 15:4; kursivering tillagd.)

Den översättningen säger att herden lämnar sin trygga hjord och går ut i öknen – det vill säga, går ut i världen efter den som är förlorad. Förlorad från vad? Förlorad från hjorden där det finns skydd och säkerhet. Jag hoppas att budskapet i den liknelsen fastnar i vars och ens hjärta.⁴

Herren förväntar sig att vi ska vara hans medherdar och hämta tillbaka dem som har det svårt eller har gått vilse.

Vad bör vi göra för att hjälpa dem som gått vilse i öknen?

På grund av det Mästaren sagt om att lämna de nittionio och gå och söka i öknen efter den som är förlorad, och på grund av första presidentskapets inbjudan till dem som har upphört att vara aktiva i kyrkan eller är kritiska mot att ”komma tillbaka”, inbjuder vi er att engagera er i att rädda själar. Räck ut handen till de mindre aktiva och inse vilken glädje som ni och de ni hjälper får om ni och de deltar i att inbjuda andra att komma tillbaka och sitta ner vid Herrens bord.

Herren, vår gode herde, förväntar sig att vi ska vara hans medherdar och hämta tillbaka dem som har det svårt eller gått vilse. Vi kan inte säga till er hur det ska gå till, men när ni engagerar er och söker inspiration, resulterar era ansträngningar i framgång i era områden, stavar och församlingar. Vissa stavar har svarat upp på tidigare uppmaningar och har haft stor framgång.

Orden i en välbekant psalm innehåller Frälsarens vädjan till oss:

*Lyssna! Han uppriktigt kallar,
vädjar till oss här i dag:
Sök efter den som gått vilse,
och är förlorad och svag.*

Den ofta sjungna psalmen visar oss hur vi bör svara:

*”Gör oss till trofasta herdar,
sänd oss, med glädje vi går
varhelst i världen att söka
dina förvillade får.”*

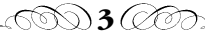
(se *Psalmer*, nr 153.)

Om vi gör det får vi eviga välsignelser.⁵

Att söka efter de förlorade, de egensinniga och de vilsegångna är ett Herrens ärende ... Almas bön och vädjan är en bra påminnelse om hur helig vår uppgift är:

”O Herre, vill du låta oss få framgång i att föra [själar] tillbaka till dig i Kristus.

Se, o Herre, deras själar är dyrbara.” (Alma 31:34–35.)⁶

Vårt huvudmål är att hjälpa människor att återvända till Guds närhet.

Under årens gång har kyrkan gjort stora insatser för att få tillbaka dem som är mindre aktiva. ... Och i vilken avsikt? Det är för att frälsa våra bröders och systrars själar och se till att de får del av upphöjelsens förrättningar.

När jag verkade som stavsresident i Los Angeles-området, bad mina rådgivare och jag våra biskopar att noggrant välja ut fyra eller fem par som ville utvecklas ytterligare i kyrkan. En del av dem var mindre aktiva, andra var nyomvända, men de kände sig motiverade att göra andliga framsteg. Vi sammanförde dem i en stavsgrupp och undervisade dem om evangeliet. I stället för att betona templet, underströk vi vikten av ett närmare förhållande till vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Vår noggranna urvalsprocess gav

"O Herre, vill du låta oss få framgång i att föra [själar] tillbaka till dig i Kristus. Se, o Herre, deras själar är dyrbara." (Alma 31:34–35).

oss framgång, och de flesta av de här paren blev aktiva och besökte templet.

Låt mig få berätta om ännu en upplevelse ... Vi hade en broder i en av församlingarna som inte kom till några möten. Hans fru var inte medlem. Han var lite avvisande, så vi kunde inte skicka hemlärare till honom. Biskopen kontaktade den här brodern och berättade för honom att han behövde utveckla och stärka sitt förhållande till Frälsaren. Brodern förklarade för biskopen problemet med hans fru som inte var medlem, så biskopen betonade samma sak för henne – att hon behövde utveckla sitt förhållande till Herren. Hon var fortfarande inte mottaglig men var glad att få veta att sista dagars heliga tror på Kristus, och lättade därför på några av sina försvarsmekanismer.

Man lyckades inte omedelbart, men de som besökte dem fortsatte att betona parets förhållande till Herren. Med tiden blev hon vänligt stämd, och gick slutligen med på att följa med sin man till den stavsgrupp där högrådsmedlemmar undervisade. Vi betonade det förbund man ingår vid dopet och andra förbund. Hon blev så småningom medlem i kyrkan och han blev en lyckosam prästadömsledare ...

Jag tar intryck av orden på titelbladet i Mormons bok som beskriver ett av avsikterna med denna heliga bok: ”Att de [Israels hus i de sista dagarna] skall få kunskap om *Herrens förbund*.” (Kursivering tillagd.) Detta var det som vi som stavspresidentskap kände oss manade att betona för de mindre aktiva. Vi försökte hänvisa till vikten av de förbund de ingått med Herren, och sedan undervisade vi dem om vikten av dopsförbundet och ytterligare förbund som de kunde ingå och som skulle förena dem för evigt som familj.⁷

Hela nyttan med att kyrkan fungerar väl på lokal nivå är att hjälpa människor att återvända till Guds närhet. Det uppnås endast genom att de tar emot förrättningarna och ingår förbund i templet.⁸

Våra ansträngningar koncentreras på att göra de frälsande förbunden och förrättningarna i evangeliet tillgängliga för alla människor: för icke-medlemmar genom vårt missionsarbete, för de mindre aktiva genom vänskapskontakter och återaktivering, för aktiva medlemmar genom deltagande och tjänande i kyrkan och för dem som har gått till andra sidan slöjan, genom verket att återlösa de döda.⁹

Vi strävar efter att nå ett bestämt mål för varje enskild medlem i kyrkan. Det är att alla ska ta emot evangeliets förrättningar och ingå förbund med vår himmelske Fader så att de kan återvända till hans närhet. Det är vårt stora mål. Förrättningarna och förbunden är medlen genom vilka vi uppnår den gudomliga natur som för oss tillbaka till hans närhet ...

Kom ihåg ändamålet: att inbjuda alla att komma till Kristus ...

Jag vittnar, mina bröder och systrar, om hans gudomlighet och makt att frälsa dem som vill komma till honom med förkrossat hjärta och botfärdig ande. Genom förrättningarna och hans Helige Ande kan varje människa bli ren.¹⁰

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hunter uppmanar alla medlemmar i kyrkan att läsa och läsa om liknelsen om det förlorade fåret (se avsnitt 1; Luk. 15:4–7). Vad är budskapet i den liknelsen och andra lärdomar i första avsnittet? Tänk på hur de här lärdomarna kan vara till vägledning för dig när du tjänar i kyrkan.

- Vilket ansvar har vi som Herrens medherdar? (Se avsnitt 2.) Hur kan vi hjälpa människor bli aktiva i kyrkan igen? Hur har du (eller någon du känner) fått hjälp genom någon som räckte ut en hand när du hade det svårt eller hade gått vilse?
- Vad kan vi lära oss av de upplevelser som president Hunter berättar om i avsnitt 3? Hur kan betoning på förrättningar hjälpa medlemmar i kyrkan bli aktiva igen?

Hithörande skriftställen:

Hes. 34:1–16; Luk. 15:11–32; Joh. 10:1–16, 26–28; 13:35; 1 Joh. 1:7; Mosiah 18:8–10; Helaman 6:3; 3 Nephi 18:32; Moroni 6:4–6; L&F 38:24

Studiehjälpmedel

En princip är en sanning som vägleder våra beslut och handlingar. ”Fråga dig under tiden som du läser: ”Vilken evangelieprincip undervisas det om i detta avsnitt? Hur kan jag tillämpa detta i mitt liv?” (Undervisning: *Den högsta kallelsen* [2000], s. 17.)

Slutnoter

1. I Jay M. Todd, ”President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, juli 1994, s. 5.
2. Se ”Dyrbara och mycket stora löften”, *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 7.
3. ”Make Us Thy True Undershepherds”, *Ensign*, sep. 1986, s. 9.
4. ”Make Us Thy True Undershepherds”, s. 7–8.
5. ”Make Us Thy True Undershepherds”, s. 9.
6. ”The Mission of the Church” (tal på seminarium för regionrepresentanter, 30 mars 1990), s. 4.
7. ”Make Us Thy True Undershepherds”, s. 8–9.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 218.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 245–46.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 218.

Templet i Mesa i Arizona där president Howard W. Hunter besöglades till sina föräldrar 1953.

Templet – den stora symbolen för vårt medlemskap

*”Det är mitt hjärtas djupaste önskan
att alla medlemmar i kyrkan kan bli
värdiga att gå in i templet.”*

Ur Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunters mor var en trofast medlem i kyrkan i hela sitt liv, men hans far döptes inte förrän Howard var 19 år. Många år senare, när Howard var stavspresident i Kalifornien, reste stavens medlemmar till templet i Mesa i Arizona för att utföra tempelarbete. Innan en av sessionerna började bad tempelpresidenten honom att tala till dem som samlats i kapellet. Det var president Hunters 46:e födelsedag. Han skrev senare om den upplevelsen:

”Medan jag talade till församlingen ... kom min mor och far in i kapellet, klädda i vitt. Jag hade ingen aning om att min far var redo för sina tempelvälsignelser, även om mor en tid varit angelägen om det. Jag överväldigades så av känslor att jag inte kunde fortsätta tala. President Pierce [tempelpresidenten] ställde sig bredvid mig och förklarade orsaken till avbrottet. När min far och mor kom till templet den morgonen bad de att presidenten inte skulle nämna för mig att de var där, eftersom de ville att det skulle bli en överraskning på födelsedagen. Det var en födelsedag jag aldrig glömt, eftersom de på den dagen tog emot sina begåvningar och jag hade förmånen att bevittna deras besegling och därefter beseglas till dem.”¹

Lite mer än 40 år senare, när Howard W. Hunter gjorde sitt första officiella uttalande som kyrkans president, var ett av hans huvudbudskap att medlemmar skulle söka templets välsignelser mera hängivet.² Han fortsatte att betona detta budskap under hela sin tid som president. När han talade på tempeltomten i Nauvoo i juni 1994, sa han:

”Tidigare den här månaden påbörjade jag min verksamhet med att uttrycka en stor önskan om att fler och fler medlemmar i kyrkan ska bli värdiga att komma till templet. Liksom på [Joseph Smiths] tid är värdiga medlemmar som har fått sin begåvning själva nyckeln till rikets uppbyggande i hela världen. När vi är tempelvärdiga är våra liv i harmoni med Herrens vilja och vi är mottagliga för hans ledning i våra liv.”³

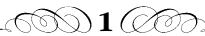
Flera månader senare, i januari 1995, blev president Hunters sista offentliga åtgärd invigningen av templet i Bountiful i Utah. I invigningsbönen bad han att templets välsignelser skulle berika alla dem som inträdde däri:

”Vi ber ödmjukt att du ska ta emot denna byggnad och låta dina välsignelser vila över den. Låt din Ande åtfölja och vägleda alla som officierar häri, att helighet må råda i varje rum. Må alla som inträder här ha rena händer och ett rent hjärta. Må de bli uppbyggda i sin tro och gå härifrån med en känsla av frid, och prisa ditt heliga namn ...

Må detta hus förmedla en anda av frid till alla som ser dess majestät, och i synnerhet till dem som inträder för sina egna heliga förrättningar och för att utföra arbete för sina döda närstående bortom slöjan. Låt dem få en känsla av din gudomliga kärlek och nåd. Må de få förmånen att säga, liksom psalmisten fordom: ’Vi som levde i ljuvlig förtrolighet, vi som gick till Guds hus i högtidsskaran.’

När vi nu inviger denna heliga byggnad, viger vi på nytt våra liv till dig och till ditt verk.”⁴

Howard W. Hunters lärdomar

Vi uppmanas att göra templet till den stora symbolen för vårt medlemskap.

Då jag kallades till detta heliga ämbete [kyrkans president] gavs en inbjudan till alla kyrkans medlemmar att göra Herrens tempel till den stora symbolen för deras medlemskap och den gudomliga platsen för deras heligaste förbund.

När jag betraktar templet, tänker jag på dessa ord:

”Templet är en plats för undervisning, där djupa sanningar rörande Guds rike framläggs. Det är en fridens plats, där sinnena kan koncentrera sig på andliga ting och där världens oro och bekymmer kan läggas åt sidan. I templet ingår vi förbund om att lyda Guds lagar, och vi erhåller löften, alltid på villkor av vår eviga trofasthet, vilka sträcker sig in i evigheten” (*Prästadömet och du*, Melkisedekska prästadömet's lektionsbok – 1966, Salt Lake City: Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, 1966, s. 314).

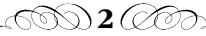
Det är Herren själv som i sina uppenbarelser till oss har gjort templet till den stora sinnebilden för kyrkans medlemmar. Tänk på inställningen och det rättfärdiga uppträdande som Herren framhöll för oss i det råd han gav till de heliga i Kirtland genom profeten Joseph Smith när de förberedde sig för att bygga ett tempel. Detta råd gäller fortfarande:

”Organisera er, förbered allt som behövs och upprätta ett hus, ja, ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för lärdom, ett hus för härlighet, ett ordningens hus, ett Guds hus” (L&F 88:119). Återspeglar verkligen våra önskningar och vad vi eftersträvar en sådan inställning och ett sådant uppträdande? ...

För att templet verkligen ska vara en symbol för oss, måste vi emellertid önska detta. Vi måste leva värdiga att inträda i templet. Vi måste hålla vår Herres bud. Om vi kan forma vårt liv efter Mästarens och låta hans lärdomar och föredöme vara det högsta mönstret för vårt eget liv, tycker vi inte att det är svårt att vara tempelvärdiga, att vara fasta och lojala i livets alla skiften, för vi håller oss då till en enda, helig norm för uppträdande och tro. Vare sig vi är hemma eller ute på stan, vare sig vi går i skolan eller har skoltiden långt bakom oss, vare sig vi handlar helt på egen hand eller i samförstånd med många andra människor, blir vår kurs rak och våra normer tydliga.

Förmågan att hålla fast vid sina principer, att leva i redbarhet och tro enligt sin övertygelse – det är detta som räknas. Dennahängivenhet mot sanna principer – i vårt eget liv, i vårt hem och vår familj samt på alla platser där vi träffar och påverkar andra människor – dennahängivenhet är vad Gud slutligen kräver av oss. Den kräver engagemang – helhjärtad, innerlig, djupt rotad, ständigt omhuldad förpliktelse gentemot principerna som vi vet är sanna i de bud som Gud har gett oss. Om vi är trogna mot Herrens principer är vi alltid

tempelvärdiga, och Herren och hans heliga tempel blir den stora symbolen för vårt lärjungeskap.⁵

Var och en av oss bör sträva efter att vara värdiga att få en tempelrekommendation.

Det är mitt hjärtas djupaste önskan att varje medlem i kyrkan ska vara värdig att komma in i templet. Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar vore värdiga – och innehade – en giltig tempelrekommendation. De saker som vi måste göra, och inte göra, för att vara värdiga en tempelrekommendation är samma saker som garanterar vår lycka både som personer och familjer.⁶

Vår himmelske Fader har tydligt angett att de som inträder i templet måste vara rena och fria från denna världens synder. Hans sa: ”Och om mitt folk uppför ett hus åt mig i Herrens namn och inte tillåter något orent komma dit in så att det förorenas, skall min härlighet vila däröver ... Men om det förorenas skall jag inte komma dit in och min härlighet skall inte vara där, ty jag kommer inte in i oheliga tempel” (L&F 97:15, 17).

Det kanske kan vara intressant för dig att veta att kyrkans president brukade underteckna varje tempelrekommendation. Så starkt kände de tidiga presidenterna för värdigheten att inträda i templet. År 1891 överlämnades ansvaret till biskopar och stavspremier, som ställer flera frågor till dig om din värdighet att inneha tempelrekommendation. Du bör veta vad som förväntas av dig för att du ska kunna få en tempelrekommendation.

Du måste tro på Gud, den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden. Du måste tro på att detta är deras heliga och gudomliga verk. Vi uppmuntrar dig att dagligen arbeta på att bygga upp ditt vittnesbörd om vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus. Den ande du förnimmar är den Helige Anden som vittnar för dig om att de lever. Senare, i templet, får du veta mer om gudomen genom uppenbarad undervisning och förrättningar.

Du måste stödja kyrkans generalauktoriteter och lokala ledare. När du höjer din arm i rät vinkel när dessa ledares namn läses upp, visar du att du stödjer dem i deras ansvar och i de råd de ger dig.

"Biskopar och stavsprebiter ... ställer flera frågor till dig angående din värdighet att inneha tempelrekommendation."

Det handlar inte om att betyga sin vördnad för dem som Herren kallat att presidera. Snarare är det att erkänna att Gud har kallat profeter, siare och uppenbarare samt andra som generalauktoriteter. Du åtar dig att följa de anvisningar som kommer från kyrkans presiderande ämbetsmän. På samma sätt bör du känna lojalitet mot biskopen och stavsprebiter och andra ledare i kyrkan. Att inte stödja dem som är bemyndigade är oförenligt med tjänande i templet.

Du måste vara moraliskt ren för att inträda i templet. Kyskhetslagen kräver att du inte har sexuella relationer med någon annan än din make eller maka. Vi vill särskilt uppmana dig att vara på din vakt mot Satans lockelser att beflecka din moraliska renhet.

Du måste se till att det inte finns något i relationerna med familjemedlemmar som inte är i harmoni med kyrkans lärdomar. Vi uppmanar speciellt ungdomar att lyda sina föräldrar i rättfärdighet. Föräldrar måste vara vaksamma och se till att deras relationer med familjemedlemmar är i harmoni med evangeliets lärdomar, och aldrig begå övergrepp eller försummelse.

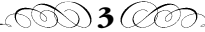
För att inträda i templet måste du vara ärlig i allt umgänge med andra. Som sista dagars heliga har vi en helig förpliktelse att aldrig

vara svekfulla eller oärliga. Vår grundläggande integritet står på spel när vi kränker detta förbund.

För att vara värdig en tempelrekommendation bör du sträva efter att utföra dina plikter i kyrkan, närvara vid dina sakramentsmöten, prästadömsmöten och andra möten. Du måste också sträva efter att lyda evangeliets regler, lagar och bud. Lär dig att tacka ja till kallelser och andra ansvar du får. Delta aktivt i din församling eller gren, och var en person som dina ledare kan räkna med.

För att inträda i templet måste du betala fullt tionde och leva efter Visdomsordet. Dessa två bud, som är enkelt formulerade men enormt viktiga för vår andliga tillväxt, är väsentliga för fastställandet av vår personliga värdighet. Man har under många år sett att de som trofast betalar sitt tionde och följer Visdomsordet vanligtvis är trofasta i allt annat som rör inträde i det heliga templet.

Dessa ting får man inte ta lätt på. När vi en gång har befunnits värdiga att inträda i templet, utför vi de allra heligaste förrättningar som utförs på jorden. Dessa förrättningar rör det som hör evigheten till.⁷

Tempeltjänst medför stora välsignelser för enskilda och familjer.

Visst är det underbart att vi har förmånen att komma till templet och få våra egna välsignelser. Och sedan vi gått igenom templet för egna välsignelser, vilken underbar förmån att få utföra arbetet för dem som gått före oss. Denna sida av tempeltjänsten är ett osjälviskt arbete. Men närhelst vi utför tempeltjänst för andra, välsignas vi i gengäld. Det borde alltså inte förvåna oss att Herren vill att hans folk ska känna sig motiverade att komma till templet ...

Vi bör inte komma dit enbart för våra döda släktingars skull utan också för vår egen välsignelse att få tillbe i templet, för den helighet och trygghet som finns inom dessa helgade och invigda väggar. När vi besöker templet lär vi oss utförligare och mer ingående förstå livets ändamål och betydelsen av Herren Jesu Kristi försoningsoffer. Låt oss göra templet – där vi kan dyrka Gud, och ingå förbund och äktenskap – till vårt yttersta mål på jorden och den mest enastående upplevelsen.⁸

Vi uppnår flera saker genom att besöka templet – vi lyder Herrens befallning att utföra vårt eget förrättningsarbete, vi är till välsignelse för våra familjer genom beseglingsförrättningarna och vi delar med oss av våra välsignelser till andra genom att göra för dem det som de inte kan göra själva. Dessutom lyfter vi våra egna tankar, kommer närmare Herren, hedrar prästadömet och får ett andligare liv.⁹

Vi får personliga välsignelser när vi besöker templet. Äldste John A. Widtsoe sa angående hur vi välsignas genom att besöka templet:

”Tempeltjänsten ... ger oss en underbar möjlighet att hålla vår andliga kunskap och styrka vid liv ... Evighetens mäktiga perspektiv klargörs för oss i de heliga templen. Vi ser tiden från dess omätliga begynnelse till dess ändlösa slut, och det eviga livets drama rullas upp framför oss. Då ser jag ännu tydligare min plats i universum, min plats i Guds avsikter. Jag kan bättre se var jag hör hemma, och jag kan bättre värdera och bedöma, särskilja och organisera de vanliga, alldagliga plikterna i livet, så att småsakerna inte trycker ner mig eller tar bort visionen av de större tingen som Gud har skänkt oss” (Conference Report, apr. 1922, s. 97–98).¹⁰

Begrunda de majestätiska lärdomarna i invigningsbönen för Kirtlands tempel, en bön som enligt profeten Joseph Smith gavs till honom genom uppenbarelse. Det är en bön som förblir besvarad för oss som individer, som familjer och som ett folk på grund av den prästadömsmakt Herren gett oss att använda i hans heliga tempel.

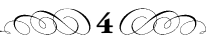
”Och nu, helige Fader, ber vi dig”, vädjade profeten Joseph Smith, ”att bistå oss ditt folk med din nåd ... att vi i dina ögon kan befinnas värdiga att få de löften uppfyllda som du har givit oss, ditt folk, i uppenbarelserna givna till oss,

så att din härlighet kan vila över ditt folk ...

Och vi ber dig, helige Fader, att dina tjänare skall kunna gå ut från detta hus beväpnade med din kraft och att ditt namn må vara över dem och din härlighet runtomkring dem och att dina änglar får befallning om dem” [L&F 109:10–12, 22].¹¹

Tempelbesök skapar andlighet. Det är ett av de finaste program vi har i kyrkan för att utveckla andlighet. Det vänder barnens hjärtan

till fäderna och fädernas hjärtan till barnen (Mal. 4:6). Det främjar solidaritet och enighet i familjen.¹²

Låt oss skynda oss till templet.

Låt oss berätta för våra barn om de andliga känslor vi upplever i templet. Låt oss också undervisa dem med större allvar och mer obesvärat om det som är lämpligt att berätta om syftena med Herrens hus. Ha en bild av ett tempel i era hem så att era barn kan titta på det. Undervisa dem om avsikterna med Herrens hus. Få dem att redan som små barn planera för att åka dit och förbli värdiga denna välsignelse. Låt oss förbereda varje missionär att komma till templet värdigt och göra detta till en ännu större höjdpunkt än att få missionskallelsten. Låt oss planera för och undervisa om och vädja till våra barn att de ska gifta sig i Herrens hus. Låt oss på nytt intyga – ännu kraftfullare än vi någonsin tidigare gjort – att det är mycket viktigt var vi gifter oss och genom vilken myndighet vi förklaras som man och hustru.¹³

Det behagar Herren att våra ungdomar värdigt besöker templet och utför ställföreträdande dop för dem som inte hade tillfälle att döpas i livet. Det behagar Herren när vi värdigt besöker templet för att personligen ingå våra förbund med honom och för att beseglas som makar och som familjer. Och det är behagligt för Herren att vi värdigt kommer till templet för att utföra samma frälsande förrättningar för dem som har dött, varav många ivrigt väntar på att dessa förrättningar ska utföras för dem.¹⁴

Till dem som inte har mottagit sina tempelvälsignelser eller som inte innehar en gällande tempelrekommendation – får jag i all ödmjukhet och kärlek uppmuntra er att arbeta mot den dagen när ni kan inträda i Herrens hus? Han har lovat dem som är trogna sina förbund, ”Och om mitt folk hörsammar min röst och mina tjänares röst vilka jag har utsett att leda mitt folk, se, sannerligen säger jag er: De skall inte flyttas från sin plats” (L&F 124:45) ... Jag lovar er att er personliga andlighet, er relation som man och hustru och era familjereationer välsignas och stärks när ni regelbundet besöker templet.¹⁵

Låt oss bli ett tempelbesökande och ett tempelälskande folk. Låt oss skynda till templet så ofta som tid, medel och personliga

omständigheter tillåter. Låt oss inte komma dit endast för våra egna dödas skull, utan också för att få de egna välsignelserna av Gudsdyrkan i templet, för den helighet och trygghet vi upplever inom dessa invigda och helgade väggar. Templet är en vacker plats, det är en plats för uppenbarelse, det är en plats för frid. Det är Herrens hus. Det är heligt för Herren. Det bör vara heligt för oss.¹⁶

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Begrunda president Hunters undervisning i avsnitt 1. Hur kan vi ”göra Herrens tempel till den stora symbolen för [vårt] medlemskap”?
- Gå igenom kraven för tempelrekommendation i avsnitt 2. Hur har det varit till hjälp för dig och din familj att leva upp till de kraven? Varför krävs det av oss att vi strävar efter att vara ”rena och fria från denna världens synder” när vi inträder i templet?
- Gå igenom president Hunters undervisning om välsignelserna av tempeltjänsten (se avsnitt 3). Hur har deltagande i tempelförrättningar välsignat dig och din familj? Hur kan du i högre grad dra nytta av templets välsignelser? Kan du berätta om ett tillfälle när du fick andlig styrka eller vägledning i templet? Om du ännu inte har varit i templet, kan du fundera över hur du kan förbereda dig för att ta emot den välsignelsen.
- På vilka sätt kan vi hjälpa barn och ungdomar att lära sig om tempel och utveckla kärlek till dem? (Se avsnitt 4.) Hur kan vi hjälpa barn och ungdomar att vilja gifta sig i Herrens hus? Varför är det viktigt att vi besöker templet ”så ofta som tid och medel och personliga omständigheter tillåter”?

Hithörande skriftställen:

Ps. 55:14; Jes. 2:2–3; L&F 97:12–17; 110:6–10; 124:39–41; 138:53–54;Handledning för skriftstudier, ”Templet, Herrens hus”

Undervisningstips

”Ofta innehåller en lektion mer material än du kan undervisa om på den tid du fått att förfoga över. I sådana fall bör du välja ut det material som är till störst hjälp för dem du undervisar” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 98).

Slutnoter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 135.
2. Se Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, juli 1994, s. 4–5.
3. "The Temple of Nauvoo", *Ensign*, sept. 1994, s. 62–63.
4. Texten till invigningsbönen för templet i Bountiful i Utah, i "Magnificent Edifice' Consecrated to [the] Lord", *Church News*, 14 jan. 1995, s. 4.
5. Se "Den stora symbolen för vårt medlemskap", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 3–4, 6.
6. Se "Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 7.
7. "Your Temple Recommend", *New Era*, apr. 1995, s. 6–9.
8. "Ett tempelmotiverat folk", *Nordstjärnan*, maj 1995, s. 6.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 240.
10. "We Have a Work to Do", *Ensign*, mars 1995, s. 65.
11. "Den stora symbolen för vårt medlemskap", s. 5.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 239–40.
13. Se "Ett tempelmotiverat folk", s. 6–7.
14. Se "Den stora symbolen för vårt medlemskap", s. 6.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 240–241.
16. Se "Den stora symbolen för vårt medlemskap", s. 6.

Att påskynda släktforskningen och tempelarbetet

”Herren kommer helt visst att hjälpa oss om vi gör vårt bästa för att fullgöra befallningen att utföra släktforskning och tempeltjänst.”

Ur Howard W. Hunters liv

Släktforskning var alltid något som låg president Howard W. Hunter varmt om hjärtat. Från det att han var barn lyssnade han med stort intresse till berättelser om sina förfäder. När han blev äldre ägnade han avsevärd tid åt att forska i sin släkthistoria.¹ 1972 var han och hans fru Claire i Europa på uppdrag av kyrkan och besökte då platser i Danmark där hans förfäder hade bott. I en av byarna hittade de kyrkan där president Hunters morfars far Rasmussen hade döpts och där familjen hade gått i kyrkan. Den upplevelsen fördjupade president Hunters uppskattning av sina förfäder på mödernet. Han gjorde liknande besök till områden i Norge och Skottland där andra förfäder hade bott.²

President Hunters son Richard minns sin fars kärlek till släktforskning:

”Han var en ivrig släktforskare i hela sitt liv. Han tog sig ofta ledigt från sin advokatfirma för att gå till Los Angeles offentliga bibliotek och forska i dess stora släktforskningsavdelning. Han förvarade sin forskning, sina antavleblad, stamträd och de muntliga berättelserna som han personligen skrivit ner i stora pärmar.

Ibland följde jag med honom på olika konferensuppdrag. Han brukade lägga några av sina pärmar i bagageluckan, och efter stavs-konferensen brukade han säga: ’Låt oss besöka den här släktingen en kort stund. Jag vill få några datum bekräftade.’ Så vi åkte hem till

*Howard W. Hunters föräldrar, John William (Will)
Hunter och Nellie Rasmussen Hunter*

släktingen. Vi tog fram pärmarna ur bagageluckan, och snart täcktes matsalsbordet av antavleblad.

Om någon i släkten ville försäkra sig om att de hade rätt uppgifter till sin egen forskning, brukade de ringa eller skriva till pappa för att bekräfta uppgifterna, för de visste att han hade ordning på dem. Det arbete han gjorde var imponerande.”³

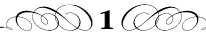
En gång under president Hunters tid som medlem i de tolvvorum, kom hans hemlärare på besök och sa: ”Vi ville visa dig våra antavleblad som vi sammanställt ... Vi har inte tid att titta på dina ikväll, men nästa gång vi kommer skulle vi vilja ta en titt på dem.”

”Det här var intressant för mig”, sa president Hunter. ”Jag ägnade en månad åt att förbereda mig för nästa hemläraresbesök.”⁴

Från 1964 till 1972 presiderade Howard W. Hunter över Genealogical Society of Utah (Utahs genealogiska förening (se sidan 19)). Under ett möte 1994 för att hedra president Hunter och fira föreningens hundraårsdag sa han:

”Kvällen före min åttiosjunde födelsedag ser jag mig tillbaka i förundran över det som Herren vävt samman genom att lyfta fram templet och släkthistoriskt arbete. När jag var president för Utahs genealogiska förening, hade vi visioner om hur mäktigt det skulle gå framåt. Nu ser vi hur något fantastiskt håller på att hända i hela världen. Evangeliet går framåt för att omfatta varje nation, släkte, tungomål och folk. Det finns tempel på hela jorden, och Elias ande vidrör många medlemmars hjärtan, vilka utför släktforskning och förrättningsarbete i templet i en takt som aldrig tidigare skådats.”⁵

Howard W. Hunters lärdomar

Tempel byggs för att förrättningar ska kunna utföras som är nödvändiga för att Guds barn ska kunna frälsas och upphöjas.

Templerna är heliga, för den innerligaste gemenskap mellan Herren och dem som erhåller de högsta och heligaste förrättningarna i det heliga prästadömet. Det är i templet som jordiska ting knyts samman med det himmelska ... Guds stora familj kommer att förenas genom

evangeliets frälsande förrättningar. Ställföreträdande arbete för de döda och förrättningar för de levande utgör ändamålet med tempel.⁶

Det evangelium som sista dagars heliga förkunnar för världen är Jesu Kristi evangelium som det återställdes till jorden i denna tidsutdelning, och det är till frälsning för hela mänskligheten. Herren själv har uppenbarat vad som är väsentligt för att hans barn ska kunna bli frälsta och upphöjda. En sådan väsentlighet är att det uppförs tempel där man utför förrättningar som inte kan utföras någon annanstans.

När detta förklaras för människor i hela världen som kommer och tittar på våra tempel, brukar de vanligen ställa frågan: "Vilka förrättningar är det som utförs i templet?"

Dop för de döda

Vi svarar ofta med att först förklara den förrättning som kallas dop för de döda. Vi märker att många kristna tror att vår ställning inför Herren för evigt avgörs i det ögonblick vi dör, för sa inte Kristus till Nikodemus: "Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike" (Joh. 3:5)? Ändå vet vi att många människor har dött utan dopets förrättning, och således skulle de, enligt vad Kristus sa till Nikodemus, inte få lov att komma in i Guds rike. Detta får människor att fråga sig: Är Gud rättvis?

Svaret är: Naturligtvis är Gud rättvis. Det är uppenbart att Frälsarens ord till Nikodemus förutsätter att dop kan utföras för dem som avlidit utan att de blivit döpta. Nutida profeter har sagt att dop är en jordisk förrättning som endast kan utföras av levande personer. Hur kan då de döda bli döpta, om endast de levande kan utföra förrättningen? Det var detta som aposteln Paulus hade i åtanke när han skrev till korintierna och ställde denna fråga:

"Vad uppnår annars de som döper sig för de dödas skull? Om döda inte alls uppstår, varför döper man sig då för deras skull?" (1 Kor. 15:29.)⁷

Verkar det förnuftigt att människor som har levt på jorden och dött utan tillfälle att bli döpta skulle bli utestängda i all evighet? Finns det något oförnuftigt i tanken att de levande utför dop för de

döda? Kanske är det största exemplet på ställföreträdande arbete Mästaren själv? Han gav sitt liv som ställföreträdande försoning, så att alla som dör ska få leva igen och få evigt liv. Han gjorde något för oss som vi inte kunde göra för oss själva. På liknande sätt kan vi utföra förrättningar för dem som inte haft tillfälle att få dem utförda under sin livstid.⁸

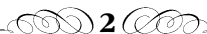
Begåvningen

Begåvningen är en annan förrättning som utförs i våra tempel. Den består av två delar. Den första utgörs av en del undervisning, och den andra av löften eller förbund som ingås av den person som erhåller begåvningen – löften om att leva rättfärdigt och iakttå fordringarna i Jesu Kristi evangelium. Begåvningen är en förrättning som är till stor välsignelse för de heliga – både levande och döda. Den är således också en förrättning som utförs av levande för avlidna personers räkning. Den utförs för dem som redan fått dopet utfört för sig.

Celestialt äktenskap

En annan tempelförrättning är det celestia äktenskapet, där hustrun beseglas till mannen och mannen beseglas till hustrun för all evighet. Vi vet naturligtvis att andra äktenskap upphör i och med döden, men vigseln för evigheten som utförts i templet kan bestå för evigt. Barn som föds till en man och hustru efter det att de vigts för evigt blir automatiskt beseglade till sina föräldrar för all evighet. Om barnen föds innan hustrun beseglats till sin man finns det en tempelförrättning som kan besegla de här barnen till deras föräldrar för evigt. På samma sätt kan barn genom ställföreträdare beseglas till avlidna föräldrar ...

Alla dessa förrättningar, som utförs av prästadömet i templet, är nödvändiga för att vår himmelske Faders barns ska kunna nå frälsning och upphöjelse.⁹

Syftet med släktforskning är att göra templets välsignelser tillgängliga för alla människor.

Säkert är att vi på denna sida av slöjan har ett stort verk att utföra ... Uppförandet av tempel har en djup innebörd för oss själva

"Det finns i sanning inget annat tjänande som kan jämföras med det som utförs i templet."

och hela mänskligheten, och våra ansvar framstår tydligt. Vi måste genomföra de prästadömsförrättningar i templet som behövs för vår egen upphöjelse. Sedan måste vi utföra det nödvändiga arbetet för dem som dött utan att de haft möjlighet att acceptera evangeliet här på jorden. Arbetet för andra människor sker i två steg: för det första genom att vi släktforskar för att finna namnen på våra förfäder, och för det andra genom att vi utför tempelförrättningarna, så att de döda får samma möjligheter som erbjuds de levande.

Det finns emellertid många medlemmar i kyrkan som bara har begränsad tillgång till templet. De gör så gott de kan. De släktforskar och låter andra utföra tempelförrättningarna. Å andra sidan finns det några medlemmar som utför tempeltjänst men som underlåter att forska på sina egna släktlinjer. Fastän de utför ett gudomligt tjänande genom att hjälpa andra, går de miste om en välsignelse genom att inte söka efter sina egna avlidna släktingar enligt gudomliga direktiv från nutida profeter.

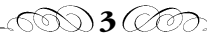
Jag minns något jämförbart som hände för några år sedan. I slutet av faste- och vittnesbördsrådet sa biskopen: "Vi har fått en andlig upplevelse i dag genom att lyssna till de vittnesbörd som vi burit

för varandra. Detta beror på att vi kommit fastande enligt Herrens lag. Men låt oss aldrig glömma att lagen består av två delar: vi fastar genom att avhålla oss från mat och dryck, och vi bidrar med det som vi därigenom sparat till biskopens förrådshus som hjälp åt mindre lyckligt lottade.” Sedan tillade han: ”Jag hoppas att ingen av oss går härifrån i dag med bara en halv välsignelse.”

Jag har märkt att de som engagerar sig i släktforskning och sedan utför tempelförrättningar för dem vars namn de funnit, känner en ännu större glädje eftersom de erhåller båda halvorna av välsignelsen.

Dessutom väntar de döda ivrigt på att de sista dagars heliga ska söka efter deras namn och sedan besöka templet och ta emot förrättningar för dem, så att de kan befrias från sitt fängelse i andevärlden. Vi borde allesammans finna glädje i detta stora kärleksarbete.¹⁰

Avsikten med släktforskningen är att göra templets välsignelser tillgängliga för alla människor, både levande och döda. När vi besöker templet och utför arbete för de döda, uppnår vi en djup känsla av samhörighet med Gud och en bättre förståelse för hans plan för mänsklighetens frälsning. Vi lär oss att älska andra som oss själva. Det finns i sanning inget annat tjänande som kan jämföras med det som utförs i templet.¹¹

Må vi oförväget påskynda vår släktforskning och vår tempeltjänst.

När vi utför arbetet i templet för dem som har gått bort, påminns vi om det inspirerade rådet från president Joseph F. Smith, som sade: ”Genom våra ansträngningar för deras skull kommer träldomens bojar att falla av dem, och mörkret som omger dem kommer att skingras så att ljus kan lysa på dem. De kommer i andevärlden att få höra talas om arbetet som har utförts för dem av deras barn här, och de kommer att glädjas” [i Conference Report, okt. 1916, s. 6].¹²

Detta heliga arbete [släktforskning och tempeltjänst] har en framstående plats i hjärtat och sinnet hos medlemmarna i första presidentskapet och de tolvsv kvorum. Jag talar för alla bröderna när jag tackar dem som har gett värdefulla bidrag så att de som är på andra

sidan av slöjan kan få sina frälsande förrättningar utförda ... Vi är tacksamma för den armé av frivilliga som för detta mäktiga verk framåt i hela världen. Vi tackar er alla för det som ni gör så väl.

Profeten Joseph Smith sa: "Det största ansvar som Gud har ålagt oss i denna värld är att söka våra döda" [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 470]. Han sa också: ... "De heliga som försummar [det] när det gäller deras avlidna släktingar, gör det med fara för sin egen frälsning" [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 466–467].

Brigham Young, som också fick samma vision om denna viktiga uppenbarelse, sa: "Vi har ett arbete att utföra som inom sin sfär är lika viktigt som Frälsarens verk var i dess sfär. Våra förfäder kan inte fullkomnas utan oss och vi kan inte fullkomnas utan dem. De har utfört sitt verk och vilar nu. Vi är nu kallade att utföra vårt, vilket ska bli det största verk som människan någonsin utfört på jorden" (*Discourses of Brigham Young*, i urval av John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, s. 406).

Varje profet som har lett den här kyrkan från Joseph Smiths dagar fram till vår tid har upprepat den här storslagna sanningen. Kyrkan har, vägledd av dessa sanningar, sedan början av den här tidsutdelningen ägnat sig åt verket att frälsa och upphöja alla Guds söner och döttrar, oavsett när de levde på jorden.

Vi som lever i dag är de som Gud utvalde före födseln till att vara hans representanter på jorden i den här tidsutdelningen. Vi är av Israels hus. I våra händer finns den heliga makten att vara frälsare på Sions berg i de sista dagarna [se Ob. 1:21].

Angående tempeltjänst och släktforskning har jag ett övergripande budskap: Detta arbete måste påskyndas. Det arbete som väntar på att utföras är svindlande och bortom människans fattningsförmåga. Förra året [1993] utförde vi ställföreträdande tempelbegåvningar för ungefär 5,5 miljoner människor, men under det året dog ungefär 50 miljoner. Det kanske får arbetet vi har framför oss att verka fruktlöst, men så bör vi inte tänka. Herren kommer helt visst att hjälpa oss om vi gör vårt bästa för att fullgöra befallningen att släktforska och utföra tempeltjänst. Det stora tempelarbetet och allt som stödjer det måste utökas. Det är absolut nödvändigt! ...

Mina kära bröder och systrar, må vi oförväget påskynda vår släktforskning och vårt tempelarbete. Herren sa: "Låt arbetet på mitt tempel och alla de arbetsuppgifter som jag har utsett åt er fortsätta och inte upphöra, och låt fördubbla er flit och er uthållighet och ert tålamod och era arbetsinsatser, så skall ni på intet sätt mista er lön, säger Härskarornas Herre" (L&F 127:4).

Jag vill uppmuntra er i era ansträngningar med dessa ord från profeten Joseph Smith: "Bröder, skall vi inte fortsätta i denna stora sak? Gå framåt och inte bakåt! Mod, bröder, och framåt, framåt till seger! Låt era hjärtan glädjas och vara mycket glada. Låt jorden brista ut i sång. Låt de döda sjunga hymner av evigt lov till Immanuel, Konungen, som innan jorden var till föreskrev det som skulle göra det möjligt för oss att återlösa dem ur deras fångelse, ty fångarna skall släppas fria" (L&F 128:22).

Jag älskar detta verk. Jag vet att Herren ger oss allt som krävs för att utföra det om vi hängivet gör vår del. Må Herren välsigna var och en av oss i våra bidrag till detta stora verk, vilket vi måste utföra i vår tid.¹³

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Begrunnda den inledande frågan i avsnitt 1. Hur har du kommit närmare Gud genom att utföra förrättningar i templet? Vilken information i det här avsnittet kan hjälpa dig att förklara templens ändamål för någon som inte förstår dem?
- Hur har du upplevt "båda halvorna av välsignelsen" av släktforskning och tempeltjänst? (Se avsnitt 2.) Hur kan vi göra barn och andra familjemedlemmar delaktiga i det här viktiga verket?
- Fundera över, när du går igenom president Hunters undervisning i avsnitt 3, den vikt som Herren lägger vid släktforskning och tempeltjänst. Hur påskyndas släktforskning och tempelarbete i dag? Hur kan vi öka vårt deltagande i det här verket?

Hithörande skriftställen:

Jes. 42:6–7; Mal. 4:5–6; 1 Petr. 3:18–20; 4:6; L&F 2; 110:12–15; 124:28–30; 128:15–18; 138:57–59

Studiehjälpmedel

Du kan tillämpa en profets ord genom att tänka på hur hans lärdomar relaterar till dig. (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 179). Medan du studerar kan du fråga dig själv hur dessa lärdomar kan vara till hjälp för dig i dina bekymmer, frågor och utmaningar i livet.

Slutnoter

1. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 186.
2. Se Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), s. 16–18.
3. Opublicerat manuskript av Richard A. Hunter.
4. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 192.
5. "We Have a Work to Do", *Ensign*, mars 1995, s. 64.
6. Se "Den stora symbolen för vårt medlemskap", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 4.
7. Se "Ett tempelmotiverat folk", *Nordstjärnan*, maj 1995, s. 3–4.
8. Se "Profeten Elia", *Nordstjärnan*, juni 1972, s. 228.
9. Se "Ett tempelmotiverat folk", s. 4.
10. Se "Ett tempelmotiverat folk", s. 5–6.
11. "We Have a Work to Do", s. 65.
12. Text till invigningsbönen för templet i Bountiful i Utah, från "Magnificent Edifice' Consecrated to [the] Lord", *Church News*, 14 jan. 1995, s. 4.
13. "We Have a Work to Do", s. 64–65.

Herrens nattvards sakrament

”När han tog brödet och bröt det och tog bågaren och välsignade den, betonade han att han var Guds Lamm som skulle ge andlig näring och evig frälsning.”

Ur Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter fostrades av en aktiv sista dagars heliga mor och en god far som då inte tillhörde någon kyrka. Hans far hade inget emot familjens aktivitet i kyrkan – han var till och med vid sakramentsmöten med dem då och då – men han ville inte att hans barn skulle döpas när de var åtta år gamla. Han ansåg att de inte skulle fatta det beslutet förrän de var äldre. När Howard fyllde tolv kunde han inte ta emot aronska prästadömet och ordineras till diakon eftersom han inte var döpt. Även om han kunde delta i andra aktiviteter med de unga männen, var Howard djupt besviken över att han inte kunde dela ut sakramentet med dem.

”Jag satt tillsammans med de andra pojkar på sakramentsmöten”, berättade han. ”När det var dags för dem att dela ut sakramentet, sjönk jag ner på min plats. Jag kände mig så utanför. Jag ville dela ut sakramentet, men jag fick inte eftersom jag inte hade blivit döpt.”¹

Nästan fem månader efter sin tolfte födelsedag övertalade Howard sin far att låta honom döpa sig. Strax därpå ordinerades Howard till diakon. ”Jag kommer ihåg första gången jag delade ut sakramentet”, sa han. ”Jag var rädd men glad över denna förmån. Efter mötet berömde biskopen mig för hur jag skött uppgiften.”²

När Howard W. Hunter kallades till apostel, deltog han regelbundet i sakramentsförrättningen med de andra generalauktoriteterna i Salt Lake Citys tempel. Äldste David B. Haight, som verkade med äldste Hunter i de tolv kvorum, beskrev hur det var att höra honom välsigna sakramentet:

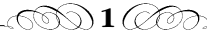
"Gör detta till minne av mig" (Luk. 22:19).

”Jag önskar att pojkar inom aronska prästadömet i hela kyrkan skulle få samma möjlighet som vi att höra äldste Howard W. Hunter välsigna sakramentet i templet. Han är ett särskilt vittne om Kristus. Då jag hört honom be vår himmelske Fader välsigna sakramentet, har jag känt den djupa andligheten i hans själ. Varje ord var klart och meningsfullt. Han hade inte bråttom, skyndade sig inte. Han var talesman för alla apostlarna då han talade till vår himmelske Fader.”³

Dessa betraktelser belyser president Hunters livslånga vördnad för Kristi försoningsoffers heliga emblem.

Som lärdomarna i det här kapitlet visar, försökte president Hunter hjälpa kyrkans medlemmar att förstå vikten av sakramentet genom att förklara dess samband med det forna firandet av påskhögtiden och att berätta om Frälsarens instiftande av denna förrättning under påskmåltiden med sina lärjungar.

Howard W. Hunters lärdomar

Påskhögtiden förkunnar att döden inte har någon beständig makt över oss.

[Påskan] är den äldsta bland de judiska högtiderna, då man firar en händelse som inträffade före mottagandet av den mosaiska lagen. Detta firande påminner varje generation om Israels barns återkomst till det utlovade landet och om de stora umbärandena i Egypten som föregick den. Den högtidlighåller ett folks vandring från underkastelse och fångenskap till frihet och befrielse. Det är Gamla testamentets vårfest, då naturens värld vaknar till liv för att växa och bära frukt.

Påskhögtiden är sammanlänkad med det kristna påskfirandet ... Påskan i Gamla testamentet [och den kristna påskan] vittnar om den stora gåva som Gud har skänkt och om det offer som var inbegripet i dess förlänande. Båda dessa stora religiösa minnesfester uttrycker att döden skulle ”gå förbi” oss [påsk kommer av hebreiskans ”pesach”, ”gå förbi”] och inte ha någon beständig makt över oss, och därför får graven inte någon seger.

Jehova talade själv till Mose ur en brinnande buske vid Sinai, i samband med att Israels barn skulle befrias ur Egypten, och sa:

”Jag har sett hur mitt folk förtrycks i Egypten, och jag har hört hur de ropar över sina plågåre. Jag känner till deras lidande ...

Gå nu! Jag skall sända dig till faraos, och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten.” (2 Mos. 3:7, 10.)

Eftersom faraos var ohörsam, drabbades Egypten av många plågor, men fortfarande ”[förblev] faraos hjärta hårt och han släppte inte Israels barn.” (2 Mos. 9:35.)

Som svar på faraos vägran, sa Herren: ”Då skall allt förstfött i Egyptens land dö, från den förstfödde hos faraos som sitter på tronen ända till den förstfödde hos slavinnan som arbetar vid handkvarnen och även allt förstfött bland boskapen.” (2 Mos. 11:5.)

Som skydd mot denna sista och mest fruktansvärda plåga som egyptierna utsattes för, befallde Herren Mose att låta varje familjefar bland Israels barn ta ett felfritt lamm.

”Och man skall ta av blodet och stryka det på båda dörrposterna och på övre dörrträet i husen där man äter det.

Köttet skall ätas samma natt. Det skall vara stekt över eld och ätas tillsammans med osyrat bröd och bittra örter ...

På detta sätt skall det ätas: Ni skall ha kläderna uppfästa med bältet kring höfterna och ha skor på fötterna och stav i handen. Och ni skall äta det snabbt. Detta är HERRENS påsk ...

När era barn frågar er: Vad betyder den här gudstjänsten?

skall ni svara: Det är ett påskoffer åt HERREN, därför att han gick förbi Israels barns hus i Egypten när han slog egyptierna, men skonade våra hus.” (2 Mos. 12:7–8, 11, 26–27.)

När israeliterna hade undkommit faraos grepp, och död drabbat allt förstfött bland egyptierna, passerade israeliterna till slut Jordan. Det står skrivet: ”På kvällen den fjortonde dagen i månaden, medan Israels barn hade sitt läger i Gilgal, firade de påskhögtid på Jerikos hedmarker.” (Jos. 5:10.) Och så firade judiska familjer år efter år, däribland den familj som bestod av Josef, Maria och den unge pojken Jesus.⁴

 2

Vid en måltid till firande av påskhögtiden instiftade Frälsaren sakramentsförrättningen.

Så som Johannes evangelium klargör, markerade påskhögtiden en viktig milstolpe under Kristi tjänande i dödligheten. Vid den första påskhögtiden under sin verksamhet tillkännagav Jesus sin mission genom att rensa templet, då han från dess portar drev ut penningväxlare och dem som sålde djur. Under den andra påskhögtiden manifesterade Jesus sin kraft genom underverket med bröden och fiskarna. Kristus introducerade här de symboler som senare skulle få ännu större innebörd i det övre rummet. ”Jag är livets bröd”, sa han. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta. (Joh. 6:35.)

Naturligtvis skulle det bli den sista påskhögtiden som skulle ge det fulla uttrycket för detta forntida firande. Under denna sista vecka under sin jordiska verksamhet visste Jesus vad denna särskilda påskhögtid skulle innebära för honom. Det var redan oro i luften. Matteus skriver:

”När Jesus hade avslutat hela detta tal, sade han till sina lärjungar:

’Ni vet att det om två dagar är påsk. Då skall Människosonen bli utlämnad till att korsfästas.’” (Matt. 26:1–2.)

Fullt medveten om det som väntade honom, bad Jesus Petrus och Johannes att förbereda påskmåltiden. Han bad dem att fråga ägaren till ett närbeläget hus: Var finns det rum där jag kan äta påskalammet med mina lärjungar? (Luk. 22:11.)

Ensamheten vid hans födelse kom, på ett sätt, att upprepas genom ensamheten vid hans död. Rävorna hade kulor och fåglarna hade bon, men Människosonen hade ingen plats där han kunde vila sitt huvud, varken vid sin födelse eller under sina sista timmar i dödligheten [se Matt. 8:20].

Slutligen var förberedelserna för påskmåltiden färdiga, och de följde en nära nog femtonhundraårig tradition. Jesus satte sig ner tillsammans med sina lärjungar och, efter att ha ätit av offerlammet och av brödet och vinet i detta forntida firande, undervisade han dem om en ny och mer helig innebörd i denna forntida välsignelse från Gud.

"När han tog brödet och bröt det och tog bägaren och välsignade den, betonade han att han var Guds Lamm".

Han tog ett av de platta, runda osyrade bröden, uttalade välsignelsen över det och bröt det i bitar som han gav till apostlarna och sa: "Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig." (Luk. 22:19.)

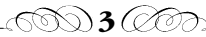
När bägaren blivit fylld, tog han den, tackade Gud och bjöd dem att dricka ur den, med orden: "Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod, som utguts för er." (Luk. 22:20.) Paulus sa om det här: "Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer." (1 Kor. 11:26.)

Brödet och vinet, i stället för djuren och örterna, skulle bli sinnbilder för Guds Lammets kropp och blod, emblem som ska ätas och drickas med andakt och till evig åminnelse av honom.

På detta enkla men mäktiga sätt instiftade Frälsaren den förrättning som nu är känd som Herrens nattvards sakrament. Genom lidandet i Getsemane, offret på Golgata och uppståndelsen från trädgårdsgraven, uppfyllede Jesus den forntida lagen och inledde en ny tidsutdelning grundad på en högre och heligare förståelse av offerlagen. Aldrig mer skulle det komma att krävas av människor att offra det förstfödda lammet i sina hjordar, eftersom Guds förstfödde hade kommit för att offra sig själv som ett "oändligt och evigt offer".

Detta är det storslagna i försoningen och uppståndelsen, inte bara att döden "gick förbi", utan att det eviga livets gåva gavs genom ett oändligt offer.⁵

Hur passande var det inte att Jesus vid firandet av detta gamla förbund om skydd skulle instifta emblemen i det nya förbundet om trygghet – det emblem som var hans eget kött och blod. När han tog brödet och bröt det och tog bägaren och välsignade den, betonade han att han var *Guds Lamm* som skulle ge andlig näring och evig frälsning.⁶

Vårt deltagande i sakramentet är ett tillfälle att fundera över vårt liv och förnya våra förbund.

För inte så länge sedan ... [hade] jag ... privilegiet att vara på sakramentsmötet i vår egen hemförsamling ... Medan prästerna förberedde sakramentet, sjöng vi:

Gud, vår Fader, vi dig be.

Må du nådigt till oss se!

Vattnets kalk och brutet bröd

njuta vi som du oss bjöd.

[*Psalmer*, nr 113.]

En präst knäböjde vid det brutna brödet och bad: "Att de kan göra det till minne av din Sons kropp och betyga för dig, o Gud, du evige Fader, att de är villiga att ta på sig din Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem."

(L&F 20:77.) Diakonerna spred sig över kapellet för att dela ut det brutna brödet. En av dem kom till vår rad och höll fram silverbrickan medan jag tog av brödet. Sedan höll jag i brickan så att syster Hunter skulle kunna ta, och hon höll den åt den som satt bredvid henne. På så sätt vandrade brickan längs raden och alla tjänade och blev betjänade.

Jag tänkte på de händelser som ägde rum den kvällen för nästan två tusen år sedan då Jesus blev förrådd ... Herrens nattvards sakrament [instiftades] för att ersätta offer och vara en påminnelse för alla dem som tar del därav om att han verkligen gjorde ett offer för dem, och vara ytterligare en påminnelse om de förbund som de slutit att följa honom, hålla hans bud och vara trofasta intill slutet.

Medan jag tänkte på detta kom jag att tänka på Paulus uppmaning i sitt brev till kyrkan i Korint. Han sa: "Den som därför äter brödet eller dricker Herrens bägare på ett ovärdigt sätt, han syndar mot Herrens kropp och blod.

Var och en skall pröva sig själv och så äta av brödet och dricka av bägaren.

Ty den som äter och dricker utan att urskilja Herrens kropp, han äter och dricker en dom över sig." (1 Kor. 11:27–29.)

Jag blev orolig. Jag frågade mig själv: "Sätter jag Gud före allting annat och håller jag alla hans bud?" Detta ledde till reflektion och ett beslut. Att göra ett förbund med Herren att alltid hålla hans bud är en allvarlig skyldighet, och att förnya detta förbund genom att ta del av sakramentet är lika allvarligt. De högtidliga stunderna av eftertanke medan sakramentet delas ut har stor betydelse. De är stunder av självrannsakan, själviakttagelse, en tid att reflektera och fatta beslut.

Ni stod den andre prästen på knä vid bordet och bad att alla som dricker "kan göra det till minne av din Sons blod som utgöts för dem, så att de kan betyga för dig, o Gud, du evige Fader, att de alltid minns honom, så att de kan ha hans Ande hos sig." (L&F 20:79.)

Det var en stund av tyst meditation, tystnaden bröts endast av ett litet barn men vars mamma genast tryckte honom tätt intill sig. Allt som bryter tystnaden under denna heliga förrättning tycks opassande, men ljudet av ett litet barn kan säkerligen inte misshaga

Herren. Han hade också vaggats av en kärleksfull mor i början av ett jordeliv som började i Betlehem och slutade på korset på Golgata.

De unga männen avslutade sakramentsutdelningen. Sedan följde uppmuntran och undervisning, en avslutningspsalm och bön och den heliga stunden ”dit jordisk strid ej når” hade kommit till sitt slut [se ”Det finns en stund av frid och ro”, *Psalmer*, nr 87]. På vägen hem ... [kom] denna tanke till mig: Hur underbart skulle det inte vara om alla människor hade förståelse för dopets syfte och var villiga att ta emot det, om de hade en önskan att hålla de förbund de ingått i denna förrättning att tjäna Herren och efterleva hans bud, och dessutom en önskan att ta del av sakramentet på sabbatsdagen för att förnya dessa förbund att tjäna honom och vara trofasta intill änden ...

Eftersom jag hade varit närvarande på sakramentsmötet och tagit del av sakramentet blev dagen mer meningsfull och jag kände att jag bättre förstod orsaken till att Herren sade: ”Och för att du mera fullständigt skall kunna hålla dig obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty sannerligen, detta är en dag bestämd åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt.” (L&F 59:9–10.)⁷

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom president Hunters lärdomar om det gamla Israels påskhögtid (se avsnitt 1). Vad kan vi lära av påskhögtiden? Hur är det forna Israels påskhögtid sammanlänkad med vårt påskfirande?
- Gå igenom president Hunters berättelse om hur Frälsaren instiftade sakramentet (se avsnitt 2). Hur är denna händelse viktig för dig? På vilka sätt är sakramentet ett "[förbund] om trygghet" för oss?
- Vad gör intryck på dig i det som president Hunter säger om att ta del av sakramentet i avsnitt 3? Vad kan vi lära oss av detta som kan göra sakramentet mer meningsfullt? Hur är det en välsignelse för dig att ta del av sakramentet?

Hithörande skriftställen:

1 Kor 5:7–8; 11:23–29; 3 Nephi 18:3–14; 20:8–9; Moroni 6:5–6; L&F 20:75–79; 27:1–2

Undervisningstips

”När vi undervisar om evangeliet bör vi ödmjukt erkänna att den Helige Anden är den verkliga läraren. Vi har förmånen att verka som redskap varigenom den Helige Anden kan undervisa, vittna, trösta och inspirera” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 41).

Slutnoter

1. I Gerry Avant, ”Elder Hunter – Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 19 maj 1985, s. 4.
2. I J. M. Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16 nov. 1974, s. 4.
3. David B. Haight, ”Sakramentet”, *Nordstjärnan*, okt. 1983, s. 20.
4. ”Kristus, vårt påskalamm”, *Nordstjärnan*, Rapport från 155:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga 1985, s. 17.
5. ”Kristus, vårt påskalamm”, s. 18.
6. ”Hans sista timmar”, *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 510.
7. ”Tankar om sakramentet”, *Nordstjärnan*, okt. 1977, s. 22–23.

Äktenskap – ett evigt partnerskap

”Livets största partnerskap finner vi i äktenskapet – denna relation som är av varaktig och evig betydelse.”

Ur Howard W. Hunters liv

När Howard W. Hunter var 20 år mötte han Claire Jeffs, som var på dejt med en av hans vänner, på en dans i kyrkan i Los Angeles i Kalifornien. Efter dansen gick några av de unga vuxna för att vada i havets bränningar. Howard tappade sin fluga och Claire erbjöd sig att hjälpa honom att leta efter den längs stranden. Howard sa senare: ”Nästa gång vi gick ut, hade jag bjudit ut Claire, och [min vän] var med någon annan.”¹

Följande år började de träffas på allvar, och en vårkväll nästan tre år efter deras första möte, tog Howard med sig Claire till en vacker plats med utsikt över havet. ”Vi [betraktade] vågorna som rullade in från Stilla havet och bröts mot klipporna i skenet av fullmånen”, skrev han. Den kvällen friade Howard och Claire sa ja. ”Vi pratade om våra planer”, sa han, ”[och] fattade många beslut den kvällen och bestämde oss för hur vi ville ha det i vårt liv.”²

Howard och Claire gifte sig i templet i Salt Lake City den 10 juni 1931. Under de följande 52 åren fördjupades deras kärlek medan de fostrade sina söner, verkade i kyrkan och mötte sina utmaningar med tro.

Deras släktingar kunde tydligt se hur lyckliga de var som ett par. Robert Hunter, deras äldste sonson, sa: ”När jag tänker på farfar, tänker jag mest av allt på en kärleksfull make ... Man kunde verkligen känna kärleksbandet mellan dem.”³

President Hunters kärlek till sin hustru var särskilt uppenbar när han vårdade henne under de sista tio åren av hennes liv då hon

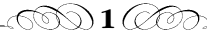
"I templet tar vi emot den högsta förrättning som finns för män och kvinnor, beseglingen av man och hustru för evigheten."

kämpade med allvarliga hälsoproblem. När Claire avled den 9 oktober 1983, var det ”ett hårt slag” för president Hunter.⁴ Han skrev att när han kom hem den dagen hon dött, ”kändes huset kallt, och när jag gick omkring hemma påminde allt om henne”.⁵

Efter nästan sju år ensam, gifte sig president Hunter med Inis Stanton i april 1990. President Gordon B. Hinckley förrättade vigseln i Salt Lake Citys tempel. Inis var en källa till stor tröst och styrka för president Hunter under hans verksamhet som president för de tolv kvorum och kyrkans president. Hon åtföljde honom på många av hans resor för att träffa de heliga överallt i världen.

Äldste James E. Faust i de tolv kvorum talade om vilken välsignelse Inis var för president Hunter: ”Efter [Claire]s bortgång följde flera år av ensamhet tills han gifte sig med Inis. De har många gemensamma lyckliga minnen och upplevelser.” Sedan riktade han sig till syster Hunter och sa: ”Vi kan inte nog uttrycka vår tacksamhet till dig, Inis, för ditt kamratskap och din kärleksfulla och hängivna omsorg om honom. Du tände en gnista i hans blick och skänkte glädje åt hans liv och verksamhet på ålderns höst.”⁶

Howard W. Hunters lärdomar

Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och avsett att vara för evigt.

Herren har definierat äktenskapet för oss. Han sa: ”Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött” (Matt. 19:5).⁷

Livets största partnerskap finner vi i äktenskapet – denna relation som är av varaktig och evig betydelse.⁸

Med kunskapen om frälsningsplanen som grund, betraktar en man som bär prästadömet äktenskapet som en helig förmån och förpliktelse. Det är inte bra för vare sig man eller kvinna att vara ensam. Mannen är inte hel utan kvinnan. Ingen av dem kan uppfylla ändamålet med sin skapelse utan den andra (se 1 Kor. 11:11; Mose 3:18). Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud (se L&F 49:15–17). Endast genom det nya och eviga

äktenskapsförbundet kan de förverkliga de eviga välsignelserna i deras fullhet (se L&F 131:1–4; 132:15–19).⁹

Äktenskapet omnämns ofta som ett partnerskap med Gud. Detta är inte bara något man säger. Om detta partnerskap förblir starkt och aktivt, älskar mannen och kvinnan varandra så som de älskar Gud, och deras hem fylls av en behaglig och kärleksfull atmosfär som leder till evig framgång.¹⁰

Den första vigseln förrättades av Herren. Det var ett evigt äktenskap eftersom tiden inte existerade när den ceremonin ägde rum. Ceremonin utfördes för ett par som då inte var underkastade döden – deras relation skulle alltså under de omständigheterna aldrig avslutas. Efter fallet drevs våra förfäder ut från Edens lustgård. De var då underkastade döden, men hade löftet om uppståndelse. Inte vid någon tidpunkt sades det att deras eviga äktenskap skulle komma att upphöra.¹¹

I templet tar vi emot den högsta förrättning som finns för män och kvinnor, beseglingen av man och hustru för evigheten. Vi hoppas att våra ungdomar inte nöjer sig med något mindre än ett tempeläktenskap.¹²

Liksom dopet är en befallning från Herren, är även tempelvigseln det. Liksom dopet är nödvändigt för medlemskap i kyrkan, är tempeläktenskapet nödvändigt för vår upphöjelse i Guds närhet. Det är en del av vår bestämmelse. Vi kan inte uppnå våra slutliga mål utan det. Nöj dig inte med mindre.

Du skulle inte hålla till godo med en världslig form av dop, eller hur? Gud har sin form av dop – genom nedsänkning av någon som har myndigheten. Ska du då hålla till godo med ett världsligt äktenskap? Han har även sin form av äktenskap – tempeläktenskapet.¹³

Det är min bön att Herren ska välsigna oss med att kunna förstå syftet med vår existens och det vi måste göra för att finna vägen till upphöjelse och evigt liv. En del av den eviga planen är det äktenskap vi helighåller. Om vi är villiga att lyda, är förrättningarna för evigt gällande. Så underbart att vi har denna kunskap och har fått dessa sanningar uppenbarade för oss.¹⁴

 2

När det gäller beslutet om vem man ska gifta sig med, krävs tålmod, tro och värdighet att kunna ta emot gudomlig vägledning.

Jag tror att det största beslutet vi måste fatta ... är det beslut som kommer att forma vårt liv för evigt, och det gäller vårt äktenskap. Jag är säker på att du skulle hålla med mig om att det blir långt viktigare än något annat du gör i livet, eftersom ditt arbete och ditt yrke eller vad du nu kommer att göra inte alls är så viktigt som eviga värden ... [Beslutet om äktenskap] kommer att påverka dig under hela evigheten – det påverkar dig medan du lever här på jorden också.¹⁵

Rusa inte in i ett förhållande utan att tänka dig för och känna inspiration. Be och sök Herrens ledning i detta. Håll dig värdig att motta denna gudomliga hjälp.¹⁶

Många av er ... oroar sig i fråga om att sällskapa, ingå äktenskap och bilda familj. Du finner troligen inte namnet på din blivande äkta hälft i Nephis syn eller i Uppenbarelseboken, och du får troligen inte veta det av en ängel eller ens av din biskop. Vissa saker måste man själv komma fram till. Ha tro och var lydig, så kommer välsignelserna. Försök att ha tålmod. Försök att inte låta det du inte har göra dig blind för det du faktiskt har. Om du oroar dig för mycket för äktenskapet, kan det förstöra möjligheterna till det. Lev fullödigt och trofast som ensamstående så slipper du onödig oro för ett liv i tvåsamhet.¹⁷

Medan vi väntar på utlovade välsignelser ska vi inte stanna i vår utveckling: Att inte gå framåt är i viss mån att gå bakåt. Verka med iver för det goda, bland annat din egen utveckling.¹⁸

 3

Ingen värdig ogift person kommer att nekas någon välsignelse.

Detta är Jesu Kristi kyrka, inte giftas eller ogiftas eller någon annan grupps eller persons kyrka. Det evangelium vi predikar är Jesu Kristi evangelium, vilket omfattar alla de frälsande förrättningar och förbund som behövs för att frälsa och upphöja var och en som

"Medan vi väntar på utlovade välsignelser [ska vi] ... verka med iver för det goda, bland annat [vår] egen utveckling."

är villig att ta emot Kristus och hålla de bud han och vår himmelske Fader gett oss.¹⁹

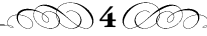
Ingen värdig person kommer att nekas någon välsignelse, det gäller även välsignelsen av ett evigt äktenskap och en evig familj. Även om det tar något längre tid – kanske mer än detta jordeliv – för några att erhålla denna välsignelse, kommer den inte att nekas dem ...

Får jag nu ge några ord av råd och kärlek.

Till er *ogifta män*: Skjut inte upp äktenskapet för att ni inte har det perfekta yrket och en perfekt ekonomi. Kom ihåg att det är er plikt som prästadömsbärare att ta initiativet till att sträva efter ett evigt partnerskap.

Till er *ogifta kvinnor*: Guds profeter har alltid lovat er att Herren är medveten om er. Om ni är trofasta blir *alla* välsignelser era. Att vara utan äktenskap och familj i detta liv är bara ett tillfälligt tillstånd, och evigheten varar länge. President Benson har påmint oss om att "det är bara människan som räknar tiden. Gud ser på er ur sitt eviga perspektiv." (*Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 85.) Fyll era liv med sådant som är givande och meningsfullt.

Till er som upplevt en *skilsmässa*: Låt inte besvikelse eller känslan av misslyckande färga er syn på äktenskapet eller livet. Tappa inte tron på äktenskapet och låt inte bitterheten fräta sönder er själ och förgöra er och dem som ni älskar eller har älskat.²⁰

Framgångsrika äktenskap kräver att vi verkligen försöker leva efter evangeliets principer.

[Äktenskapet] ... är ett inlärt beteende. Medveten ansträngning, inte instinkt, avgör vår framgång. Den motiverande kraften kommer av vänlighet, sann tillgivenhet och omtanke om varandras lycka och välfärd.

Innan vi gifte oss såg vi på livet ur vår egen synvinkel, men efter att ha stigit över denna tröskel börjar vi också betrakta det ur den andres synvinkel. Det är nödvändigt att göra uppoffringar och anpassningar som uttryck för tillit och kärlek.

Det sägs ofta att ett lyckligt och framgångsrikt äktenskap inte så ofta handlar om att ha gift sig med rätt person som att *vara rätt person*. Statistik som visar den höga skilsmäsofrekvensen skulle kunna tyda på okloka val av partner. Om de hade gift sig med andra personer så kunde det särskilda problemet ha undanröjts, men säkerligen skulle ett annat problem ha kommit i dess ställe. Ett klokt val av partner betyder mycket för ett framgångsrikt äktenskap, men det är den medvetna ansträngningen att helt och fullt göra sin del som är den största bidragande framgångsfaktorn.²¹

Även om det är så att värdiga par når upphøjelse i det celestialet riket, måste varje man och varje kvinna som beseglats i ett evigt äktenskap personligen vara värdig denna välsignelse.

Ett evigt äktenskap består av en värdig man och en värdig kvinna som var och en blivit döpt i vatten och Ande, som var och en kommit till templet för att ta emot den egna begåvningen, som var och en lovat trofasthet mot Gud och sin partner i äktenskapsförbundet och som var och en hållit sina förbund och gjort allt det som Gud förväntat av dem.²²

Efterlevnad av evangeliets principer leder till ett lyckligt äktenskap ... När två människor kan leva efter evangeliets principer, kan äktenskapet vara ljuvt och lyckligt.²³

5

Män och hustrur bör arbeta tillsammans på att stärka äktenskapsbanden.

Kärlek och tålmod med ofullkomligheter

De flesta har ofullkomligheter ... Richard L. Evans sa en gång: "Kanske vi alla skulle kunna trivas med fullkomliga människor, men vår uppgift är att trivas med ofullkomliga människor" [*Richard Evans' Quote Book* (1971), s. 165]. Vi vet att vi i äktenskapet inte ingås mellan fullkomliga människor. Vi söker fullkomning och vi vandrar på den väg där vi hoppas nå fullkomning, men vi måste ha förståelse, göra vårt bästa och göra livet vackert ...

I Bibeln står det: "Kärleken är tålig och mild" (se 1 Kor. 13:4). Den sortens kärlek, den sort som man inte tar lätt på, som inte avslutas efter behag och kastas bort som en engångsartikel, utan med vilken man möter alla livets små svårigheter hand i hand och med sammanflätade själar, är det yttersta uttrycket för mänsklig lycka.²⁴

Ett hjärta

Förvisso är de lyckligaste äktenskapen de där ditt sår är mitt sår, min smärta din smärta, min seger din seger, min omsorg din omsorg. Att vara ett hjärta, en själ och ett kött verkar vara en större utmaning än någonsin förr i den värld där frågan verkar vara: "Vad får jag ut av det?" Alldeles för många äktenskapspartner har blivit till bara en prydnad på armen i stället för en del av hjärtat.²⁵

Trohet i tanke, ord och handling

En man som bär prästadömet visar fullständig moralisk trohet mot sin hustru och ger henne inget skäl att betvivla hans trohet. En man ska älska sin hustru av hela sitt hjärta och hålla sig till henne och ingen annan (se L&F 42:22–26). President Spencer W. Kimball förklarade:

"Orden *ingen annan* utesluter alla och allting. Livskamraten blir sålunda det viktigaste i mannens eller hustruns liv och varken umgängesliv eller yrkesverksamhet eller det politiska livet eller

När man och hustru "älskar ... varandra så som de älskar Gud ... fylls [deras hem] av en behaglig och kärleksfull atmosfär som leder till evig framgång".

annat intresse eller annan person eller sak får någonsin komma före maken eller maken" (se *Förlåtelsens under*, s. 217).

Herren förbjuder och hans kyrka fördömer varje slag av intima relationer utanför äktenskapet. Otrohet från mannens sida krossar hustruns hjärta och gör att han förlorar hennes och barnens förtroende (se Jakobs bok 2:35).

Var trofasta i era äktenskapsförbund, i tanke, ord och handling. Pornografi, flört och osunda fantasier undergräver ens karaktär och slår mot grunden för ett lyckligt äktenskap. Därigenom förstörs enheten och tilliten inom ett äktenskap. Den som inte styr sina tankar och sålunda begår äktenskapsbrott i sitt hjärta, ska, om han inte omvänder sig, inte ha Anden utan förneka tron och skall frukta (se L&F 42:23; 63:16).²⁶

Ömhet och respekt i samlevnaden

Höj er över varje form av dominerande eller ovärdigt beteende i det ömma och intima förhållandet mellan man och hustru. Eftersom äktenskapet är instiftat av Gud är det intima förhållandet mellan makarna gott och hedervärdigt i Guds ögon. Han har befallt att de ska

vara ett kött och att de ska föröka sig och uppfylla jorden (se Mose 2:28; 3:24). Ni ska älska era hustrur som Kristus älskade kyrkan och offrade sig själv för den (se Ef. 5:25–31).

Ömhet och respekt – aldrig själviskhet – måste vara de rådande principerna i det intima förhållandet mellan makarna. Båda måste vara hänsynsfulla och lyhörda inför den andres behov och önsningar. Ett dominerande, oanständigt eller obehärskat beteende i det intima förhållandet mellan makarna fördöms av Herren.

Den man som misshandlar eller förnedrar sin hustru fysiskt eller andligt är skyldig till grov synd och är i behov av uppriktig och allvarlig omvändelse. Meningsskiljaktigheter bör ordnas upp i en anda av kärlek och vänlighet och med ömsesidig fördragsamhet. En man bör alltid tala till sin hustru på ett kärleksfullt och vänligt sätt och behandla henne med yttersta respekt. Äktenskapet är som en späd blomma ... och måste ständigt ges näring i form av kärlek och tillgivenhet.²⁷

Att lyssna uppmärksam

Många problem skulle vi snabbt hitta svar på och många svåra situationer lösas, om vi kunde förstå att det finns stunder då vi behöver lyssna. I skolan lärde vi oss genom att lyssna, men misslyckades när vi vägrade vara uppmärksamma. I äktenskapet råder fullständigt brist på förståelse om vi inte är villiga att lyssna ... Självklart behöver vi prata, men vi måste lyssna på den andra för att tillräckligt kunna öka vår förståelse för att fatta ett intelligent beslut. Ett lyssnande öra kan ofta göra stor skillnad.²⁸

Osjälviskhet

Vänskap kan inte bestå om den grundas på själviskhetens lösa sand. Äktenskap består inte om de inte grundas på annat än fysisk attraktion och inte vilar på en grund av djupare kärlek och lojalitet.²⁹

Vi hoppas att ni som är gifta minns den kärlek som ni kände för varandra som ledde er till altaret i Herrens tempel. Våra hjärtan tyngs när vi får höra om många vars kärlek kallnat eller som på grund av själviskhet eller överträdelse glömmet eller tar lätt på de äktenskapsförbund de ingått i templet. Vi vädjar till män och hustrur att hysa kärlek till och respekt för varandra. Det är vår innerligaste

förhoppning att varje familj ska välsignas med en mor och far som uttrycker kärlek till varandra, som är hänsynsfulla mot varandra och som arbetar tillsammans på att stärka äktenskapsbanden.³⁰

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- I avsnitt 1 betonar president Hunter att äktenskapet instiftats av Gud och är avsett att vara för evigt. Hur kan vetskapen om detta påverka ditt förhållande till din äkta hälft? Vad innebär det för dig att äktenskapet är "ett partnerskap med Gud"? Hur kan vi hjälpa barn och vuxna att förbereda sig för att gifta sig i templet?
- Vilka tankar och intryck får du när du studerar president Hunters råd om hur man beslutar sig för vem man ska gifta sig med? (Se avsnitt 2.)
- Hur kan president Hunters löften och råd i avsnitt 3 vara till hjälp för personer som inte är gifta? Hur kan vi tillämpa president Hunters budskap att "detta är Jesu Kristi kyrka, inte giftas eller ogiftas ... kyrka"?
- Vad tror du att president Hunter menar när han säger att äktenskap "är ett inlärt beteende"? (Se avsnitt 4.) När har du sett att efterlevnad av evangeliets principer har skänkt lycka åt ett äktenskap? Om du är gift kan du fundera över vad du kan göra för att i högre grad visa din kärlek till din make eller maka.
- Begrunda president Hunters råd i avsnitt 5. Hur kan äkta makar utveckla större tålamod med varandras ofullkomligheter? Vad kan äkta makar göra för att i högre grad "vara ett hjärta"? Hur kan äkta makar visa trohet i äktenskapet i tanke, ord och handling?

Hithörande skriftställen:

1 Mos. 2:18, 21–24; Jakobs bok 2:27, 31–33; 4 Nephi 1:11; L&F 42:22; Moses 3:19–24; se även "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Studiehjälpmedel

"Dina studier i evangeliet är effektivast när du undervisas av den Helige Anden. Inled alltid dina studier i evangeliet med att be om

att den Helige Anden ska undervisa dig” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 18).

Slutnoter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 72.
2. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 79–80.
3. I Don L. Searle, ”President Howard W. Hunter, Tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum”, *Nordstjärnan*, apr. 1987, s. 23.
4. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, apr. 1995, s. 34.
5. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 270; se även s. 264, 267, 269.
6. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, s. 28.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
9. Se ”Var en rättfärdig make och far”, *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 48.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 132.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 131–132.
14. ”Divine Creation of Women” (tal på områdeskonferens i Adelaide i Australien, 30 nov. 1979), s. 7, Church History Library, Salt Lake City.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 141–142.
16. ”Kyrkan är till för alla människor”, *Nordstjärnan*, aug. 1990, s. 44.
17. ”Fear Not, Little Flock” (tal på Brigham Young-universitetet, 14 mars 1989), s. 4; speeches.byu.edu.
18. ”Kyrkan är till för alla människor”, s. 44.
19. Se ”Kyrkan är till för alla människor”, s. 42.
20. Se ”Kyrkan är till för alla människor”, s. 43, 44–45.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 129–130.
22. ”Kyrkan är till för alla människor”, s. 43.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 135–136.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 137.
26. Se ”Var en rättfärdig make och far”, s. 48, 49.
27. Se ”Var en rättfärdig make och far”, s. 49.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 129.
29. I Conference Report, okt. 1967, s. 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130–131.

Bevara och beskydda familjen

”Hemmet kan verka alldagligt ibland med sina rutiner, men dess framgång bör vara det vi eftersträvar mest av allt i livet.”

Ur Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter växte upp i en kärleksfull, hårt arbetande familj där han lärde sig av sina föräldrar att det ofta krävdes uppoffringar för att skapa ett lyckligt hem. Strax innan han gifte sig gjorde han en uppoffring som han kände var nödvändig för hans framtida familjs välbefinnande.

Howard hade utvecklat kärleken till musik i unga år. Han lärde sig först att spela piano och fiol och sedan lärde han sig själv att spela många andra instrument. Som tonåring startade han ett eget band, Hunter's Croonaders, som spelade på danser och andra tillställningar i trakten kring Boise i Idaho. När han var 19 anlätades han och hans band för att stå för musiken på en två månader lång kryssning till Asien.¹

Året efter att Howard återvänt från kryssningen, flyttade han till södra Kalifornien, där han fortsatte att spela med olika band. I Kalifornien träffade han också Claire Jeffs, som han friade till våren 1931. Fyra dagar innan de gifte sig, uppträdde Howard med sitt band och sedan packade han ihop sina instrument och spelade aldrig professionellt igen. Att stå för musiken på danser och fester ”var glamoröst på sätt och vis”, sa han, ”och jag tjänade mycket pengar”, men han kände att vissa delar av den livsstilen var oförenliga med det liv han föreställde sig för sin familj. ”Detta lämnade ett tomrum efter något jag hade tyckt om, men jag ångrade aldrig beslutet”, sa han många år senare.²

Howard och Claire välsignades med tre söner, Howard William (Billy), John och Richard. Till deras stora sorg dog Billy som

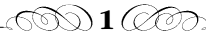
Familjen är "viktigare än alla andra intressen i livet."

spädbarn. Allt eftersom John och Richard växte blev Hunters en sammansvetsad familj. Howard hade ett fulltecknat schema med sin advokatfirma och sina kallelser i kyrkan, men han och Claire prioriterade sin familj. Långt innan kyrkan utsåg måndagskvällen till familjens hemafton, avsatte familjen Hunter den kvällen till undervisning, berättelser, sällskapsspel och gemensamma utflykter. Pojkarna tilldelades ofta uppgifter inför lektionerna.

Howard och hans söner utvecklade gemensamma intressen, som modelljärnvägar. De byggde tåg av byggsatser och konstruerade en avancerad järnväg med spår som fästs på plywoodskivor. Han berättade: "En favoritaktivitet var att gå till bangårdarna ... nära Alhambras station på Southern Pacific Railroad, för att få idéer för våra rangerbangårdar och vår utrustning."³

Så småningom kom president och syster Hunters familj att omfatta 18 barnbarn. Förutom längre besök hos sina barn och barnbarn, stannade president Hunters ofta till under genomresor när kyrkans uppdrag tog honom genom Kalifornien. Eftersom John ofta tog sina barn till flygplatsen för att träffa sin farfar under dessa uppehåll, kallade honom ibland "farfar som bor på flygplatsen".⁴

Howard W. Hunters lärdomar

Familjen är den viktigaste enheten i samhället, i kyrkan och i evigheten.

Familjen är den viktigaste enheten i tiden och evigheten och som sådan är den viktigare än alla andra intressen i livet.⁵

Kyrkan har ansvaret – och myndigheten – att bevara och beskydda familjen som samhällets grundval. Mönstret för familjen, vilket upprättades före världens begynnelse, innebär att barnen föds till och vårdas av en far och mor som är man och hustru, lagligt gifta. Föräldraskapet är en helig förpliktelse och en helig förmån, där barn välkomnas som "en HERRENS gåva" (Ps. 127:3).

Ett oroat samhälle börjar nu se att familjens sönderfall medför allt det elände i världen som förutsagts av profeterna. Världens rådsförsamlingar och konferenser får endast framgång om de definierar

President Hunter med sina söner, barnbarn och deras familjer den 2 oktober 1994, dagen efter att han inröstats som kyrkans president.

familjen så som Herren har uppenbarat att den ska vara. ”Om inte HERREN bygger huset är arbetarnas möda förgäves” (Ps. 127:1).⁶

I vår strävan efter enskildas och familjers välfärd är det viktigt att komma ihåg att den grundläggande enheten i kyrkan är familjen. Men vi bör, med fokus på familjen, komma ihåg att i den värld vi lever i begränsas inte familjen till den traditionella grupperingen pappa, mamma, barn. Familjer i kyrkan i dag utgörs även av [män och hustrur] utan barn, ensamstående föräldrar med barn och ensamstående som lever ensamma ... Var och en av dessa familjer måste få prästadömetts vakande omsorg. Ofta är det de icke-traditionella familjerna som behöver den största omsorgen. Omsorgsfulla och hängivna hemlärare behövs i varje hem. Ingen bör försummas.⁷

2

Föräldrar har båda del i hemmets ledarskap och har skyldighet att beskydda och älska sina barn.

Föräldraskapets plikter är av allra största betydelse. Resultaten av våra ansträngningar får eviga följder för oss och för de pojkar och flickor vi fostrar. Alla som blir föräldrar har en skyldighet att beskydda och älska sina barn och hjälpa dem att återvända till sin

himmelske Fader. Alla föräldrar måste förstå att Herren kommer att hålla dem skyldiga som åsidosätter dessa ansvar.⁸

Fäder och mödrar har ett stort ansvar med avseende på de barn som anförtros dem ... I Ordspråksboken finner vi denna uppmaning till föräldrar:

”Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den när han blir gammal.” (Ords. 22:6.)

Den största undervisning ett barn kan få är den som kommer genom föräldrarnas exempel. Föräldrar måste vara goda exempel som unga människor kan följa. Stor styrka kommer från det hem där rättfärdiga principer undervisas, där man har kärlek och respekt för varandra, där bönen har inflytande på familjelivet och där det finns respekt för de ting som hör Gud till.⁹

Ett bra ledarskap i familjen kräver tid – såväl kvantitet som kvalitet. Undervisningen och ledarskapet i familjen får inte överlämnas ... till samhället eller skolan eller ens till kyrkan.¹⁰

En man som bär prästadömet betraktar sin familj som instiftad av Gud. Ert ledarskap för familjen är ert viktigaste och heligaste ansvar ...

En man som bär prästadömet leder sin familj till deltagande i kyrkans aktiviteter så att de förstår evangeliet och står under förbundens och förrättningarnas beskydd. Om ni vill åtnjuta Herrens välsignelser måste ni ställa era hem i ordning. Tillsammans med er hustru bestämmer ni den andliga atmosfären i ert hem. Er första skyldighet är att ställa ert eget andliga liv i ordning genom regelbundna studier i skrifterna och genom daglig bön. Befäst och hedra ert prästadöme och era tempelförbund, och uppmuntra er familj att göra detsamma.¹¹

En man som bär prästadömet vördar moderskapet. Mödrarna har fått en helig förmån att ”föda människosjälar, ty häri fortsätter [Faderns] verk så att han kan förhärligas” (L&F 132:63) ...

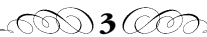
Prästadömsbärarna kan inte nå sin bestämmelse, inte heller kan Guds avsikter uppfyllas, utan våra hustrur. Mödrarna utför ett verk som prästadömsbärare inte kan utföra. För denna livets gåva bör prästadömsbärarna känna obegränsad kärlek till sina barns mödrar.

[Bröder], hedra er hustrus unika och gudomliga roll som mor i Israel och hennes speciella förmåga att föda och fostra barn. Vi har fått en gudomlig befallning att föröka oss och uppfylla jorden, och att fostra våra barn och barnbarn i ljus och sanning (se Mose 2:28; L&F 93:40). Som en kärleksfull partner deltar ni i omsorgen om barnen. Hjälpt er hustru att handha och sköta ert hem. Hjälpt till att undervisa, utbilda och fostra era barn.

Ni bör regelbundet inför er hustru och era barn uttrycka er vördnad och respekt för henne. Ja, något av det största som en far kan göra för sina barn är att älska deras mor.¹²

En man som bär prästadömet accepterar att hans hustru är delaktig i ledarskapet för hem och familj. Hon ska känna till och delta i alla beslut som rör familjen. Med nödvändighet måste det i kyrkan och i hemmet finnas en presiderande ämbetsman (se L&F 107:21). Genom gudomlig kallelse vilar ansvaret att presidera i hemmet på prästadsbäraren (se Mose 4:22). Herren avsåg att hustrun skulle stå vid makens sida som likvärdig kompanjon. Att presidera i rättfärdighet kräver delat ansvar mellan make och maka. Tillsammans agerar ni aktivt och med kunskap om allt som rör familjen. Om en man handlar självvåldigt eller utan hänsyn till sin hustrus känslor och råd, när han leder familjen, utövar han orättfärdigt herravälde.¹³

Vi manar er bröder att minnas att prästadömet endast innebär rättfärdig myndighet. Förtjäna era barns respekt och förtroende genom er kärleksfullhet mot dem. En rättfärdig far beskyddar sina barn genom att ge dem tid och vara med dem i deras aktiviteter i samhället, skolan och kyrkan. Bevis på ömhet, tillgivenhet och kärlek till barnen är ett lika stort ansvar för fadern som för modern. Tala om för era barn att ni älskar dem.¹⁴

Vårt hem bör vara en plats för kärlek, bön och undervisning om evangeliet.

Vi måste helt enkelt ha kärlek och redbarhet och fasta principer i våra hem. Vi måste ha orubblig hängivenhet mot äktenskapet och barnen och för moraliska principer. Vi måste nå framgång inom det område som betyder mest för nästa generation.

Det hem är sannerligen stabilast och skönast där var och en visar hänsyn mot de andras känslor, strävar efter att tjäna varandra och i hemmet strävar efter att leva efter de principer som vi visar i mer offentliga sammanhang. Vi behöver sträva ännu mer efter att leva efter evangeliet i vår familj. Vårt hem förtjänar vår mest trofasta hängivenhet. Ett barn har rätt att känna att i hemmet är man trygg, att det finns en plats som skyddar från den yttre världens faror och ondska. Familjeenighet och redbarhet är nödvändigt för att tillgodose detta behov. Ett barn behöver föräldrar som är lyckliga tillsammans med varandra, och som med glädje arbetar på att förverkliga det ideala familjelivet, som älskar sina barn med uppriktig och osjälvisk kärlek och som är inriktade på att familjen skall lyckas.¹⁵

När familjens hemafton först introducerades som ett officiellt program i kyrkan, sa första presidentskapet: "Om de heliga lyder detta råd [att hålla hemafton], lovar vi att stora välsignelser kommer av det. Kärleken i hemmet och lydningen mot föräldrarna kommer att öka. Tron kommer att växa i Israels ungdomars hjärtan, och de kommer att få kraft att bekämpa de onda inflytanden och frestelser som ansätter dem." Vi vill på nytt bekräfta de utlovade välsignelserna till dem som trofast håller familjens hemafton.

Måndagskvällarna bör vara reserverade för familjens hemafton. De lokala ledarna bör se till att kyrkans byggnader är stängda, att inga församlings- eller stavsaktiviteter planeras för måndagskvällar och att andra störande avbrott i familjernas hemaftnar undviks.

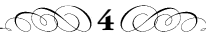
Hemaftonens främsta betoning bör ligga på att familjen är tillsammans för att studera evangeliet. Vi vill påminna alla om att Herren har uppmanat föräldrar att undervisa sina barn om evangeliet, att be och att hålla sabbatsdagen helig. Skrifterna är det viktigaste källmaterialet när det gäller att undervisa om evangeliet.¹⁶

Be i familjen både morgon och kväll. Vilka stora välsignelser de barn får som hör sina föräldrar vädja till Herren om deras välfärd. Helt visst kommer barn som står under sådana rättfärdiga föräldrars inflytande att få starkare skydd mot motståndarens påverkan.¹⁷

För att föräldrar och barn ska kunna förstå varandra bättre har kyrkan tagit till sig en plan, "familjerådet". Föräldrarna sammankallar

och leder detta råd där hela familjen deltar. Det stärker familjebanden, gör att barnen känner tillhörighet och förvissar dem om att föräldrarna är intresserade av deras situation. Detta familjemöte lär ut ömsesidig respekt, avlägsnar själviskhet och betonar den gyllene regeln [se Matt. 7:12] i hemmet och vikten av att leva ett rent liv. Gudsdyrkan och bön lärs ut, tillsammans med lektionerna i vänlighet och ärlighet. Vi konfronteras vanligen med familjens problem på så nära håll att vi inte ser deras egentliga dimension och betydelse, men när familjen är stark och enad i sin strävan att tjäna Gud och hålla hans bud, försvinner många av våra nutidsproblem.¹⁸

[Bröder], ta på allvar ert ansvar att undervisa er familj om evangeliet genom regelbundna hemaftnar, familjeböner, andakter och skriftstudier och andra undervisningstillfällen. Betona särskilt förberedelser för mission och tempeläktenskap. Utöva som patriark i hemmet ert prästadöme genom att utföra tillämpliga förrättningar för er familj och genom att ge välsignelser till er hustru och era barn. Förutom er egen frälsning, bröder, finns det ingenting som är så viktigt för er som er hustrus och era barns frälsning.¹⁹

En framgångsrik förälder är den som har älskat, den som har uppoffrat, den som har brytt sig om, undervisat och sorjt för barnets behov.

Generalauktoriteterna har förmånen att få träffa och lära känna kyrkans medlemmar över hela världen, medlemmar som genomgående har levt goda liv och som fostrat sina barn i evangeliets anda. Dessa heliga har haft förmånen och den stora välsignelsen att som föräldrar, som mor- och farföräldrar och som gammelmor- och gammelfarföräldrar kunna se tillbaka på långa och framgångsrika ansträngningar som föräldrar. Naturligtvis är detta något vi alla skulle önska.

Det finns emellertid många i kyrkan och i världen som framlever sina dagar med skuld känslor – de känner sig ovärdiga – därför att några av deras söner och döttrar har förrirat sig bort från hjorden ...

För det första måste vi förstå att samvetsgranna föräldrar gör sitt bästa, men nästan alla begår ändå misstag. Man ger sig inte in på ett sådant projekt som att vara förälder utan att det snart går upp

”Vi måste be och ... låta våra barn få uppleva vår kärlek och omtanke.”

för en att man kommer att begå många misstag. Naturligtvis vet vår himmelske Fader, när han överlämnar sina barn i unga och oerfarna föräldrars vård, att många misstag och felbedömningar kommer att göras ...

Var och en av oss är unik. Varje barn är unikt. På samma sätt som vi alla börjar vid olika punkter på levnadsbanan, och på samma sätt som var och en av oss har olika starka och svaga sidor och talanger, har varje barn välsignats med en egen uppsättning karaktärsdrag. Vi kan ju inte tro att Herren bedömer den enes framgång på precis samma sätt som han bedömer den andres. Som föräldrar gör vi ofta sådana antaganden som att om vårt barn inte blir framgångsrikt inom alla områden, har vi misslyckats. Vi bör vara försiktiga i våra omdömen ...

En framgångsrik förälder är den som har älskat, den som har uppopprat, den som har brytt sig om, undervisat och sört för barnets behov. Om ni har gjort allt detta och ert barn fortfarande är egensinnigt eller besvärligt eller världsligt, kan det ändå vara så att ni är en framgångsrik förälder. Kanske har till denna värld kommit barn som skulle sätta varje föräldrapar på prov under alla omständigheter. På

samma sätt finns det kanske andra som skulle bli till välsignelse och glädje för nästan varje far eller mor.

Vad jag i dag bekymrar mig för är att det finns föräldrar som dömer sig själva alltför hårt och låter dessa känslor förstöra deras liv, trots att de har gjort sitt bästa och bör gå vidare med förtröstan.²⁰

En far eller mor [vars barn] har avvikit är inte ensam. Våra första föräldrar fick uppleva smärtan att se några av sina barn förkasta det eviga livets lära. (Se Mose 5:27.) Århundraden senare fick Jakob uppleva den avundsjuke som hans äldre söner hyste mot hans älskade Josef. (Se 1 Mos. 37:1–8.) Den store profeten Alma, som hade en son som också hette Alma, bad länge till Herren rörande sin sons upproriskhet, och överväldigades tvivelsutan av oro för den ondska och det split som sonen förorsakade bland dem som var medlemmar i kyrkan. (Se Mosiah 27:14.) Vår himmelske Fader har förlorat många av sina andebarn till världen. Han vet vad ni känner ...

Sluta inte hoppas på en pojke eller flicka som har gått vilse. Många som tycktes fullständigt förlorade har återvänt. Vi måste be, och om möjligt, låta våra barn få erfara vår kärlek och omtanke ...

[Vet att] vår himmelske Fader kommer att erkänna vår kärlek och våra uppoffringar, vår oro och våra bekymmer, även om våra ansträngningar har varit fruktlösa. Föräldrars hjärtan krossas ofta, men de måste inse att barnen själva bär det yttersta ansvaret när föräldrarna har undervisat dem om de rätta principerna

... Oavsett sorgen, oavsett bekymren, oavsett smärtan och vandan, försök att kanalisera dem till någonting gott – kanske genom att hjälpa andra att undvika samma problem eller kanske genom att utveckla större förståelse för den kamp som andra med liknande problem för. Vi kommer att bättre förstå vår himmelske Faders kärlek, när vi genom bön slutligen får visshet om att han förstår oss och vill att vi ska se framåt ...

Vi får aldrig låta Satan lura oss att tro att allt är förlorat. Låt oss vara stolta över allt det goda och rätta vi gjort. Förkasta och gör er av med allt som är fel, vänd er till Herren för att få förlåtelse, styrka och tröst, och gå sedan framåt.²¹

 5

Vårt hem bör vara en helig plats där evangeliets principer kan efterlevas och där Herrens Ande kan vistas.

Vi hoppas att ni inte överväldigas av missmod i ert försök att uppfostra er familj i rättfärdighet. Kom ihåg att Herren har befallt detta: "Men mina lärjungar skall stå på heliga platser och skall inte rubbas" (L&F 45:32).

Medan vissa tolkar detta som att betyda templet, vilket det förvisso gör, gäller det även vårt hem där vi bor. Om ni arbetar flitigt på att leda er familj i rättfärdighet, på att uppmuntra och delta i dagliga familjeböner, skriftstudier, familjens hemafton och på att älska och stötta varandra i att efterleva evangeliets lärdomar, får ni Herrens utlovade välsignelser för att ni uppreser rättfärdiga efterkommande.

I en allt mer ondskefull värld är det så viktigt för var och en av oss att "stå på heliga platser" och besluta oss för att trofast leva efter lärdomarna i Jesu Kristi evangelium.²²

För att lyckas med familjen måste föräldrarna hysa kärlek och respekt för varandra. Män, prästadömsbärarna, bör högakta sina hustrur inför sina barn, och hustrur bör älska och stödja sina män. I gengäld kommer barnen hysa kärlek till sina föräldrar och till varandra. Hemmet blir då en helgad plats där evangeliets principer bäst kan efterlevas och där Herrens ande kan vistas. Att vara en framgångsrik far eller mor är något mycket större än att avancera till ledare eller ges höga positioner i näringslivet, politiken eller världsliga angelägenheter. Hemmet kan verka alldagligt ibland med sina rutiner, men dess framgång bör vara det vi eftersträvar mest av allt i livet.²³

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom president Hunters undervisning i avsnitt 1 och fundera över familjens betydelse. Vilket ansvar har kyrkan för familjen? Hur kan vi skydda och stärka vår familj?
- Begrunda president Hunters undervisning om hur föräldrar ska vara partner i ledarskapet för hemmet (se avsnitt 2). Hur kan denna undervisning vara till hjälp för både fäder och mödrar? Hur kan föräldrar bli eniga när de uppfostrar sina barn? Fundera över hur du kan förbättra den "andliga atmosfären" i ditt hem.
- I avsnitt 3 ger president Hunter råd om hur man skapar en stark familj. Hur kan vi skapa större "familjeenighet och redbarhet"? Hur har din familjens hemafton varit till hjälp för din familj? Hur har skriftstudier i familjen och familjebön varit till hjälp för din familj?
- Hur kan president Hunters undervisning i avsnitt 4 hjälpa föräldrar till barn som har gått vilse? Hur kan föräldrar som upplever sorg och smärta vända det till något som kan hjälpa andra? Vad kan föräldrar, mor- och farföräldrar, ungdomsledare och andra göra för att hjälpa barn som går vilse?
- Fundera, efter att ha läst avsnitt 5, på president Hunters undervisning om att göra vårt hem till en "helig plats". Vilka utmaningar möter vi när vi gör detta? Hur kan vi sträva efter att göra vårt hem till en helig plats?

Hithörande skriftställen:

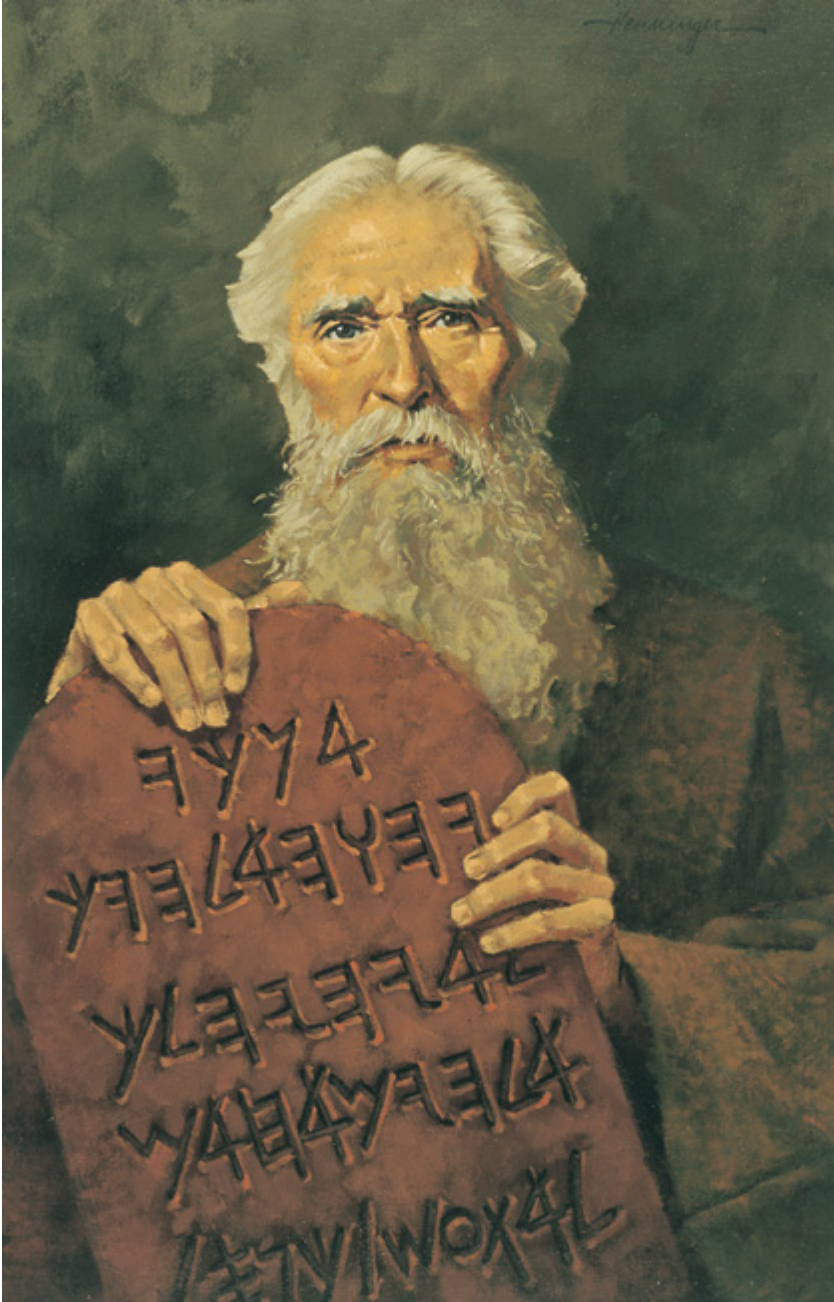
2 Mos. 20:12; 5 Mos. 6:4–7; Ps. 127:3–5; Ef. 6:1–4; Enos 1:1–3; Mosiah 4:14–15; Alma 56:45–48; 3 Nephi 18:21; L&F 68:25–28; 93:40; 121:41–46

Undervisningstips

Be klassmedlemmarna att två och två planera hur de skulle undervisa om ett avsnitt i kapitlet på en hemafton. Hur kan vi göra lärdomarna relevanta för barn och ungdomar? Be några av paren att berätta om sina planer för klassen.

Slutnoter

1. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 46–48.
2. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81.
3. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 109.
4. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 252; se även s. 251.
5. "Var en rättfärdig make och far", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 48.
6. "Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan 1995, s. 7.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 144.
8. "Föräldrars oro för barnen", *Nordstjärnan*, apr. 1984, s. 115.
9. I Conference Report, apr. 1960, s. 125.
10. Se "Var en rättfärdig make och far". s. 49.
11. "Var en rättfärdig make och far", s. 48, 50.
12. Se "Var en rättfärdig make och far", s. 48.
13. Se "Var en rättfärdig make och far", s. 49.
14. "Var en rättfärdig make och far". s. 49–50.
15. Se "Att stå som Guds vittnen", *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 55.
16. Brev från första presidentskapet, 30 aug. 1994 (Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley och Thomas S. Monson).
17. I Mike Cannon, "Be More Fully Converted", Prophet Says", *Church News*, 24 sept. 1994, s. 4; se även *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 37.
18. I Conference Report, apr. 1960, s. 125–126.
19. Se "Var en rättfärdig make och far", s. 49.
20. Se "Föräldrars oro för barnen", s. 113, 115–116.
21. "Föräldrars oro för barnen", s. 114, 115.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 156.

De tio budorden innefattar följande förmaning: "Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa" (2 Mos. 20:16).

Vi tror på att vara ärliga

”Om vi vill ha Mästaren och den Helige Anden som sällskap, måste vi vara ärliga mot oss själva, ärliga mot Gud och mot våra medmänniskor.”

Ur Howard W. Hunters liv

Medan president och syster Hunter väntade på att få gå en guidad tur i Hearst Castle i Kalifornien, körde de och ett annat par till en liten butik. Medan de såg sig omkring i butiken ”gick äldste Hunter till kassan, räknade ihop några lakritsbitar och betalade kassörskan 10 cent”. De två paren återvände till bilen och började köra tillbaka till slottet och rundturen. På vägen ”skickade äldste Hunter runt lakritsen en gång, och en gång till, och plötsligt stod det klart för honom att han måste ha räknat fel, för vi hade fått med oss elva bitar i stället för de tio som han hade betalt för.

”Han kunde lätt ha struntat i misstaget. Det gällde trots allt bara en cent, och vi hade lite bråttom nu om vi skulle hinna med rundturen. Vem skulle märka det, eller bry sig? Men han funderade inte ett ögonblick. Han svängde runt bilen och körde tillbaka vägen upp mot butiken ... Han förklarade problemet för en annan kassörskan, bad om ursäkt för misstaget och betalade den extra centen till den förvånade kassörskan.”¹

För Howard W. Hunter var det viktigt att vara ärlig i smått som i stort.

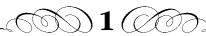
Han lärde sina söner om redbarhet genom sitt föredöme. ”Det jag vet om ärlighet och redbarhet har jag till stor del fått till mig genom sådant som människor har berättat för mig om min far”, sa Richard Hunter. En gång följde Richard med sin far till ett affärsmöte där man diskuterade ett omfattande projekt. Under en rast talade Richard och en av männen om mötet. Richard sa att det troligen skulle dröja länge innan projektet kunde påbörjas eftersom det

skulle kräva väldigt mycket pappersexercis. Mannen rättade Richard och sa till honom att projektet skulle kunna påbörjas innan pappersarbetet avslutats eftersom människor visste att Howard W. Hunter skulle göra allt som han sagt att han skulle göra.²

1962 talade president Hunter till kyrkans ungdomar och uttryckte sin övertygelse om vikten av att vara ärlig:

”Ett lyckligt liv blir följderna för var och en av oss om vi bara är ärliga. Ärliga mot våra fäder och mödrar, vare sig det gäller dejting, vårt skolarbete, dem vi umgås med, vår närvaro i kyrkan. Ärliga mot våra biskopar – följer deras råd, säger sanningen om oss själva till dem, betalar vårt ärliga tionde, lever ett rent liv. Ärliga mot våra skolor – aldrig fuskar på något sätt i våra aktiviteter, vare sig på lektionen eller skolans område. Ärliga i att betala för oss, vare sig det gäller inträde till matcher eller filmer eller i att göra vår del på en fest. Ärliga mot våra pojkvänner eller flickvänner – aldrig utnyttjar dem, aldrig bedrar dem, aldrig inleder dem frestelse. Ärliga mot Herren själv.”³

Howard W. Hunters lärdomar

Herren förmanar oss att vara ärliga.

Skrifterna är fulla av förmaningar att vara ärlig, och det finns en mängd bud om att vi ska vara ärliga. Vi föreställer oss dem i fetstil: DU SKALL INTE – du skall inte stjäla, du skall inte bära falskt vittnesbörd, du skall inte ha begär [se 2 Mos. 20:15–17] ...

Några vanliga exempel på oärlighet är:

1. *Stöld*. Jag läser sällan en tidning utan att finna ett antal rapporter om inbrott, rån, väskryckning, butiksstölder, bilstölder och tusen andra förseelser. Till och med i våra kapell förekommer fickstölder.

2. *Bedrägeri* Tidningarna innehåller liknande redogörelser för bedrägerier med värdepapper, bedrägerier i samband med affärstransaktioner, kapitalplacering och annat som allmänheten görs uppmärksam på. Det finns de som fuskar sig igenom skolan och de som fuskar på proven.

3. *Brott mot Visdomsordets normer.* Det är kyrkans normer. Det innebär inte brott mot världens normer. Men ni har fått Herrens ord till er i det här ämnet.

4. *Överträdelse av trafikregler.* Man kan inte vara ärlig och överträda lagar som formulerats av samhället och av staten för andras väl.⁴

”Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa” [2 Mos. 20:16]. Detta bud gäller först och främst falskt vittnesmål i rättsliga sammanhang, men det sträcker sig till att gälla alla uttalanden som de facto är falska. Vilken osanning som helst som kan skada någon med avseende på egendom, person eller karaktär, går emot andan och bokstaven i det här budet. Undanhållande av sanning, vilket orsakar samma skada, är också ett brott mot det här budet.

”Du skall inte ha begär till din nästas hus. Du skall inte ha begär till din nästas hustru, inte heller till hans tjänare eller tjänarinna, hans oxen eller hans åsna eller något annat som tillhör din nästa” [2 Mos. 20:17]. Att ha begär innebär att önska, att längta efter, att åtrå det som tillhör en annan människa. Önskan att skaffa sig goda ting är inte något brott, men önskan att olovligt ta dem från någon annan är fel. I det avseendet är det bra om vi förstår att gott och ont inte börjar när handlingen äger rum, utan när man sätter sig i sinnet att göra något.⁵

HERREN hatar ... stolta ögon, en lögnaktig tunga ... ett hjärta som smider onda planer, fötter som skyndar till det som är ont, den som främjar lögn genom att vittna falskt och den som vållar trötter mellan bröder [se Ords. 6:16–19]. Kan vi som sista dagars heliga tillåta oss att göra något som Herren hatar? Hur ofta har han inte talat emot oärlighet!⁶

2

Vi utvecklar ärlighet i de små vardagliga tingen i livet.

Om vi är känsliga och lyhörda i vårt förhållande till Frälsaren, då måste vi vara ärliga i smått som i stort.⁷

I vår strävan efter prestationer och framgång, upptas så mycket av vår tid av tankar och studier av det som är komplicerat, att vi sällan tar oss tid till det enkla – de enkla tingen, de små ting som i själva verket är den grund på vilken vi bygger och utan vilken det inte kan

finnas en stark grund. En byggnad kan resa sig mot höjden, och vi kan se på den med förundran på grund av dess utseende och höga höjd – men den kan inte stå kvar om inte dess grund förankrats i berggrunden eller i stål och betong.

Karaktären måste ha en sådan grund. Jag ber er uppmärksamma ärlighetens princip Hur kommer det sig att så många tror på ärlighetens höga och ädla principer, men ändå är det så få som är villiga att vara helt ärliga?

För ett antal år sedan fanns det plakat i foajéerna och entréerna i våra kapell där det stod 'Var ärlig mot dig själv'. För det mesta handlade det om de små vardagliga tingen i livet. Det är där principen om ärlighet utvecklas.

Det finns de som medger att det är moraliskt fel att vara oärlig i stora ting, men tycker att det kan ursäktas om det gäller sådant som är mindre viktigt ...

Jag minns en ung man i vår stav när jag verkade som stavspre-sident. Han reste runt med ett gäng som tyckte att det var cool att göra saker som inte var rätt. Vid ett par tillfällen greps han för mindre förseelser. En dag fick jag ett samtal från polisstationen och fick veta att han hölls kvar där på grund av en trafikförseelse. Han hade åkt fast för fortkörning, vilket han också gjort några gånger tidigare. Eftersom han visste att det han gjorde kanske skulle hindra honom från att gå ut som missionär, skärpte han till sig, och när han var 19 år fick han sin kallelse.

Jag kommer aldrig att glömma samtalet vi hade när han kom hem igen. Han berättade för mig att när han var på missionsfältet hade han ofta tänkt på de problem han orsakat genom att felaktigt tro att små förseelser inte spelade någon roll. Men en stor förändring skedde i hans liv. Han hade kommit till insikt om att det inte finns någon lycka eller något nöje i att överträda lagen, varken Guds lag eller de lagar som samhället ålägger oss.⁸

3

Vi kan tjäna Gud genom att vara ärliga och rättvisa i vårt personliga och yrkesmässiga umgänge.

Religion kan vara del av vårt dagliga arbete, våra affärer, av hur vi köper och säljer, bygger, transporterar, tillverkar, vår bransch eller vårt yrke eller av vadhelst vi gör. Vi kan tjäna Gud genom att vara ärliga och rättvisa i affärer på samma sätt som vi är när vi besöker kyrkan på söndagar. Kristenhetens sanna principer kan inte åtskiljas från affärer och våra dagliga angelägenheter.⁹

Om religionen betyder något för oss, bör den vara något som motiverar oss i livet. Jag tror inte att religion kan begränsas till en timmes predikan på söndagen och betyda något för oss. Om det inte tränger in i vårt eget liv – vårt familjeliv – vårt yrkesliv – och i allt annat vi gör, så är religionen inte så viktigt för oss och blir mest bara en avgud som ställs på en upphöjd plats och endast tillbes då och då.¹⁰

Vilken förändring skulle inte äga rum i världen om vi alla kunde förlita oss på andra med avseende på ärlighet. Människor skulle ha fullkomligt förtroende för varandra i personliga och yrkesmässiga mellanhavanden. Det skulle inte finnas ... misstro mellan arbetarna och ledningen. Det skulle finnas redbarhet i offentliga positioner och i regeringens förehavanden, och nationer skulle leva i fred i stället för det kaos vi nu upplever i världen ...

I affärssammanhang finns det de som oärligt skaffar sig förmåner om tillfället uppenbarar sig. De rationaliserar och rättfärdigar sin inställning genom att säga att i affärer förväntas man ta tillvara alla fördelar man får. Sådana transaktioner kan uppgå till stora summor, men skiljer sig i princip inte från underlåtenheten att återlämna den extra cent som kassörskan felaktigt gett tillbaka till någon som märker misstaget. Det är en form av bedrägeri.¹¹

Får jag föreslå en definition av "hederligt arbete". Hederligt arbete är ärligt arbete. Ärligt värde ges och undanhållande eller bedrägeri förekommer inte. Dess produkter eller tjänster håller hög kvalitet, och arbetsgivaren, kunden, klienten eller patienten får mer än vad han eller hon förväntar sig. Hederligt arbete är moraliskt. Det inbegriper ingenting som skulle kunna underminera allmänhetens bästa eller

Job sa att han till sin död skulle hålla fast vid sin rättfärdighet (se Job 27:5–6).

moral. Det inbegriper till exempel inte handel med alkohol, olagliga droger eller hasardspel. Hederligt arbete är till nytta. Det tillhandahåller varor och tjänster som gör världen till en bättre plats att leva i.¹²

4

Vår redbarhet skyddar oss mot ondska, hjälper oss att ha framgång och frälser våra själar.

Ondskans frestelser omger oss på alla sidor. Utan redbarhetens skydd är vi utelämnade åt varje slags synd och felsteg.

Job hade inga svårigheter med dessa problem. Han skyddades av sin egen redbarhet. Han kände så här:

”Så länge min ande är i mig och Guds livsande i min näsa, skall mina läppar ej tala orättfärdighet eller min tunga tala svek ...

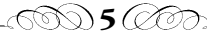
Jag håller fast vid min rättfärdighet och släpper den inte. Mitt hjärta förebrår mig inte för någon av mina dagar” (Job 27:3–4, 6).

Så inspirerande. På grund av sin styrka bekymrade han sig inte för de alldagliga frestelser som de flesta människor faller för. Job hade i sitt liv utvecklat en styrka och glädje som inte ens Satan

kunde krossa. Det är också intressant att se hur Gud gladdes över honom: "På jorden finns ingen som är så from och rättsinnig, ingen som så fruktar Gud och undviker det onda. Ännu står han fast i sin fromhet" (Job 2:3).

Denna goda egenskap – redbarhet – är fullt tillgänglig för oss. Om den används på rätt sätt, löser den alla våra problem i politiken, religionen, näringslivet och våra individuella liv. Den skulle kunna utrota kriminalitetens, skilsmässornas, fattigdomens och eländets fruktansvärda gissel. Den skulle kunna göra oss framgångsrika här och frälsa våra själar i livet efter detta.

Något av det största vi kan göra i livet är att främja ärlig och uppriktig redbarhet inom oss. Det innebär att vi blir andligt sunda, intellektuellt oppriktiga, moraliskt ärliga och alltid personligen ansvariga inför Gud. Redbarhet är den gyllene nyckel som låser upp dörren till nästan vilken framgång som helst.¹³

Sann glädje kommer av att vara ärlig mot sig själv, mot andra och mot Gud.

Vi talar ofta om det där skriftstället, "människorna är till för att de skall kunna ha glädje" [2 Nephi 2:25]. Det finns en glädje som kommer av att vara ärlig. Låt mig berätta hur. På detta sätt kan man ha Mästaren som sällskap och ha den Helige Anden. När man bryter mot normen för ärlighet, går man miste om dessa två stora välsignelser. Skulle du kunna tänka dig att en som ljuger eller bedrar ... kan ha Mästaren som sällskap eller ha den Helige Anden?

... Vi bör alltid minnas att vi aldrig är ensamma. Det finns ingen gärning som inte iakttas, inget ord som uttalas och inte hörs, det finns ingen tanke som uppstår i människans sinne som Gud inte känner till. Det finns inget mörker som kan dölja det vi gör. Vi måste tänka oss för innan vi handlar.

Tror du att du kan vara ensam när du begår en oärlig handling? Tror du att ingen kan se dig när du fuskar på ett prov, även om du är den enda personen i rummet? Vi måste vara ärliga mot oss själva. Om vi vill ha Mästaren och den Helige Anden som sällskap, måste vi vara ärliga mot oss själva, ärliga mot Gud och mot våra medmänniskor. Det leder till sann glädje.¹⁴

Herren känner våra innersta tankar [se L&F 6:16]. Han känner till alla våra gärningar. Vi kommer att möta honom en dag och se honom i ögonen. Kommer vi att vara stolta över uppteckningen över vårt liv?

Vi för den uppteckningen varje dag. Varje handling, varje tanke finns med i den. Kommer vi att vara stolta över den? Det kommer vi att vara om vi gjort vårt bästa – om vi har varit ärliga mot oss själva, mot våra nära och kära, mot våra vänner och mot alla människor ...

Välsignade är de som är ärliga ...

Välsignade är de som lyder Herren.

Det är de som är fria – som är lyckliga – som kan hålla huvudet högt. De har sin självrespekt. De respekteras av dem som känner dem bäst.

Och framför allt, de har vår himmelske Faders respekt och välsignelse. Jesus Kristus inbjuder oss att följa honom. Hans stigar är raka, rena, och ärliga. Låt oss följa honom till det lyckliga livet av överflöd. Det är den enda vägen.¹⁵

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom exemplen på oärlighet som president Hunter pekar ut i avsnitt 1. Vilka är följderna av oärlighet på dessa sätt? Vad kan dessa följder lära oss om varför Herren så starkt betonar ärlighet?
- Begrunda president Hunters undervisning om att vara ärliga i små ting och att vara ärliga mot oss själva (se avsnitt 2). Varför måste vi vara ärliga i "små ting"? Vad innebär det att vara ärlig mot sig själv? Hur kan vi övervinna frestelser att ursäktas även till synes små oärliga handlingar?
- President Hunter betonar behovet av att göra religionen till en del av allt vi gör i vårt dagliga liv (se avsnitt 3). Hur kan vi bli bättre på att efterleva lärdomarna i det här avsnittet? Hur kan vi verksamt undervisa om ärlighet i hemmet?
- I avsnitt 4 nämner president Hunter flera välsignelser som kommer av att leva ett redbart liv. Hur utvecklar man redbarhet? Hur har du blivit välsignad när du har hållit dig till Herrens normer?

- Hur får vi glädje genom att vara ärliga? (Se avsnitt 5.) Varför måste vi vara ärliga för att kunna ha den Helige Anden som sällskap? Hur blir vi fria genom att vara ärliga?

Hithörande skriftställen:

Job 27:5; 31:5–6; Ps. 15; Ords. 20:7; Alma 53:20–21; L&F 10:25–28; 42:20–21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25–26; Trosartiklarna 1:13

Studiehjälpmedel

Stryk under och markera ord eller fraser när du läser, så att du kan urskilja begreppen i stycket. Skriv upp skriftställen i marginalen som tydliggör de avsnitt som du studerar (se *Predika mitt evangelium* [2004], s. 23).

Slutnoter

1. Doug Brinley, "President Hunter Taught Value of a Penny's Worth of Integrity", *Church News*, 3 dec. 1994, s. 11; se även "Loved by All Who Knew Him: Stories from Members", *Ensign*, apr. 1995, s. 19–20.
2. Se Don L. Searle, "President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Ensign*, apr. 1986, s. 24.
3. "We Believe in Being Honest" (utskrift av tal från Youth Fireside Series, 10 apr. 1962), s. 8–9, Church History Library, Salt Lake City.
4. "Basic Concepts of Honesty", *New Era*, feb. 1978, s. 4–5.
5. I Conference Report, apr. 1965, s. 57–58; se även "And God Spake All These Words", *Improvement Era*, juni 1965, s. 511–512.
6. "We Believe in Being Honest", s. 8.
7. "Basic Concepts of Honesty", s. 5.
8. "Basic Concepts of Honesty", s. 4–5.
9. I Conference Report, okt. 1961, s. 108.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 261–262.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 90–91.
12. "Prepare for Honorable Employment", *Ensign*, nov. 1975, s. 122–123.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 92.
14. "Basic Concepts of Honesty", s. 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 88.

En sätt varpå vi kan visa "fullkomlig förpliktelse" och "fullständig hängivenhet" är att tjäna de nödställda.

Vår förpliktelse mot Gud

*”Ett framgångsrikt liv kräver ... förpliktelse
– en helhjärtad, innerlig, evigt omhuldad
förpliktelse mot principerna som vi vet är
sanna i de bud som Gud har gett oss.”*

Ur Howard W. Hunters liv

När Howard W. Hunter kallades till medlem i de tolvsvorum, sa han: ”Jag tar emot kallelsen jag fått utan förbehåll, och jag viger villigt mitt liv och allt jag har åt detta tjänande.”¹

Äldste Hunter levde upp till sin förpliktelse. Efter att ha ordinerats till apostel, återvände han till Kalifornien för att avsluta åtaganden i kyrkan och i sin yrkesverksamhet och började förbereda flyttningen till Salt Lake City. Det var svårt för äldste och syster Hunter att lämna släkt och vänner i Kalifornien – och för äldste Hunter att lämna sin advokatfirma. När han avslutade sin advokatbana, skrev han:

”I dag avslutade jag det mesta av mitt arbete på kontoret. Nästan alla pågående ärenden är slutförda. Jag var ensam på kontoret i dag med insikten om att juridiken nu är ett avslutat kapitel för min del. Jag gjorde anteckningar på ett antal mappar och lämnade dem på skrivbordet ... Det kändes mycket tungt att lämna kontoret. Jag har tyckt om att vara advokat, det har varit mitt liv under många år, men trots detta känner jag mig nöjd och glad inför denna stora kallelse som jag har fått i kyrkan.”²

Äldste Hunter visste av personlig erfarenhet att detta att ”underkasta sig Faderns vilja är inte alltid lätt”.³ Men han förstod vikten av fullkomlig förpliktelse mot Gud. Om denna förpliktelse skrev han: ”De flesta förstår inte varför religiösa människor tar emot kallelser att tjäna eller förpliktar sig att ge allt vi har ... Jag har verkligen tyckt om att vara advokat, men den här kallelsen som jag fått kommer att vida överskugga yrkesutövning eller penningförvärv.”⁴

Howard W. Hunters lärdomar

1

Vår Fader i himlen kräver fullkomlig förpliktelse, inte bara ett bidrag.

När jag tänker på de välsignelser Gud har gett oss och allt det vackra i Jesu Kristi evangelium, är jag medveten om att vi längs vägen ombeds att själva bidra i gengäld, bidra med tid, pengar eller andra resurser. Alla detta är av värde och nödvändigt, men utgör inte vår fullständiga offergåva till Gud. Det vår himmelske Fader ytterst kräver av oss är mer än ett bidrag – det är fullkomlig förpliktelse, fullständig hängivenhet, allt det vi är och allt det vi kan bli.

Jag hoppas att ni förstår att jag inte bara talar om förpliktelse mot kyrkan och dess aktiviteter, även om den alltid behöver stärkas. Nej, jag talar mer konkret om en förpliktelse som visar sig i vårt eget handlande, i vår personliga redbarhet, i vår lojalitet såväl mot hem, familj och samhälle som mot kyrkan ...

Låt mig kortfattat få redogöra för ett av dessa storslagna exempel från skrifterna där tre ganska unga människor stod fast vid sina principer och vid sin redbarhet även om det var uppenbart att detta skulle kosta dem livet.

Ungefär 586 år före Kristus, marscherade Nebukadnessar, kungen i Babel, mot staden Jerusalem och erövrade den. Han blev så imponerad av israeliternas egenskaper och lärdom att han lät föra ett antal av dem till det kungliga hovet [i Babylon].

Problem uppstod för israeliterna den dagen då Nebukadnessar lät göra en staty av guld och befallde alla i Babels hövdingdöme att dyrka den – en befallning som de tre unga israeliterna Sadrak, Mesak och Abed-Nego i tysthet vägrade lyda. Kungen fylldes av "vrede och förbittring" och krävde att de skulle föras fram inför honom. (Dan. 3:13.) Han talade om för dem att om de inte föll ner inför den gyllene statyn vid den utsatta tidpunkten "skall ni i samma stund kastas i den brinnande ugnen". Sedan frågade han ganska självbelåtet: "Och vilken gud skall då kunna rädda er ur mina händer?" [Dan. 3:15.]

De tre unga männen svarade hövligt men utan tvekan:

”Om det blir så”, sa de, ”[att du hotar oss med döden,] är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung.

Men om inte [om han av någon anledning inte väljer att rädda oss från lågorna], så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte vill tillbe den staty av guld som du har låtit ställa upp.” [Dan. 3:17–18.]

Naturligtvis blev Nebukadnessar mer rasande än någonsin tidigare och beordrade att ugnen skulle göras sju gånger hetare än dess vanliga temperatur. Sedan befallde han att dessa tre tappra unga män skulle kastas fullt påklädda in i lågorna. Faktum är att kungen var så bestämd och ugnen så starkt upphettad att de soldater som förde Sadrak, Mesak och Abed-Nego till ugnen själva dödades av eldslågorna när de kastade ner sina fångar.

Sedan inträffade ett av dessa stora underverk som de trofasta har rätt till enligt Guds vilja. Dessa tre unga män gick lugnt omkring i ugnen och blev inte brända. I själva verket visade det sig när de senare kallades ut ur ugnen av den häpna kungen själv, hade deras kläder inte skadats, deras hud inte blivit bränd och inte ett hår på huvudet var svett. Man kunde inte ens känna att dessa modiga, beslutsamma unga män luktade bränt.

”Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud”, utropade kungen, ”som ... räddade sina tjänare... [som] förtröstade så på honom att de ... vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud ...

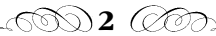
Därefter lät kungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego få stor ära och makt i Babels hövdingdöme.” (Dan. 3:28, 30.)

Förmågan att stå fast vid sina principer, att med redbarhet och tro leva efter sin övertygelse – det är det som räknas, det är skillnaden mellan ett bidrag och en förpliktelse. Denna hängivenhet mot sanna principer – i vårt eget liv, i vårt hem och familjen, och på alla platser där vi träffar och påverkar människor – är vad Gud ytterst fordrar av oss ...

Ett framgångsrikt liv, det goda livet, det rättfärdiga kristna livet, fordrar mer än ett bidrag, även om varje bidrag är värdefullt. Ytterst krävs det förpliktelse – en helhjärtad, innerlig, evigt omhuldad

förpliktelse mot principerna som vi vet är sanna i de bud som Gud har gett oss ...

Om vi förblir sanna och trofasta mot våra principer och har förpliktat oss till ett ärligt och redbart liv, kan ingen kung eller strid eller het ugn få oss att göra avkall på våra principer. Må vi för Guds rikes framgång på jorden stå som vittnen om honom ”alltid och i allting och överallt där [vi] må befinna [oss], ända intill döden.” (Mosiah 18:9.)⁵

Var fast beslutsam att lyda Herren oavsett vad andra väljer att göra.

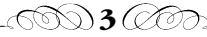
När Josua blev tillsagd att förstöra Jeriko som låg framför [Israels stammar], stod stadens starka murar som en respektingivande och fysiskt omöjlig barriär för Israels framgång – eller åtminstone tycktes det så. Utan att veta hur det skulle gå till, men förvissad om resultatet, följde Josua de instruktioner han fått av en Herrens budbärare. Han hade förpliktat sig till fullständig lydnad. Han var angelägen om att göra precis som han hade blivit befalld, så att Herrens löfte skulle uppfyllas. Instruktionerna föreföll utan tvekan underliga, men hans tro på resultatet drev på honom. Resultatet blev förstås ännu ett i en lång rad underverk som israeliterna fick uppleva under de många år som de leddes av Mose, Josua och många andra profeter som förpliktat sig att följa Herrens bud och befallningar.

När Josua och hans folk närmade sig Jeriko, följde de noggrant Herrens anvisningar, och enligt skriftens berättelse ”störtade murarna samman och folket drog in i staden, var och en rakt fram, och intog den”. (Jos. 6:20.)

Det står i skriften att efter att Israel hade vilat från kriget med sina fiender, kallade Josua, nu mycket gammal, samman Israel. I sitt avskedstal påminde han dem om att de hade varit segerrika tack vare att Gud hade stridit för dem, men om de nu upphörde att tjäna Herren och hålla hans lag skulle de förgöras ...

Denne store militäre och andlige ledare bad dem sedan att fatta ett beslut, och fattade ett beslut för sig själv och sin familj: ”Välj i dag vem ni vill tjäna ... men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren.” (Jos. 24:15.)

Det här var ett storslaget uttalande om en människas fullständiga förpliktelse mot Gud, om en profets förpliktelse mot Herrens vilja, om mannen Josuas förpliktelse mot sin Gud, som många gånger tidigare hade välsignat honom för hans lydnad. Han sa till israeliterna att vilket beslut de än fattade, skulle han göra det han visste var rätt. Han sa att hans beslut att tjäna Herren var oberoende av vad än de beslutade göra, att deras handlingar inte skulle påverka hans handlingar, att hans förpliktelse att göra Herrens vilja inte skulle ändras av något de eller någon annan skulle göra. Josua hade full kontroll över sina handlingar och riktade stadigt blicken mot Herrens bud. Han var fast besluten att lyda.⁶

Bestäm dig nu för att välja den orubbliga lydnadens stig.

När man har kommit till insikt om evangeliets lag och Herrens vilja genom att läsa och studera skrifterna och profeternas ord, kommer man sedan till ytterligare insikt om anledningen till att lydnad ofta omnämns som himlens första lag och varför lydnad är nödvändig för frälsning. Detta för oss till det yttersta provet. Är vi villiga att visa fullkomlig lydnad mot Guds lag? Det kommer en tid i vårt liv när ett avgörande beslut måste fattas.⁷

Förvisso älskar Herren, mer än någonting annat, ett orubbligt beslut att lyda hans råd. Det råder ingen tvekan om att Gamla testamentets stora profeters upplevelser har nedtecknats för att hjälpa oss förstå betydelsen av att välja den orubbliga lydnadens väg. Herren måste ha varit mycket nöjd med Abraham, som efter att ha mottagit en befallning om att offra sin ende son Isak gjorde precis som han hade blivit befalld utan att fråga, utan att vackla. I skrifterna står det att Gud sa till Abraham:

”Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig.” (1 Mos. 22:2.)

I nästa vers står det helt enkelt:

”Tidigt nästa morgon ... tog [Abraham]... sin son Isak... [och] gav ... sig i väg mot den plats som Gud hade sagt åt honom att gå till.” (1 Mos. 22:3.)

"Herren måste ha varit mycket nöjd med Abraham som ... gjorde precis som han hade blivit befalld, utan att fråga, utan att vackla."

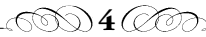
Flera år senare, då Rebecka tillfrågades om hon ville följa med Abrahams tjänare för att bli Isaks hustru, och utan tvekan visste hon att tjänarens uppdrag var välsignat av Herren, svarade hon helt enkelt: "Ja." (1 Mos. 24:58.)

En generation senare, när Jakob befalldes att återvända till Kanaans land, vilket innebar att lämna allt som han hade arbetat för under många år, kallade han Rakel och Lea ut till marken där han hade sin hjord och förklarade för dem vad Herren hade sagt. Rakels [och Leas] svar var enkelt och uppriktigt och vittnar om [deras] förpliktelse: "Gör därför allt vad Gud har sagt till dig" (1 Mos. 31:16.)

Vi har således exempel från skrifterna på hur vi bör betrakta och värdera Herrens bud. Om vi väljer att handla som Josua, Abraham, Rebecka och Rakel, blir vårt svar att helt enkelt gå och göra det som Herren har befallt.

Det finns ett gott skäl att *i dag* besluta sig för att tjäna Herren. Denna söndagsmorgon [på generalkonferensen], då livets besvärigheter och frestelser är oss i någon mån fjärran, och då vi har tid och är mer benägna att se i ett evigt perspektiv, kan vi på ett klarare sätt värdera vad som kommer att ge oss störst lycka i livet. Vi bör besluta oss i dag, i denna morgons ljus, hur vi kommer att handla i nattens mörker och när frestelsens stormar drabbar oss.

Jag ber att vi ska ha styrka att besluta oss i dag att göra det som vi bör göra. Jag ber att vi ska besluta oss för att tjäna Herren.⁸

Enbart tro är inte tillräckligt – vi behöver också göra vår himmelske Faders vilja.

När Mästaren talade till skarorna, sa han: ”Inte skall var och en som säger ’Herre, Herre’ till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja.” (Matt. 7:21.)

När jag lyssnar till dessa ord, tycks det mig som om Herren säger: ”Att någon kanske erkänner min auktoritet eller tror på min gudomliga natur, eller mest bara uttrycker tro på mina läror eller på försoningsoffret som jag utförde, betyder inte att han ska inträda i himmelriket eller uppnå en högre grad av upphöjelse”. Det han egentligen säger är ”Enbart tro är inte tillräckligt”. Sedan tillägger han uttryckligen, ”... utan den som gör min himmelske Faders vilja”, eller med andra ord, den som arbetar och beskär vingården så att den kan frambringa god frukt ...

Hela naturen, som är Guds sfär, verkar illustrera samma princip. Biet som inte ”gör” drivs snart ut från kupan. När jag betraktar de flitiga myrorna på stigen och runt stacken, imponeras jag av det faktum att de gör något och inte bara tror. Hönan hittar inga frön genom att kackla – hon måste krasa. En stillastående damm, grön av alger och smuts från inaktivitet, är en grogrund för träsksjukdomar, men den klara bergsbäcken som kastar sig över klippor där den ringlar sig nerför ravinen, är en inbjudan att dricka.

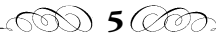
Mästarens ord om huset utan grund säger mig att en människa inte kan ha en ytlig och vårdslös föreställning om att han duger som han är och kan bygga sitt eget liv på vilka grunder som helst som råkar vara lätta och bekväma [se Matt. 7:26–27]. Så länge vädret

tillåter kanske hans dårskap inte är uppenbar, men en dag kommer översvämningen, den plötsliga passionens leriga vatten, den oförutsedda frestelsens starka strömmar. Om hans karaktär inte är förankrad i mer än bara tomma ord, kan hela hans moraliska struktur rasa samman.⁹

Jakob sa: ”Men att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen, det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern.” (Jak. 1:27).

Med andra ord är religion mer än en kunskap om Gud eller en trosbekännelse, och mer än teologi. Religion är att handla enligt Guds ord. Det är att ta hand om vår broder, bland annat ...

Vi kan vara religiösa i vår tillbedjan på sabbatsdagen, och vi kan vara religiösa i våra plikter de sex andra dagarna i veckan ... [Så viktigt det måste vara att alla våra tankar, orden vi uttalar, våra handlingar, vårt uppträdande, vårt sätt mot grannar, vårt sätt att sköta affärer och alla våra förehavanden till vardags, är i harmoni med vår religiösa tro. Med Paulus ord: ”Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära” (1 Kor. 10:31). Kan vi därför utelämna religion från våra förehavanden till vardags och förpassa den till endast sabbatsdagen? Självklart inte, om vi följer Paulus uppmaning.¹⁰

”Levande medlemmar” är de som strävar att vara fullständigt hängivna.

Herren uppenbarade i förordet till Läran och förbunden att det här är ”den enda sanna och levande kyrka[n] på hela jordens yta”. Sedan tillade han, ”i vilken jag, Herren, finner behag. Detta säger jag om kyrkan som helhet och inte om de enskilda medlemmarna” (L&F 1:30). Dessa ord bör i vårt sinne väcka en fråga av evig betydelse: Vi vet att detta är den sanna och levande kyrkan som organisation, men är jag en sann och levande medlem? ...

När jag frågar: ”Är jag en sann och levande medlem?” frågar jag i själva verket om jag är djupt och fullständigt hängiven när det gäller att hålla de förbund jag har slutit med Gud? Är jag fast besluten att leva efter evangeliet och vara en ordets görare och inte bara en hörare? Lever jag min religion? Förblir jag trofast? Står jag fast mot Satans frestelser? ...

Om vi med ja besvarar frågan: "Är jag en levande medlem?", bekräftar vi vår förpliktelse. Det betyder att vi nu och alltid ska älska Gud och vår nästa liksom oss själva. Det betyder att våra handlingar ska återspegla vilka vi är och vad vi tror på. Det betyder att vi är kristna varje dag och lever så som Kristus vill att vi skall leva.

Levande medlemmar är de som strävar att vara fullständigt hängivna ...

Levande medlemmar inser sin plikt att sträva framåt. Deras dop är det första steget på deras levande färd. Det är ett tecken åt Gud, änglar och himlen att de vill lyda Guds vilja ...

Levande medlemmar ger akt på Anden, som levandegör det inre livet. De söker ständigt hans ledning. De ber om kraft och de övervinner svårigheter. Deras hjärtan är inte fästa vid det som hör denna värld till utan vid det oändliga. Andlig förnyelse offras inte för fysisk tillfredsställelse.

Levande medlemmar sätter Kristus främst i sitt liv, ty de vet från vilken källa deras liv och framåtskridande kommer. Människan har en benägenhet att sätta sig själv i centrum av universum och vänta sig att andra ska rätta sig efter hennes behov och önskemål. Men naturen stöder inte detta felaktiga antagande. Den centrala rollen i livet tillhör Gud. I stället för att be honom göra det vi vill, bör vi försöka bringa oss själva i harmoni med hans vilja och således fortsätta vår utveckling som levande medlem ...

Levande medlemmar som har omvänts, uppfyller budet att stärka sina bröder och systrar [se Luk. 22:32]. De delar gärna sin glädje med andra och förlorar aldrig den önskan ...

Levande medlemmar inser behovet av att omsätta sin religion i handling. Sådana heliga verkar med iver för att av egen fri vilja och oombedda åstadkomma mycket gott [se L&F 58:27] ...

Levande medlemmar älskar varandra. De tar sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd. De håller sig obesmittade av världen [se Jak. 1:27] ...

Vi har en fast tro på påståendet att detta är den sanne och levande Gudens sanna och levande kyrka. Frågan som kvarstår är

denna: Är jag hängiven och målmedveten, en sann och levande medlem?

Må vi stå fast och vara sanna och levande medlemmar i kyrkan och få den utlovade belöningen att vara bland dem det talas om i Läran och förbunden ”som har kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, den himmelska platsen, det heligaste av alla” (L&F 76:66).¹¹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Gå igenom president Hunters undervisning om skillnaden mellan ett ”bidrag” och ”fullkomlig förpliktelse” (avsnitt 1). Vilken skillnad gör det i vårt liv när vi är fullkomligt förpliktade mot Gud? På vilka sätt kan berättelsen om Sadrak, Mesak och Abed-Nego tillämpas på oss?
- Gå igenom president Hunters berättelse om Josua i avsnitt 2. Vad kan du lära dig av denna berättelse om att vara fullständigt förpliktad mot Gud? Hur kan vi utveckla en förpliktelse att lyda Gud oavsett vad andra gör? Hur kan vi hjälpa barn och ungdomar att utveckla denna förpliktelse?
- Vilka intryck får du när du går igenom berättelserna ur skrifterna i avsnitt 3? Vilka andra exempel på lydnad i skrifterna har påverkat dig? Varför tror du att ”Herren ... älskar ett orubbligt beslut att lyda hans råd”?
- Begrunda president Hunters undervisning i avsnitt 4. Varför är enbart tro ”inte tillräckligt”? Hur får vi hjälp att förbereda oss för svåra tider genom att göra vår himmelske Faders vilja? Hur kan vi tillämpa president Hunters undervisning om att leva vår religion?
- Gå igenom var och en av president Hunters definitioner av en ”levande medlem” i avsnitt 5. Hur utvecklar vi dessa egenskaper hos en ”levande medlem”? Fundera över hur du kan bli en bättre ”sann och levande medlem” i kyrkan.

Hithörande skriftställen:

1 Sam. 15:22–23; Ps. 1:1–3; Jak. 2:14–26; 2 Nephi 32:9; Moni 1:26; Mosiah 2:41; Alma 37:35–37; 3 Nephi 18:15, 18–20; L&F 58:26–29; 97:8; Abraham 3:24–26

Undervisningstips

Läs tillsammans flera citat ur kapitlet. Be lektionsdeltagarna att efter varje citat berätta om exempel från skrifterna och sina egna erfarenheter som knyter an till lärdomarna i citatet.

Slutnoter

1. I Conference Report, okt. 1959, s. 121.
2. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 153.
3. "Dörrar som öppnas och stängs", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 54.
4. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 151.
5. Se "Att stå som Guds vittnen", *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 54, 55.
6. Se "Förpliktelse mot Gud", *Nordstjärnan*, apr. 1983, s. 109–110.
7. "Obedience" (tal på områdeskonferens i Hawaii, 18 juni 1978), s. 5, Church History Library, Salt Lake City.
8. Se "Förpliktelse mot Gud", s. 110–111.
9. I Conference Report, okt. 1967, s. 11, 12–13.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 111–112.
11. Se "Är jag en levande medlem?" *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 13–14.

Jesus Kristus "lärde människorna vad kärlek är, och visade gång på gång vad osjälviskt tjänande är. Alla fick ta emot hans kärlek."

Att gå den kärlekens väg som Frälsaren visat oss

*”Medkänslans prövosten är ett mått
på vårt lärjungeskap – ett mått på vår
kärlek till Gud och varandra.”*

Ur Howard W. Hunters liv

President Howard W. Hunter lärde att Frälsaren ”gav oss sin kärlek, sitt tjänande och sitt liv ... Vi bör sträva efter att ge så som han gav.”¹ I synnerhet uppmanade president Hunter medlemmar i kyrkan att följa Frälsarens exempel på kärlek i sina dagliga liv.

Kärleksgärningar var kännetecknande för Howard W. Hunters yrkesliv som advokat. En kollega förklarade:

”Han lade ner mycket tid på att ge [gratis] juridisk hjälp ... för han bara inte hade hjärta att skicka räkning ... Han sågs som en vän, vägledare, rådgivare och en yrkesman som brydde sig mycket mer om att se till att människor fick den hjälp de behövde än att han själv fick betalt för den.”²

Även president Hunters verksamhet i kyrkan kännetecknades av kärlek. En kvinna som sa att han var hennes mest inflytelserika lärare förklarade några av anledningarna:

”Jag har alltid lagt märke till att denne man älskade andra genom att prioritera dem högt, genom att lyssna för att förstå och genom att dela med sig av sina erfarenheter till andra, vilket var något han tyckte mycket om att göra. Han har lärt mig förstå vikten av dessa dygder och att känna glädjen i att utöva dem.”³

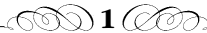
En annan kvinna från president Hunters stav i Kalifornien hyllade honom:

”President Howard W. Hunter var vår stavspresident för många år sedan, när vår familj bodde i Pasadena stav. Min far hade dött och lämnat min mor att fostra min äldre syster och mig. Även om vi inte var en framträdande familj i staven, som täckte ett enormt geografiskt område, kände president Hunter oss ändå personligen.

Mitt tydligaste minne av honom var något som stärkte min självkänsla. Efter varje stavskonferens brukade vi köa för att ta honom i hand. Han tog alltid min mors hand och sa: ’Hur är det med dig, syster Sessions, och hur är det med Betty och Carolyn?’ Det var underbart att höra honom kalla oss vid namn. Jag visste att han kände oss och brydde sig om oss. Det minnet värmer fortfarande i hjärtat.”⁴

President Hunter sa en gång: ”Jag känner att det är vårt uppdrag att tjäna och rädda, att frälsa och upphöja.”⁵ Kommentarer från hans bröder i de tolv råden visar hur väl han utförde det uppdraget. ”Han har ett sätt att få människor att känna sig väl till mods”, sa en av dem, ”han styr dem inte. Han är en god lyssnare.” En annan sa: ”När man reser med honom, ser han alltid till att alla har det bra och att ingen vållas några besvär.” Ännu en berättade: ”Han är uppmärksam på och bryr sig om andra. Han har kärlek och ett förlåtande hjärta. Han studerar evangeliet, människor och den mänskliga naturen.”⁶

Howard W. Hunters lärdomar

De två stora buden utgör Herrens prövosten för vårt lärjungeskap.

Förr i tiden prövade man guldets renhet med hjälp av en slät, svart, kiselhaltig sten som kallades prövosten. När guldets gned mot prövostenen gjorde guldets märken på dess yta. Guldsmeden jämförde märket med sin karta över graderade färgnyanser. Ju rödare märket var, desto högre var kopparhalten, och ju gulare det var, desto högre var guldhalten. Denna process visade guldets renhet med ganska hög träffsäkerhet.

Denna metod att pröva guldets renhet var snabb och fyllde de flesta praktiska syften. Men den guldsmed som fortfarande ifrågasatte renheten utförde ett noggrannare test genom att använda eld.

Jag vill påstå att Gud har berett en provosten åt er och mig, ett yttre mått på ett inre lärjungeskap som visar vår trofasthet och överlever den eld som ännu ligger framför oss.

Vid ett tillfälle när Jesus undervisade folket, kom en laglärde fram till honom och ställde följande fråga: "Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv?"

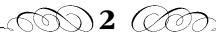
Jesus, den store läraren, svarade mannen, som uppenbarligen var väl bevandrad i lagen, med en motfråga: "Vad står skrivet i lagen? Vad läser du där?"

Mannen svarade med en sammanfattning av de två största buden: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv."

Jesus godkände svaret och sa: "Du svarade rätt. Gör det, så får du leva" (Luk. 10:25–28).

Evigt liv, Guds liv, det liv vi eftersträvar, är grundat på två bud. I skriften står det: "På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna" (Matt. 22:40). Älska Gud och älska din nästa. De två buden hör ihop – de är oskiljaktiga. De kan i sin högsta bemärkelse betraktas som liktydiga. Och det är bud som var och en av oss kan leva efter.

Jesus svar till den laglärde kan ses som Herrens provosten. Vid ett annat tillfälle sa han: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt. 25:40). Han mäter vår hängivenhet till honom genom hur vi älskar och tjänar vår nästa. Vilket märke lämnar vi på Herrens provosten? Är vi verkligen goda medmänniskor? Visar provet att vi består av 24 karat guld, eller finns där spår av kattguld?⁷

Frälsaren lärde oss att älska alla, även dem som kan vara svåra att älska.

Som om han ville ursäkta sig för att ha ställt en sådan enkel fråga, försökte den laglärde rättfärdiga sig genom att närmare fråga: "Vem är då min nästa?" (Luk. 10:29.)

Vi borde alla vara evigt tacksamma för den frågan, för med Frälsarens svar följde en av hans finaste och mest uppskattade liknelser – en som vi alla har läst och hört, om och om igen:

”En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd.

En präst kom händelsevis ner samma väg, och när han fick se mannen gick han förbi.

På samma sätt var det med en levit. Han kom till platsen, såg mannen och gick förbi.

En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg mannen, förbarmade han sig över honom.

Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.

Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärden och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka” (Luk. 10:30–35).

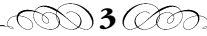
Jesus frågade den laglärde:, ”Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?” (Luk. 10:36.) Här håller Mästaren fram kristenhetens prövosten. Han ber oss mäta vårt märke på den.

Både prästen och leviten i Kristus liknelse borde ha kommit ihåg lagens krav: ”Om du ser din broders åsna eller oxe falla på vägen, får du inte låta dem vara. Du skall hjälpa honom att resa upp djuret” (5 Mos. 22:4). Och om detta gällde en oxe, hur mycket mer borde vi då inte vara villiga att hjälpa en broder i nöd! Men som äldste James E. Talmage skrev: ”Det är lätt att finna ursäkter [att inte göra det]. De skjuter upp lika snabbt och ymnigt som ogräset vid väggkanten” (*Jesus Kristus*, 1964, s. 421).

Samariten visade oss ett exempel på ren kristlig kärlek. Han hyste medlidande – han gick fram till mannen som hade skadats av rövarena och förband hans sår. Han tog honom med sig till ett värdshus, skötte om honom, betalade hans utgifter och erbjöd sig att betala

mer om så behövdes. Detta är en berättelse om en nästas kärlek till sin nästa.

Ett gammalt axiom säger att den som är självupptagen är i grund och botten mycket liten. Kärlek har en förmåga att få oss att växa. Nyckeln är att älska vår nästa – även den nästa som är svår att älska. Vi måste komma ihåg att även om vi själva skapar oss vänner, är det Gud som har skapat vår nästa – överallt. Kärleken borde inte ha några gränser – vår lojalitet borde vara oinskränkt. Kristus sa: ”Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också?” (Matt. 5:46.)⁸

Vi bör älska och tjäna andra i deras nöd.

Joseph Smith skrev ett brev till de heliga som publicerades i *Messenger and Advocate* om att vi måste älska varandra för att vara rättfärdiggjorda inför Gud. Han skrev:

”Kära bröder! Det är varje heligs plikt mot sina bröder att alltid älska och hjälpa dem. Om vi vill vara rättfärdiggjorda inför Gud måste vi älska varandra – vi måste övervinna det onda. Vi måste ta oss an den faderlöse och änkan i deras nöd, och vi måste hålla oss obesmittade av världen, eftersom sådana dygder kommer ur den rena religionens källa. Genom att tillägna oss varje god egenskap som pryder vår helige Jesus barn, kan vi be i bönens stund, älska vår nästa som oss själva och vara trofasta i prövningar, eftersom vi vet att lönen för detta är större i himmelriket. Vilken tröst! Vilken glädje! Låt mig leva en rättfärdig människas liv, och låt mig få en sådan lön!” (*History of the Church*, 2:229.)

Dessa två dygder, kärlek och tjänande, krävs av oss om vi vill vara goda medmänniskor och finna frid i livet. Säkerligen fanns de i äldste Willard Richards hjärta. Medan han var i Carthago-fängelset den eftermiddag som Joseph och Hyrum led martyrdöden, föreslog fångvaktaren att de skulle vara tryggare inne i cellerna. Joseph vände sig mot äldste Richards och frågade: ”Om vi går in i cellen, följer du då med oss?”

Äldste Richards svar var fyllt av kärlek: ”Broder Joseph, du bad mig inte följa med dig över floden – du bad mig inte komma till

Herren "mäter vår hängivenhet till honom genom hur vi älskar och tjänar vår nästa".

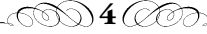
Carthago – du bad mig inte gå i fängelse med dig – tror du då att jag skulle överge dig nu? Jag ska tala om för dig vad jag ska göra: Om du blir dömd till hängning för 'förräderi', ska jag låta mig hängas i ditt ställe, så att du går fri."

Joseph måste ha varit påtagligt rörd när han svarade: "Men det kan du inte."

Äldste Richards svarade bestämt: "Jag ska göra det" (se B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283).

Äldste Richards prövning var kanske större än de prövningar de flesta av oss ställs inför: ett eldprov snarare än en prövosten. Men om vi ombads att ge vårt liv för vår familj – våra vänner – vår nästa – skulle vi då kunna göra det?

Medkänslans prövosten är ett mått på vårt lärjungeskap – ett mått på vår kärlek till Gud och varandra. Efterlämnar vi ett märke av rent guld, eller går vi förbi likt prästen och leviten?⁹

Vi behöver mer beslutsamt gå den kärlekens väg som Jesus visat oss.

I ett viktigt budskap till de sista dagars heliga i Nauvoo ett år före sin tragiska och alltför tidiga martyrdöd, sa profeten Joseph Smith:

Om vi vill vinna och odla andras kärlek, måste vi älska andra, både våra fiender och våra vänner ... Kristna människor bör upphöra med att gräla och strida med varandra och i stället omhulda enighetens och vänskapens principer sinsemellan." (*History of the Church*, 5:498–499.)

Detta är ett storslaget råd i dag, precis som det var [då]. Världen vi lever i, nära hemmet eller långt borta, behöver Jesu Kristi evangelium. Det erbjuder världen det enda sättet att någonsin finna frid. Vi behöver vara vänligare mot varandra, mer ömsinta och förlåtande. Vi bör vara mer sena till vrede och mer snara att hjälpa till. Vi bör räcka fram en vänskapshand och stå emot hämndens hand. Kort sagt bör vi älska varandra med Kristi rena kärlek, med äkta barmhärtighet och medkänsla och, när så behövs, delad sorg, för det är så Gud älskar oss.

Vid våra gudstjänster sjunger vi ofta en vacker psalm med en text som skrivits av Susan Evans McCloud. Låt mig läsa några rader ur denna psalm för er.

*Herre, lär mig älska dig och
gå den väg du visat har.
Ge mig kraft att lyfta andra,
att till kärlek vara snar ...*

*Hjälp mig aldrig döma andra –
är jag själv från synder fri?
Jag vill glömma och förlåta
innan stunden är förbi ...*

*Jag vill skänka tröst och lindring,
hela varje hjärtetsår;
ta min broders hand i kärlek
när hans väg är mörk och svår.
Herre, hjälp mig skänka lindring,
lär mig att följa dig.*

(*Psalmer* nr 150.)

Vi behöver mer beslutsamt och med större kärlek gå den väg som Jesus visat oss. Vi behöver ”kraft att lyfta andra” och helt visst ska vi få den kraften. Om vi skulle anstränga oss mer att lära oss att ”skänka tröst och lindring”, skulle vi få otaliga möjligheter att göra detta – att ”hela varje hjärtesar” och ”ta [vår] broders hand i kärlek”. Ja, Herre, vi ska följa dig.¹⁰

5

Den kärlek som är Kristi rena kärlek sviker inte.

”Ett nytt bud ger jag er”, sa [Jesus], ”att ni skall älska varandra ... Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar.” (Joh. 13:34–35.) Denna kärlek som vi bör hysa till våra bröder och systrar i den mänskliga familjen, och som Kristus hyser till var och en av oss, kallas ”Kristi rena kärlek”. (Moroni 7:47.) Det var denna kärlek som framkallade Kristi försonings lidande och offer. Det är den högsta punkt som människosjälens kan nå och människohjärtats djupaste känsla ...

Kärleken omfattar alla andra goda dygder. Den utmärker både början och slutet av frälsningsplanen. När allt annat sviker, sviker inte Kristi kärlek. Den är den största av alla gudomliga egenskaper.

Jesus talade ur djupet av sitt hjärta till de fattiga, de förtryckta, änkorna, de små barnen, till bönder och fiskare och till dem som vaktade getter och får, till främlingar, till rika, till de politiskt mäktiga, liksom till de ovänliga fariséerna och skriftlärda. Han betjänade fattiga, hungrande, utblottade, sjuka. Han välsignade lama, blindas, döva och andra fysiskt handikappade. Han drev ut de orena andar som hade orsakat psykiska eller känslomässiga störningar. Han renade dem som var nedtyngda av synd. Han lärde människorna vad kärlek är och tjänade andra osjälviskt gång på gång. Alla fick ta emot hans kärlek. ”Alla människor [hade] samma förmån, den ene som den andre, och ingen [förmenades].” (2 Nephi 26:28.) Allt detta är exempel på hans obegränsade kärlek.

Världen vi lever i skulle vinna mycket på att män och kvinnor överallt utövade Kristi rena kärlek, som är vänlig, mild och ödmjuk. Den är utan avund eller högmod. Den är osjälvisk, för den begär ingenting i gengäld. Den stöder inte ondska eller illvilja och gläds inte åt orättfärdighet. Den kan inte överse med trångsynthet, hat

eller våld. Den vägrar att acceptera hån, råhet, misshandel eller utfrysning. Den uppmuntrar olika människor att leva tillsammans i kristlig kärlek, oavsett religiös tro, ras, nationalitet, ekonomisk ställning, utbildning eller kultur.

Frälsaren har befallt oss att älska varandra så som han har älskat oss, att klä oss med "kärlekens band" (L&F 88:125), precis som han gjorde. Vi är uppmanade att rena våra inre känslor, förändra vårt hjärta och att se till att vårt yttre och våra yttre handlingar stämmer överens med det som vi säger att vi tror på och känner inom oss. Vi ska vara Kristi sanna lärjungar.¹¹

Att älska andra är "en väg som vida överträffar alla andra".

Som ung man sa broder Vern Crowley att han lärde sig något av den viktiga undervisning som profeten Joseph gav de första heliga i Nauvoo då han sa åt dem att de skulle "älska andra, både våra fiender och vänner". Det kan vi alla dra lärdom av.

När Vern Crowleys far blev sjuk, fick Vern ta över ansvaret för den familjeägda bilskroten fastän han bara var femton år. Det hände att en del kunder utnyttjade hans ungdom, och bildelar försvann under natten. Vern var arg och lovade sig själv att få tag i någon och statuera exempel. Hämnden var hans.

Strax efter att Verns far hade börjat tillfriskna, gjorde Vern sin vanliga runda på bilskroten vid stängningsdags. Det var nästan mörkt. I ett avlägset hörn av området fick han syn på någon som bar på en tung bildel på väg mot stängslet på baksidan. Han sprang som en toppidrottsman och fångade den unge tjuven. Hans första impuls var att avreagera sig med knytnävarna och sedan släpa med sig pojken till kontoret på framsidan och ringa polisen. Hans hjärta var fyllt av vrede och hämndlystnad. Han hade fångat sin tjuv, och han tänkte ta ut sin rätt.

Plötsligt kom Verns far från ingenstans. Han lade sin svaga, kraftlösa hand på sin sons axel och sa: "Jag märker att du är lite upprörd, Vern. Jag kanske kan ta hand om det här?" Sedan gick han fram till den unge mannen som försökte stjäla, lade armen om axeln på honom, såg honom i ögonen ett ögonblick och sa: "Min gosse,

säg mig varför du gör så här? Varför försökte du stjäla växellådan?” Sedan började Verns far gå mot kontoret med armen runt pojken. Han frågade ut den unge mannen om hans bilproblem medan de gick. När de hade kommit fram till kontoret, sa fadern: ”Jag tror att du har fel på kopplingen och att det är orsaken till problemet.”

Vern var rasande. ”Fel på kopplingen – än sen då?” tänkte han. ”Vi ringer polisen och får det undanstökat.” Men hans far fortsatte att tala. Vern, ge honom en koppling. Ge honom ett begagnat lager också. Och skaffa en trycklamell åt honom. Det borde räcka.” Verns far gav alla delarna till den unge mannen som hade försökt stjäla och sa: ”Ta det här. Och här är växellådan också. Du behöver inte stjäla, unge man. Fråga i stället. Det finns en lösning på alla problem. Människor är villiga att hjälpa.”

Broder Vern Crowley sa att han den dagen lärde sig en evig läxa om vad kärlek är. Den unge mannen kom ofta tillbaka till bilskroten. Månad efter månad betalade han frivilligt av alla delarna som Vic Crowley hade gett honom, inklusive växellådan. Under dessa besök frågade han Vern varför dennes far var som han var och varför han gjorde det som han gjorde. Vern berättade lite om deras tro på kyrkan och hur mycket hans far älskade Herren och älskade människor. Till slut blev den unge mannen som hade försökt stjäla döpt. Vern sa senare: ”Det är svårt för mig nu att beskriva de känslor jag hade och vad jag upplevde den gången. Också jag var ung. Jag hade fångat min tjuv. Jag tänkte straffa så hårt jag kunde. Men min far lärde mig en annan väg.”

En annan väg? En bättre väg? En högre väg? Ett väg som vida överträffar alla andra? Tänk vad världen kunde lära av detta! Som Moroni förkunnade:

”Därför kan var och en som tror på Gud förvisso hoppas på en bättre värld ...

Genom att utge sin Son som gåva har Gud berett en långt bättre väg.” (Ether 12:4, 11.)¹²

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Vad menar president Hunter när han kallar de två stora buden ”Herrens provosten”? (Se avsnitt 1.) Fundera över hur du skulle besvara de frågor som president Hunter ställer i slutet av avsnitt 1.
- Läs igenom president Hunters redogörelse för liknelsen om den gode samariten (avsnitt 2). Vad kan vi lära oss av dessa lärdomar om att älska våra medmänniskor? Hur kan vi få större kärlek till den som kan vara ”svår att älska”?
- I avsnitt 3 undervisar president Hunter om att vi bör älska och tjäna andra i deras nöd. Hur har du fått hjälp av någon som har älskat och tjänat dig i en svår stund?
- Begrunda president Hunters undervisning om att följa Frälsarens exempel på kärlek (se avsnitt 4). Hur kan vi få större kärlek till andra? På vilka sätt kan vi mer aktivt visa vår kärlek?
- I avsnitt 5 går president Hunter igenom några sätt varpå Kristus visat sin kärlek. När har du känt Frälsarens kärlek i ditt liv? Vilka välsignelser har du fått när du har ”utövat Kristi rena kärlek”?
- Vad kan vi lära oss av president Hunters berättelse om Vern Crowley? (Se avsnitt 6.) Hur kan vi ersätta ”vrede och hämndlystnad” med kristuslik kärlek? Vilka upplevelser har hjälpt dig att lära dig att kristuslik kärlek är ”en väg som vida överträffar alla andra”?

Hithörande skriftställen:

Matt. 25:31–46; 1 Kor. 13; Ef. 4:29–32; 1 Joh. 4:20; Mosiah 4:13–27; Alma 34:28–29; Ether 12:33–34; Moroni 7:45–48; L&F 121:45–46

Studiehjälpmedel

”Att tillämpa det du lärt dig för med sig ytterligare och varaktigt insikt (se Joh. 7:17)” (*Predika mitt evangelium* [2004], s. 19). Fundera över hur du kan tillämpa lärdomarna hemma, på jobbet och i dina ansvar i kyrkan.

Slutnoter

1. "The Gifts of Christmas", *Ensign*, dec. 2002, s. 18.
2. John S. Welch, i Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 119.
3. Betty C. McEwan, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 21 juni 1980, s. 2.
4. Carolyn Sessions Allen, i "Loved by All Who Knew Him: Stories from Members", *Ensign*, apr. 1995, s. 20.
5. I Thomas S. Monson, "President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons", s. 33.
6. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 185.
7. Se "Herrens provosten" *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 27.
8. Se "Herrens provosten", s. 27.
9. Se "Herrens provosten", s. 27–28.
10. Se "En bättre väg", *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 58.
11. Se "En bättre väg", s. 58.
12. Se "En bättre väg", s. 58–59.

Tro och vittnesbörd

”Det största man kan uppnå i livet är att finna Gud och att veta att han lever.”

Ur Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter började utveckla sitt vittnesbörd under sin tidiga barndom i Boise i Idaho. Även om hans pappa inte var medlem i kyrkan då, uppfostrade hans mamma honom i evangeliet. ”Det var på hennes knä jag lärde mig att be”, berättade han. ”Jag fick ett vittnesbörd som pojke vid min mammas knä”.¹

Howards vittnesbörd växte med åren. När han var i tjuugoårsåldern och bodde i Los Angeles i Kalifornien, började han inse vikten av att på allvar studera evangeliet. Han skrev: ”Även om jag hade gått på lektionerna i kyrkan under större delen av mitt liv, kom mitt första verkliga uppvaknande inför evangeliet i en söndagsskoleklass i Adams församling där broder Peter A. Clayton var lärare. Han hade ett överflöd av kunskap och förmågan att inspirera ungdomar. Jag studerade lektionerna, läste de uppgifter han gav oss och deltog i att hålla tal om ämnen som vi tilldelats ... Jag tänker på denna period i mitt liv som den tid då evangeliets sanningar började uppenbaras för mig. Jag hade alltid haft ett vittnesbörd om evangeliet, men plötsligt började jag förstå.”²

Många år senare förklarade president Hunter: ”Det kommer en tid då vi förstår principerna för vår skapelse och vilka vi är. Plötsligt framträder dessa ting för oss och slår an våra innersta strängar. Det är då vittnesbördet tränger djupt in i vår själ och vi vet utan minsta spår av tvivel att Gud är vår Fader – att han lever, att han är verklig, att vi bokstavligen är hans barn.”³

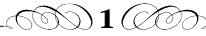
Gordon B. Hinckley sa angående president Hunters tro och vittnesbörd:

"Det största sökandet är det efter Gud – för att avgöra om han finns, vilka personliga egenskaper han har och för att vinna kunskap om hans Son Jesu Kristi evangelium."

”För president Hunter ... fanns trons mäktiga kraft. Där fanns den säkra kunskapen om gudomliga och eviga ting ... [Han] hade ett fast vittnesbörd om att Gud, vår evige Fader, lever. Han uttryckte med stark övertygelse sitt vittnesbörd om Herren Jesu Kristi, människosläktets Återlösares, gudomlighet.”⁴

Howard W. Hunters lärdomar

Genom tro kan vi finna Gud och veta att han lever.

Det största man kan uppnå i livet är att finna Gud och att veta att han lever. Liksom mycket annat värdigt vi åstadkommer, kan detta endast uppnås av dem som tror och utövar tro på det som kanske inte först verkar uppenbart.⁵

När människans tankar vänds till Gud och det som hör Gud till, genomgår hon en andlig förvandling. Den lyfter henne över det vardagliga och ger henne en ädlare och mer gudalik karaktär. Om vi har tro på Gud, använder vi oss av en av livets högsta lagar. Den mäktigaste kraften i människans natur är trons andliga kraft.⁶

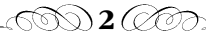
Det största sökandet är det efter Gud – för att avgöra om han finns, vilka personliga egenskaper han har och för att vinna kunskap om hans Son Jesu Kristi evangelium. Det är inte lätt att få fullkomlig kunskap om Gud. Vårt sökande kräver ihärdigt arbete, och det finns de som aldrig sätter i gång att sträva efter denna kunskap ...

Vare sig man söker efter kunskap om vetenskapliga sanningar eller efter att finna Gud, måste man ha tro. Det är utgångspunkten. Tro har definierats på många sätt, men den mest klassiska definitionen gavs av författaren till Hebreerbrevet, i dessa meningsfulla ord: ”Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.” (Hebr. 11:1.) Med andra ord får tron oss att bli säkra på det vi hoppas på och övertygade om det vi inte ser ... De som uppriktigt söker Gud ser honom inte, men genom tron vet de att han finns. Det är mer än en förhoppning. Tron gör det till en övertygelse – en visshet om det man inte ser.

Författaren till Hebreerbrevet [aposteln Paulus] fortsätter: ”Genom tron förstår vi att världen har skapats genom ett ord från Gud, så

att det vi ser inte har blivit till av något synligt.” (Hebr. 11:3.) Tro beskrivs här som en tro på eller övertygelse om att världen skapades genom Guds ord. Inga vittnen kan skaffas fram som kan bevisa detta faktum, men tro leder till kunskap om att det vi ser i jordens underverk och i hela naturen, skapades av Gud ...

Jag är helt övertygad om Guds existens – att han lever. Han är vår himmelske Fader och vi är hans andebarn. Han skapade himlen och jorden och allt som finns på jorden och är upphovet till de eviga lagar genom vilka universum styrs. Dessa lagar upptäckts undan för undan allteftersom människan fortsätter sitt sökande, men de har alltid existerat och förblir oförändrade för evigt.⁷

För att få kunskap om Guds existens, måste vi anstränga oss i tro, göra hans vilja och be om att kunna förstå.

För att finna Gud som en realitet, måste vi följa den riktning som han har pekat ut för vårt sökande. Stigen leder uppåt – det krävs tro och arbete, och det är inte den lätta vägen. Av denna anledning finns det många som inte vill ägna sig åt den krävande uppgiften att själva ta reda på om Gud är verklig. Å andra sidan finns det de som väljer den enkla vägen och förnekar hans existens eller helt enkelt följer tvivlarens osäkra väg ...

Ibland innebär tro att hålla något för sant, om inte bevisen inte räcker till för att fastslå kunskap. Vi måste fortsätta forska och följa uppmaningen: ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er. Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas.” (Matt. 7:7–8.) ...

Den allmänna regeln lyder att vi inte får något av värde om vi inte är villiga att betala ett pris. Den lärde blir inte lärd om han inte arbetar på och anstränger sig för att få framgång. Om han inte är villig att göra det, kan han då säga att det inte finns något sådant som akademiska examina? ... Det är lika dåraktigt av människan att säga att det inte finns någon Gud bara för att hon inte har haft lust att söka efter honom

... För att en människa ska kunna få orubblig kunskap om att Gud är verklig, måste hon leva efter buden och lärdomarna som Frälsaren

tillkännagav under sin jordiska verksamhet ... De som är villiga att söka, sträva och göra Guds vilja får kunskap om att Gud är verklig.

När man har funnit Gud och förstår hans verk, inser man att inget i universum har kommit till av en slump, utan att allt är ett resultat av en gudomligt förutbestämd plan. Vilken rik innebörd livet får! Man får då en kunskap som övergår världslig lärdom. Det vackra i världen blir ännu vackrare, universums ordning blir ännu mer meningsfull, och alla Guds skapelser blir mer förståeliga när man bevittnar hur Guds dagar kommer och går och hur årstiderna följer på varandra.⁸

Kristus förklarade under sin jordiska verksamhet hur vi kan få veta sanningen om Gud. Han sa: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv." (Joh. 7:17.) Mästaren förklarade också Faderns vilja och det största budet på följande sätt: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd." (Matt. 22:37.) De som strävar efter att göra Guds vilja och hålla hans bud får personlig uppenbarelse om Herrens gudomliga verk att vittna om Fadern.

Till dem som önskar få insikt, förklarar Jakobs ord hur det går till: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den." (Jak. 1:5.) Det verkar inte som om Jakob talar om faktakunskap i vetenskaplig bemärkelse, utan snarare om den uppenbarelse som kommer från ovan och som besvarar människans frågor som en följd av att hon följer uppmaningen att be ...

Sålunda har vi formeln för sökandet efter Gud, och verktygen att lyckas därmed – tro, kärlek och bön. Vetenskapen har gjort förunderliga ting för människan, men den kan inte åstadkomma det hon själv måste göra, varav det största är att finna sanningen i fråga om Guds existens. Uppgiften är inte lätt, arbetet är inte lätt, men som Mästaren sa: "Stor skall deras lön bli och evig skall deras härlighet vara." (L&F 76:6.)⁹

 3

Vi måste tro för att kunna se.
Thomas ville se innan han kunde tro.

På kvällen den dag när Jesus uppstod, visade han sig mitt bland sina lärjungar i det stängda rummet. Han visade dem sina händer genom vilka spikar slagits och sin sida som hade genomborrats av spjutet. Thomas, en av de tolv, var inte där när det hände, men de andra berättade för honom att de hade sett Herren och att han hade talat till dem ... Thomas var skeptisk, och han sa till lärjungarna:

”Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer och sticka fingret i hålen efter spikarna och inte får sticka min hand i hans sida, så kan jag inte tro.” (Joh. 20:25.) ...

På sätt och vis representerar Thomas vår tids anda. Han ville inte nöja sig med något han inte kunde se, fastän han hade varit tillsammans med Mästaren och kände till hans lärdomar om tro och tvivel ... Tro kan inte ersätta tvivel om man måste känna eller se för att kunna tro.

Thomas var inte villig att förlita sig på tro. Han ville ha säkra bevis på sakförhållandena. Han ville ha kunskap, inte tro. Kunskap har att göra med det förgångna eftersom våra tidigare erfarenheter är det som ger oss kunskap, medan tro har att göra med framtiden – med det okända där vi ännu inte har varit.

Vi tänker på Thomas som någon som hade vandrat och talat med Mästaren, och som hade valts ut av honom. I vårt hjärta önskar vi att Thomas kunde ha vänt sig mot framtiden med tro på det som ännu inte var synligt, i stället för att i princip säga: ”Att se är att tro” ...

Tro ger oss tillit till sådant som vi inte kan se.

En vecka senare var lärjungarna åter tillsammans i samma hus i Jerusalem. Den här gången var Thomas med dem. Dörrarna var låsta, men Jesus kom och stod mitt ibland dem och sa: ”Frid vare med er.”

Sedan sade han till Thomas: ’Räck hit ditt finger och se mina händer. Och räck hit din hand och stick den i min sida. Och tvivla inte utan tro!’ (Joh. 20:26–27.) ...

”Jesus sade till honom: ’Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser.’” ([Joh.] 20:29.)

Denna händelse utgör en av de största lektionerna någonsin. Thomas hade sagt: ”Att se är att tro”, men Kristus svarade: ”Att tro är att se.” ...

Det klassiska exemplet på tro tillskrivs aposteln Paulus i hans brev till hebreerna: ”Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.” (Hebr. 11:1.)

Detta uttalande förutsätter inte fullkomlig kunskap, utan beskriver tro som det som skänker övertygelse om eller tilltro till sådant som ännu tillhör framtiden. Dessa ting kanske existerar, men det är genom tro som de förverkligas. Tro inger en känsla av tilltro till det som inte är synligt eller med säkerhet kan bevisas.

Det verkade som om Thomas hade förlorat sin tilltro till framtiden. Han såg tillbaka. Han ville ha bevis på det som då inte var synligt. De som förlorar sin tro eller saknar tro lever i det förgångna – de saknar hopp om framtiden. Vilken oerhörd förändring det sker hos dem som finner en varaktig tro som ger tillförsikt.

*Mannen som föddes blind tvivlade inte
– han trodde på Frälsaren.*

Om vi går tillbaka till det nionde kapitlet i Johannes evangelium, kan vi läsa om en annan händelse som ägde rum i Jerusalem, om hur en man som hade fötts blind fick sin syn. Det var på sabbatsdagen, och Jesus befann sig uppenbarligen i närheten av templet då han såg den blinde mannen, och hans lärjungar frågade honom:

”Rabbi, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?”

Jesus svarade: ”Det är varken han eller hans föräldrar som har syndat, utan detta har skett för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom.

Så länge det är dag måste vi göra hans gärningar som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan arbeta.

När jag är i världen, är jag världens ljus.” (Joh. 9:2–5.)

Jesus spottade då på marken och gjorde en deg av saliven blandat med vägdamm. Han strök degen på den blindes ögon och sa åt honom att gå och tvätta sig i dammen Siloam. Om det hade varit Thomas, skulle han då gjort som han blivit befalld eller skulle han ha frågat: "Vilken nytta skulle det göra att tvätta sig i det stillastående vattnet i den där smutsiga dammen?" eller "Vilken medicinsk verkan har saliv blandad med vägdamm?" Det hade varit rimliga frågor, men om den blinde mannen hade tvivlat och ifrågasatt, skulle han ha fortsatt att vara blind. I tro gick han och gjorde som han blivit tillsagd. Han gick och tvättade sig i dammen och kom tillbaka seende. Att tro är att se ...

"Saliga är de som tror, fastän de inte ser."

Den blinde mannen trodde och tilläts se. Thomas vägrade tro innan han hade fått se. Världen är full av människor som Thomas, men det finns många som den blinde mannen i Jerusalem. Kyrkans missionärer träffar dagligen båda dessa när de går ut med sitt budskap i världen, budskapet om Jesu Kristi återställda evangelium ... Några tror, utövar tro och döps. Vissa vill inte tro för att de inte kan se eller känna.

Det finns inga säkra, konkreta, påtagliga bevis för att Gud lever, men ändå har miljontals människor vetskap om att han gör det genom denna tro som utgör en visshet om det man inte ser. Många säger till missionärerna: "Jag skulle gå med på att döpa mig om jag kunde tro på att Joseph Smith fick besök av Fadern och Sonen." Det finns inga säkra, konkreta, påtagliga bevis för detta faktum, men hos dem som påverkas av Anden ersätter tron bevis på det man inte ser. Kom ihåg den korsfäste Mästarens ord där han stod framför Thomas:

"Saliga är de som tror, fastän de inte ser." ([Joh.] 20:29.)

De som tror genom att utöva tro får se.

Till tusentals missionärers vittnesbörd om att Gud lever vill jag lägga mitt vittnesbörd om att Jesus är världens Frälsare, att de som tror genom att utöva tro kommer att få se.¹⁰

"Den blinde mannen trodde och tilläts se."

4

Att handla efter vår tro leder till personligt vittnesbörd.

Som barn trodde vi att det våra föräldrar eller lärare berättade för oss var sant, på grund av den förtroende vi hade för dem. En liten pojke hoppar från en hög plats utan rädsla, om hans pappa säger att han ska ta emot honom. Den lille har tro på att hans pappa inte låter honom falla. När barn blir äldre börjar de tänka själva, börjar ifrågasätta och tvivla på sådant som inte går att bevisa konkret. Jag känner med unga män och unga kvinnor när ärligt tvivel dyker upp i deras tankar och de inlåter sig i den stora konflikten att skingra tvivel. Dessa tvivel kan skingras, om ungdomarna har en ärlig önskan att lära känna sanningen genom moralisk, andlig och mental ansträngning. De kommer att ta sig ur konflikten med en

fastare, starkare och större tro genom sin kamp. De har gått från en enkel, tillitsfull tro, genom tvivel och konflikter till en fast, konkret tro som mognar till ett vittnesbörd.¹¹

Studeringar ägnar timmar i vetenskapslaboratorier åt att experimentera för att finna sanningen. Om de gör samma sak med tro, bön, förlåtelse, ödmjukhet och kärlek, finner de ett vittnesbörd om Jesus Kristus, upphovet till dessa principer.¹²

Jesu Kristi evangelium är inte bara ett trons evangelium utan också en handlingsplan. ... Han sa inte "betrakta" mitt evangelium – han sa "lev efter det!" Han sa inte "lägg märke till dess vackra struktur och bildriktighet", han sa "gå, gör, se, känn, ge, tro!" ...

Handling är en av viktigaste grunderna till ett personligt vittnesbörd. Det säkraste vittnet är det som kommer direkt genom personlig upplevelse. När judarna ifrågasatte läran Jesus undervisade om i templet, svarade han: "Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig." Sedan tillade han nyckeln till ett personligt vittnesbörd: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv." (Joh. 7:16–17.)

Hör vi uppmaningen i denna förkunnelse från Frälsaren? "Om någon vill göra ... skall han förstå!" Johannes förstod betydelsen av denna uppmaning och betonade den i sitt [brev]. Han sa: "Den som säger sig förbli i honom är skyldig att själv leva så som han levde." (1 Joh. 2:6.)

Det betyder helt enkelt att det inte räcker att säga, erkänna eller tro. Det räcker inte förrän det som detta innebär omsätts i dynamiska handlingar i vardagen. Det blir då den bästa källan till ett personligt vittnesbörd. En människa vet eftersom hon har upplevt. Hon måste inte säga: "Broder Jones säger att det är sant, och jag tror honom." Hon kan säga, "Jag har levt efter den här principen i hela mitt liv, och jag vet genom personlig erfarenhet att den fungerar. Jag har känt dess inflytande, provat dess praktiska användbarhet och vet att den fungerar. Jag kan vittna om att jag av egen erfarenhet vet att det är en sann princip."

Många människor har ett sådant vittnesbörd i sitt eget liv och inser inte dess värde. Nyligen sa en ung kvinna: "Jag har inget vittnesbörd om evangeliet. Jag önskar att jag hade ett. Jag tror på dess

lärdomar. Jag vet att de fungerar i mitt liv. Jag ser hur de fungerar i andras liv. Om Herren bara ville besvara mina böner och ge mig ett vittnesbörd, skulle jag vara en av de lyckligaste människorna på jorden!” Det denna unga kvinna ville ha var ett mirakulöst ingripande – ändå hade hon redan upplevt hur evangeliets mirakel utvidgade och upplyfte hennes liv. Herren *hade* besvarat hennes böner! Hon *hade* ett vittnesbörd, men hon såg det inte för vad det var.¹³

Som ordinerad apostel och särskilt vittne om Kristus ger jag er mitt högtidliga vittnesbörd om att Jesus Kristus verkligen är Guds Son ... Det är genom den Helige Andens kraft som jag bär mitt vittnesbörd. Jag vet att Kristus är verklig, lika säkert som om jag sett med egna ögon och hört med egna öron. Jag vet också att den Helige Anden bekräftar sanningsenligheten i mitt vittnesbörd i alla deras hjärtan som lyssnar med trons öron.¹⁴

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- President Hunter lär att ”det största man kan uppnå i livet är att finna Gud och att veta att han lever” (avsnitt 1). Vilken roll har tron när det gäller att uppnå detta? Vilka upplevelser har hjälpt dig att finna Gud och veta att han lever?
- President Hunter säger ”uppgiften är inte lätt” och ”arbetet är inte lätt” när det gäller att få kunskap om att Gud finns. Varför tror du att det är nödvändigt med hängivna ansträngningar för att vi ska få den kunskapen? Varför är det viktigt att hålla buden för att lära känna Gud?
- I avsnitt 3 belyser president Hunter kontrasten mellan Thomas och mannen som föddes blind för att visa att om vi tror får vi se. Hur kan president Hunters insikter om dessa berättelser tillämpas på ditt liv? Hur har utövande av tro gjort det möjligt för dig att se?
- Läs igenom president Hunters undervisning om att detta att handla efter vår tro är nyckeln till att få ett vittnesbörd (se avsnitt 4). På vilka sätt kan du handla i enlighet med din tro? Hur kan tron övervinna tvivlet? Hur har du fått ett starkare vittnesbörd genom att handla i enlighet med din tro?

Hithörande skriftställen:

Joh. 17:3; Hebr. 11:1–6; Alma 5:45–48; 30:40–41; 32:26–43; Ether 12:4, 6–22; Moroni 10:4–5; L&F 42:61

Undervisningstips

”Ställ frågor som kräver att eleverna hittar svaren i skrifterna och nutida profeters lärdomar” (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, [2000] s. 62).

Slutnoter

1. I J. M. Heslop, "He Found Pleasure in Work", *Church News*, 16 nov. 1974, s. 4, 12.
2. In Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), s. 70–71.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 48.
4. Gordon B. Hinckley, "A Prophet Polished and Refined", *Ensign*, apr. 1995, s. 35.
5. "Faith as the Foundation of Accomplishment", *Instructor*, feb. 1960, s. 43.
6. I Conference Report, apr. 1960, s. 124–125.
7. Se "Att känna Gud", *Nordstjärnan*, maj 1975, s. 43.
8. I Conference Report, apr. 1970, s. 7–10.
9. Se "Att känna Gud", s. 43–44.
10. I Conference Report, okt. 1962, s. 22–24.
11. "Secretly a Disciple?" *Improvement Era*, dec. 1960, s. 948.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 48.
13. I Conference Report, apr. 1967, s. 115–116.
14. "En apostels vittnesbörd om Kristus", *Nordstjärnan*, aug. 1984, s. 28.

Att undervisa om evangeliet

”Avsikten med undervisning ... [är] att vi kan vara ett verktyg i Herrens händer till att förändra en människas hjärta.”

Ur Howard W. Hunters liv

Under generalkonferensen i april 1972 var äldste Howard W. Hunter, dåvarande medlem i de tolv apostlarnas kворum, en av de sista talarna på en av sessionerna. Han hade förberett ett tal, men tiden räckte inte till för att han skulle kunna hålla det. ”När jag ser på klockan”, sa äldste Hunter, ”viker jag ihop mina anteckningar och lägger dem i fickan. Men låt mig bara ta några minuter till att berätta om en liten händelse som gjorde starkt intryck på mig när jag var liten. Jag kom att tänka på detta när det nämndes att vi har med oss här i eftermiddag en stor grupp hängivna lärare för våra ungdomar.

Det var en sommardag, tidigt på morgonen. Jag stod vid fönstret. Gardinerna var mellan mig och två små varelser ute på gräsmattan. En var en stor fågel och den andra var en liten fågel, som tydligen just hade kommit ur boet. Jag såg den större fågeln hoppa ut på gräsmattan, sedan stampa med fötterna och lägga huvudet på sned. Han drog fram en stor fet mask ur gräsmattan och kom hoppande tillbaka. Den lilla fågeln öppnade näbben stort, men den stora fågeln svalde masken.

Sedan såg jag den stora fågeln flyga upp i ett träd. Han hackade i barken en liten stund och kom tillbaka med en stor skalbagge i näbben. Den lilla fågeln öppnade åter näbben på vid gavel, men den stora fågeln svalde skalbaggen. Det hördes en gäll protest,

Den stora fågeln flög bort och jag kunde inte se den mer, men jag tittade på den lilla fågeln. Efter en liten stund hoppade den lilla fågeln ut på gräsmattan, stampade med fötterna, lade huvudet på sned och drog fram en stor mask ur gräsmattan.

*Undervisningen av barnen i kyrkan stödjer
föräldrarnas undervisning i hemmet.*

Må Gud välsigna de goda människor som undervisar våra barn och våra ungdomar.”

Äldste Hunters korta budskap publicerades senare med titeln ”En lärare”.¹

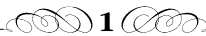
Howard W. Hunter betonade ofta vikten av god undervisning i kyrkan. Han lade fram principer – såsom vikten av att undervisa genom exempel, vilket illustreras av berättelsen om fåglarna – som kunde hjälpa lärare att mer effektivt hjälpa dem de undervisade. Han talade ofta till lärare för barn och ungdomar för att hjälpa dem förstå sitt heliga ansvar för det uppväxande släktet. Vid ett sådant tillfälle sa han:

”Framför mig ser jag nu några av de utvalda andarna här på jorden ... Jag försöker föreställa mig hur var och en [av er lärare] verkar i just er kallelse. Jag undrar vilket slags frukt ert arbete frambringar. Blir en del av den frukten förstörd för att ni inte lyckats odla upp den jord ni anförtrotts, eller odlas all jord upp så att avkastningen blir så mycket god frukt som möjligt?

Ute i era respektive församlingar och stavar... bor många av vår Faders barn. Precis som ni är de utvalda i hans ögon – men till skillnad från er är många oerfarna och många är nya i evangeliet. Ert ansvar mot dem är verkligen stort. De är lättpåverkade, böjliga, formbara och lätta att leda, om ni kan vinna deras förtroende och deras hjärtan. Ni är deras ’herde’. Ni måste leda dem till ’gröna ängar’ ...

Vilken utmaning, vilken glädjerik uppgift, vilket heligt ansvar ni nu har! ... Så hänsynsfulla, omtänksamma, vänliga, mjuka, renhjärtade, så fyllda av den osjälviska kärlek vår Herre hade, så ödmjuka ni måste vara, alltid med en bön i hjärtat, när ni åter tar på er arbetet med att föra lammen på bete, som Herren säger till er att göra!”²

Howard W. Hunters lärdomar

Hjälp andra att få förtroende för skrifterna.

Jag vill starkt uppmana er att använda skrifterna i er undervisning och göra allt ni kan för att hjälpa eleverna att använda dem och

känna sig hemmastadda i dem. Jag vill att våra ungdomar ska känna förtroende för skrifterna och jag vill att ni ska tolka det på två sätt.

För det första vill vi att eleverna ska känna förtroende för kraften och sanningarna i skrifterna – förtroende för att vår himmelske Fader verkligen talar till dem genom skrifterna och förtroende för att de kan vända sig till skrifterna och finna svaren på sina frågor och böner. Det är det slags förtroende som jag hoppas att ni bibringar era elever, och ni kan göra det om ni visar dem varje dag, varje timme, att ni har just ett sådant förtroende för skrifterna. Visa dem att ni själva litar på att skrifterna har lösningen på många – faktiskt de flesta – av livets problem. Så när ni undervisar, undervisa ur skrifterna.

[En annan] innebörd av uttrycket ”förtroende för skrifterna” är att ni ska undervisa eleverna om standardverken så grundligt att de blir väl förtrogna med dem och lär sig de viktigaste skriftställena, predikningarna och texterna som de innehåller. Det är vår förhoppning att inga av era elever ska behöva lämna klassrummet ängsliga, generade eller skamsna över att de inte kan finna den hjälp de behöver därför att de inte är tillräckligt bevandrade i skrifterna för att finna de rätta skriftställena. Ge dessa unga människor tillräckligt med erfarenhet av Bibeln, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan så att de ska kunna ha båda dessa slags förtroenden som jag just nämnt.

Jag har ofta tänkt att våra ungdomar i kyrkan skulle vara mycket lika andra ungdomar utanför kyrkan om de inte i någon grad lärde sig behärska standardverken. Ni minns alla de verser som profeten Joseph skrev när han satt fängslad i Liberty-fängelset. Bland annat skrev han: ”Ty det finns ännu många på jorden bland alla sekter, partier och kyrkosamfund som är förblindade av människors utstuderade list varmed de ligger på lur för att bedra, och *som endast hålls borta från sanningen för att de inte vet var de skall finna den*” (L&F 123:12; kursivering tillagd).

Vi har ett stort ansvar som [lärare] i kyrkan att se till att våra egna medlemmar, våra egna ungdomar, inte tillhör den beklagansvärda kategorin: förblindade, goda, fina, värdiga unga män och kvinnor som hålls borta från sanningen för att de inte vet var de kan hitta den sanningen och inte är förtrogna med [hur de ska använda] sina standardverk.³

2

Undervisa med Anden.

Förbered er och lev på ett sådant sätt att ni har Herrens ande med er i er undervisning. Det finns så mycket i vår värld som dödar känslan av att påverkas av Anden, och så mycket som hindrar oss från att ha Anden hos oss. Vi måste göra allt vi kan för dessa unga människor som ansätts av världslighet från alla håll. Vi måste göra allt som står i vår makt för att de ska få känna Herrens andes ljuvliga och lugnande närvaro ...

I en av de mest grundläggande uppenbarelserna i vår tid, sa Herren: "Och Anden skall ges till er genom trons bön, och om ni inte får del av Anden skall ni inte undervisa." (L&F 42:14).

Som jag förstår den här versen betyder den inte bara att vi *inte ska* undervisa utan Anden, utan också att vi *inte kan* undervisa utan den. Undervisning om andliga ting kan helt enkelt inte ske utan Herrens andes upplysande och bekräftande närvaron. Joseph Smith skulle nog hålla med: "Alla skall predika evangeliet genom den Helige Andens kraft och inflytande, och ingen kan predika evangeliet utan den Helige Anden" [*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 330]

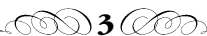
... Jag blir bekymrad när det tycks som om starka känslor eller flödande tårar likställs med Andens närvaro. Förvisso kan Herrens ande framkalla starka känslor, tårar inbegripet, men denna yttre manifestation bör inte förväxlas med själva Andens närvaro.

Jag har iakttagit många av mina bröder under årens lopp och vi har tillsammans upplevt outsägliga andliga upplevelser. Dessa upplevelser har alla skilt sig åt, var och en på sitt eget sätt, och sådana heliga ögonblick har, eller har inte, åtföljts av tårar. Mycket ofta har de det, men ibland har de åtföljts av total tystnad. Vid andra tillfällen har de åtföljts av glädje. De har alltid åtföljts av en stor uppenbarelse av sanningen, av uppenbarelse till hjärtat.

Undervisa era elever om evangeliets sanningar på ett kraftfullt sätt – det är så man ger dem en andlig upplevelse. Låt det komma naturligt och på sitt eget sätt, kanske med tårar, kanske inte. Om det du säger är sanning, och du säger det rent och oförfalskat och med ärlig övertygelse, känner eleverna hur de undervisas om sanningens

ande och känner att deras hjärtan tar emot inspiration och upp-
 enbarelse. Det är så vi bygger tro. Det är så vi stärker vittnesbörd
 – med hjälp av Guds ords kraft som predikas i renhet och med
 övertygelse.

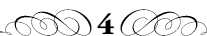
Lyssna efter sanningen, ge akt på läran och låt Andens yttringar
 komma som de kommer, i alla sina skiftande former. Håll er till
 grundläggande principer – undervisa ur ett rent hjärta. Då genom-
 tränger Anden ert och alla era elevers sinne och hjärta.⁴

Uppmana elever att söka Gud Fadern och Jesus Kristus personligen.

Jag är säker på att ni inser den potentiella faran med att ... era
 elever utvecklar lojalitet mot er snarare än mot evangeliet ... Detta
 är anledningen till att ni måste inbjuda era elever till själva skrift-
 erna, inte bara ge dem er tolkning och framställning av dem. Detta
 är anledningen till att ni måste inbjuda era elever att känna Herrens
 ande, inte bara ge dem era personliga reflektioner över dessa känslor.
 Detta är anledningen till varför ni i slutänden måste inbjuda era
 elever direkt till Kristus, inte bara till någon som undervisar om hans
 lärdomar, hur skickligt ni än gör det. De här eleverna kommer inte
 alltid att ha tillgång till er ...

Vår stora uppgift är att förankra eleverna i det som *kan* följa dem
 genom livet, att peka ut riktningen mot honom som älskar dem
 och kan leda dem som ingen annan kan. Jag ber er se till att dessa
 elevers trohet är mot skrifterna och Herren och den återställda kyr-
 kans lära. Vänd dem till Gud Fadern och hans enfödde Son, Jesus
 Kristus, och till ledarskapet i den sanna kyrkan ... Ge dem de gåvor
 som ska bära upp dem när de står ensamma. När ni gör detta, väl-
 signas hela kyrkan i flera generationer framåt.⁵

Sträva efter att nå individen.

Jag har alltid haft tron att Herren bemöter oss var och en per-
 sonligen. Vi gör många saker i grupp i kyrkan, och vi behöver
 organisationer i viss storlek för att kunna sköta kyrkans förvaltning
 väl, men så mycket annat av det som är viktigt – det som är *allra*

"Försök så gott ni kan att tänka på ... var och en [av eleverna] och låta dem känna något personligt och särskilt i er – deras lärares – omsorg."

viktigast – utförs individuellt. Vi välsignar spädbarn ett i taget, även om de är tvillingar eller trillingar. Vi döper och konfirmerar ett barn i taget. Vi tar sakramentet, ordineras till prästadömet eller går igenom förrättningarna i templet som individer – som en individ som utvecklar ett förhållande till vår himmelske Fader. Det kanske finns andra i närheten vid dessa tillfällen, precis som det finns andra i ert klassrum, men himlen inriktar sig på varje individ, på varje enskild person.

När Kristus visade sig för nephiterna, sa han:

"Stå upp och kom hit till mig så att ni kan sticka era händer i min sida och så att ni även kan känna märkena efter spikarna i mina händer och i mina fötter ...

Och det hände sig att mängden gick fram och stack sina händer i hans sida och kände märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter. Och detta gjorde de, och de gick fram *den ene efter den andre* till dess de alla hade gått fram och *sett med sina ögon*

och känt med sina händer och visste med säkerhet och bar vittne” (3 Nephi 11:14–15; kursivering tillagd).

Denna upplevelse tog tid, men det var viktigt att varje individ fick upplevelsen, att varje par ögon och varje par öron och varje par händer fick denna bekräftelse, detta *personliga* vittnesbörd. Senare handlade Kristus mot de nephitiska barnen på precis samma sätt. ”Han tog deras små barn *ett efter ett* och välsignade dem och bad till Fadern för dem” (3 Nephi 17:21; kursivering tillagd).

Det är svårt för er att ge all den individuella uppmärksamhet som en del av era elever både vill ha och behöver, men försök så gott ni kan att tänka på dem var och en och låta dem uppfatta något personligt och särskilt i er – deras lärares – omsorg. Be för att få veta vilka elever som behöver vilken hjälp, och se till att vara mottagliga för dessa meningar när de kommer ... Kom ihåg att den bästa undervisningen äger rum enskilt och ofta sker utanför klassrummet ...

I er strävan att undervisa varje elev individuellt, ska ni troligen upptäcka att det inte går lika bra för vissa som för andra, och att det finns de som inte alls kommer till klassen. Intressera er personligen för sådana elever – gå den andra milen för att inbjuda och hjälpa det förlorade fåret tillbaka till fällan. ”Kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon” (L&F 18:10). Ett oändligt pris har betalats av vår Frälsare för var och en av oss, och vi är skyldiga att göra allt vi kan för att hjälpa honom i hans verk. Vi är skyldiga att se till att försoningens gåva erbjuds varje ung man eller kvinna som vi har ansvar för. I er situation innebär det att hålla dem i full verksamhet under era lektioner.

Uppmärksamma speciellt dem som kanske har det svårt, och gör det som behövs för att finna det förlorade fåret. Ett handskrivet kort, ett telefonsamtal eller, om möjligt, ett personligt besök i hemmet, kan i många fall ge underbara resultat. Att ge personlig uppmärksamhet till en ung människa som just har börjat gå vilse kan bespara oss många timmar – ja, många år – av senare ansträngningar att återaktivera den personen. Gör allt ni kan för att stärka den starke och åter förankra den som är på drift i den här åldern.⁶

5

Undervisa genom exempel.

Det är så viktigt att vi [som lärare] är goda föredömen, att vi är flitiga och vaksamma i vårt eget liv, att vi helighåller sabbatsdagen och hedrar ledarskapet i församlingen, staven och kyrkan. Inget opassande bör komma över våra läppar som kan ge något barn rätten eller förmånen att handla felaktigt. För visst är det så att om vi säger eller gör något fel, känner barnen att de har rätt att ta efter oss.

Exemplet är en påverkan som är mycket starkare än undervisning. Den som vill övertyga andra om att göra rätt bör själv göra rätt. Det är sant att den som följer goda föreskrifter därför att de är goda och inte tillåter sig själv att påverkas av andras orättfärdiga beteende, blir rikligare belönad än den som säger men inte gör ... Barn är benägna att ta efter dem som de har förtroende för. Ju större deras förtroende är, desto lättare påverkas de på både gott och ont. Alla goda heliga respekterar sann godhet varhelst de upplever den, och försöker ta efter alla goda föredömen.⁷

Receptet på en framstående lärare är inte bara att leva efter Herrens bud och förkunna Herrens befallningar, utan också att få undervisningens ande genom bön. När vi får den anden och håller Herrens bud, och vandrar i lydnad inför honom, förändras de som vi når fram till, och de blir motiverade att leva ett rättfärdigt liv.⁸

Varje lärare måste ha ett personligt vittnesbörd om att Gud lever, om Jesu Kristi gudomliga mission och om att Fadern och Sonen verkligen visade sig för Joseph Smith. Vi måste inte bara ha den kunskapen och det vittnesbördet, utan vi måste vara angelägna om att uttrycka vår tro utan tvetydighet för dem som kommer för att bli undervisade.⁹

6

Var ett verktyg i Herrens händer till att hjälpa eleverna uppleva en förunderlig hjärtats förvandling.

När en lärare gör det som Herren vill, sker ett stort underverk. Kyrkans underverk i dag är inte helbrägdagörelserna som är så rikliga, inte att lama kan gå, blindas se, döva höra eller sjuka bli uppresta. Kyrkans och Guds rikes stora underverk i våra dagar och

God evangelieundervisning leder till "att människosjälén förvandlas".

i vår tid är att människosjälén förvandlas. När vi reser genom kyrkans stavar och missioner, är det detta vi ser – att människosjälén förvandlas därför att någon har undervisat om sanningens principer.

Det är som Alma förkunnade på sin tid när han undervisade folket och sa: "Och se, nu frågar jag er, mina bröder i kyrkan: Har ni blivit andligen födda av Gud? Har ni fått hans bild i ert ansikte? Har ni upplevt denna mäktiga förändring i era hjärtan?" (Alma 5:14.) Detta är avsikten med undervisning. Detta är anledningen till att vi arbetar så hårt, söker Anden och förbereder vårt sinne med goda ting så som Herren har befallt, så att vi kan vara verktyg i Herrens händer till att förändra en människas hjärta. Vårt mål är att i barnens hjärtan inplanta önskan om att vara god, önskan om att vara rättfärdig, önskan om att hålla Herrens bud och önskan om att vandra i ödmjukhet inför honom. Om vi kan vara verktyg i Herrens händer och åstadkomma denna mäktiga förändring i barnens hjärtan, så har vi utfört lärarens stora underverk. Och det är sannerligen ett underverk. Vi förstår inte hur Herren förändrar människors hjärtan, men det gör han ...

Jag vittnar för er om Andens pånyttfödande kraft i kyrkans medlemmars liv. Jag vädjar till er ... att arbeta oupphörligt i rättfärdighet och helighet inför Herren med att utföra den uppgift som tilldelats er.”¹⁰

Förslag till studier och diskussion

Frågor

Obs: Ni kan kanske diskutera några av följande frågor ur en undervisande förälders perspektiv.

- President Hunter uppmanar lärare att hjälpa eleverna få ”förtroende för skrifterna” (avsnitt 1). Hur har skrifterna varit till hjälp för dig i ditt liv? Hur har du fått svar på frågor i skrifterna? Hur kan vi hjälpa våra familjer och andra att lära sig älska skrifterna och dra nytta av deras kraft?
- Vad kan vi lära oss i avsnitt 2 om att undervisa med Anden? Vilka erfarenheter har du haft av undervisning och lärande genom Anden? Vad kan du göra för att få hjälp att undervisa genom Anden?
- Hur kan läraren hjälpa sina elever att utveckla trohet mot skrifterna och evangeliet, och inte mot läraren själv? (Se avsnitt 3.) Hur kan läraren vända eleverna till vår himmelske Fader och Jesus Kristus? Hur kan läraren hjälpa eleverna att bli förankrade i evangeliet så att de kan förbli starka ”när de står ensamma”?
- Begrunda president Hunters undervisning om hur viktig varje person är (se avsnitt 4). Hur kan du hjälpa dem du undervisar att utveckla ett vittnesbörd om att Gud känner dem och älskar dem personligen? Fundera över vad du som lärare kan göra för att personligen nå dem du undervisar.
- President Hunter betonar vikten av att undervisa genom exempel (se avsnitt 5). Varför är ditt föredöme kraftfullare än dina ord? Hur har du välsignats genom en lärare som varit ett gott föredöme? Hur undervisas barnen genom föräldrars exempel?
- När har du upplevt det ”stora underverk” som president Hunter beskriver i avsnitt 6, antingen som lärare eller som elev? Fundera över några lärare som har utövat gott inflytande i ditt liv. Vad var det som gjorde dem till ett effektivt inflytande? Hur kan vi

undervisa om evangeliet med större kraft – hemma, i klassrummet eller i en annan miljö?

Hithörande skriftställen:

Joh. 21:15–17; 1 Kor. 12:28; 2 Tim. 3:14–17; 2 Nephi 33:1; Alma 17:2–3; 31:5; L&F 11:21–22; 50:17–22; 88:77–80

Undervisningstips

Skriv på olika pappersark frågor från slutet av kapitlet eller andra frågor som har med kapitlet att göra. Be klassmedlemmarna att välja ut en fråga och i kapitlet söka efter lärdomar som besvarar den. Be dem berätta vad de hittar.

Slutnoter

1. Se "En lärare", *Nordstjärnan*, feb. 1973, s. 63.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 210–211.
3. "Eternal Investments" (tal till lärare i KUV, 10 feb. 1989), s. 2; si.lds.org.
4. "Eternal Investments", s. 3–4.
5. "Eternal Investments", s. 2–3.
6. "Eternal Investments", s. 4–5.
7. "Formula for a Great Teacher" (tal på Primärkonferens, apr. 1965), s. 3–4, Church History Library, Salt Lake City.
8. "Formula for a Great Teacher", s. 1.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 188.
10. "Formula for a Great Teacher", s. 4–6.

Lika villiga att tjäna

”De flesta av oss är relativt anonyma personer som ... utför vårt arbete utan fanfarer. Till dem av er som kanske finner detta ... oansenligt, vill jag säga att ni tjänar lika villigt som de mest iögonfallande av era medsyskon.

Ur Howard W. Hunters liv

President Howard W. Hunter var inte bara känd för att vara en hängiven ledare och älskad profet, utan också för sitt lågmälda sätt att tjäna. Han visste att det var själva tjänandet som var viktigt, inte huruvida han fick något erkännande. Äldste Neal A. Maxwell i de tolvsvorum sa om honom: ”President Howard W. Hunter är en ödmjuk man ... Han är den ödmjuka man som, när jag vaknade efter en påfrestande och dammig dag tillsammans med honom på ett uppdrag i Egypten, höll på och putsade mina skor – något han hoppats på att oupptäckt hinna göra färdigt.”¹

President Thomas S. Monson lade första gången märke till president Hunters ödmjuka sätt att tjäna när templet i Los Angeles i Kalifornien invigdes 1956, flera år innan någon av dem kallades till apostel. Han sa:

”Jag lärde först känna president Hunter när han verkade som president över Pasadenas stav i Kalifornien och hade ansvaret att samordna lokala arrangemang inför invigningen av templet i Los Angeles. Jag hade förmånen att få trycka upp biljetterna. Han hade ett gigantiskt uppdrag. Jag såg bara den delen som hade med biljetterna att göra, vilka hade färgkoder och var noggrant etiketterade och numrerade på det mest ordningsamma sätt jag sett. Han berömde generöst andra och såg till att hans eget namn inte nämnades för mycket, trots att han hade varit en drivande kraft bakom det enorma företaget.”²

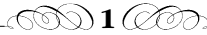

Många "som inte syns i rampljuset ... som inte uppmärksammas av världen" tjänar på ett livsomvandlande sätt.

Äldste James E. Faust i de tolv kvorum berättade vidare: "Trots all sin visdom kunde han sitta bland sina bröder och säga mycket lite. Han hade fullkomlig inre harmoni."³

President Hunter förstod att alla tjänande handlingar är viktiga i Guds ögon, oavsett hur obemärkta de är. Flera veckor innan president Hunter avled, frågade en vän: "Käre president, vilken är den mest upphöjda ställningen eller kallelsen – att vara en älskad och pålitlig vän eller att vara en Guds profet? Efter att ha lyssnat till frågan funderade president Hunter djupt i vad som kändes som flera minuter, fattade sedan sakta sin väns hand och vände huvudet mot honom, med en tår trillande ner för sin skröpliga kind, och svarade: 'De är *båda* heliga, ansvarsfulla kallelser'"⁴

Howard W. Hunters lärdomar

De som tjänar diskret och i tysthet tjänar lika mycket som de som hyllas av världen.

Det sades om den unge och tappra befälhavaren Moroni: "Om alla människor hade varit, och vore, och alltid skulle vara som Moroni, se, då skulle själva helvetets krafter ha skakats för evigt, ja, djävulen skulle aldrig få makt över människobarnens hjärtan." (Alma 48:17.)

Vilken komplimang till en berömd och mäktig man! Jag kan inte föreställa mig en finare hyllning till någon. Två verser senare sägs något om Helaman och hans bröder, vilka spelade en mindre framträdande roll än Moroni: "Se, Helaman och hans bröder tjänade folket lika villigt som Moroni." (Alma 48:19.)

Med andra ord – även om Helaman inte var lika märkbar eller framstående som Moroni, tjänade han lika villigt, det vill säga, han var lika hjälpsam eller till lika stor nytta som Moroni.

Det är uppenbart att vi kan ha stor nytta av att studera befälhavare Moronis liv. Han är ett föredöme i tro, tjänande, hängivenhet, engagemang och många andra rättfärdiga egenskaper. Men i stället för att fokusera på denne store man, har jag valt att se på dem som inte syns i rampljuset, de som inte uppmärksammas i världen, men som ändå "[tjänar] folket lika villigt", som skriften uttrycker det.

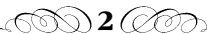
Det är inte allom givet att bli som Moroni, att få våra medarbetares beröm hela dagen varje dag. De flesta av oss är relativt anonyma personer som kommer och går och utför vårt arbete utan fanfarer. Till dem av er som kanske finner detta ensamt eller skrämmande eller bara oansenligt vill jag säga att ni tjänar lika villigt som de mest iögonfallande av era medsyskon. Ni ingår också i Guds här.

Tänk till exempel på det oerhörda tjänande som en mor eller far utför i det fördolda i ett värdigt sista dagars heliga-hem. Tänk på lärare i kursen Evangeliets lära och sångledare i Primärföreningen och scoutledare och besökslärare i Hjälpföreningen som tjänar och är till välsignelse för miljoner människor, men vilkas namn aldrig hyllas offentligt eller förekommer i landets medier.

Tiotusentals osedda människor skapar tillfällena och glädje för oss varje dag. Som det står i skrifterna tjänar de "lika villigt" som de vilkas liv syns på tidningarnas förstasidor.

Historiens rampljus och nutidens uppmärksamhet riktas så ofta mot en *individ* i stället för mot en *grupp*. Enskilda personer väljs ofta ut från gruppen och upphöjs till hjältar. Jag medger att detta slags uppmärksamhet är ett sätt att se vad det är som människor beundrar och värdesätter. Men ibland är sådant erkännande oförtjänt, eller kan till och med hylla felaktiga värderingar.

Vi måste välja våra hjältar och föredömen klokt, och samtidigt ge vårt tack till de legioner av vänner och medborgare som inte är så kända men som tjänar "lika villigt" som våra nutida motsvarigheter till Moroni.⁵

I skrifterna var det många människor som tjänade i skuggan av andra och som bidrog på ett viktigt sätt.

Kanske kan ni tillsammans med mig reflektera över några intressanta personer i skrifterna som inte stod i blickpunkten för uppmärksamhet, men som genom historiens teleskoplins visade sig vara sanna hjältar.

Många som läser berättelsen om den store profeten Nephi, missar nästan helt en annan tapper son till Lehi vilkens namn var Sam. Nephi är en av de bäst kända personerna i hela Mormons bok. Men

Sam? Sam nämns vid namn bara tio gånger. När Lehi gav råd till och välsignade sina efterkommande, sa han till Sam:

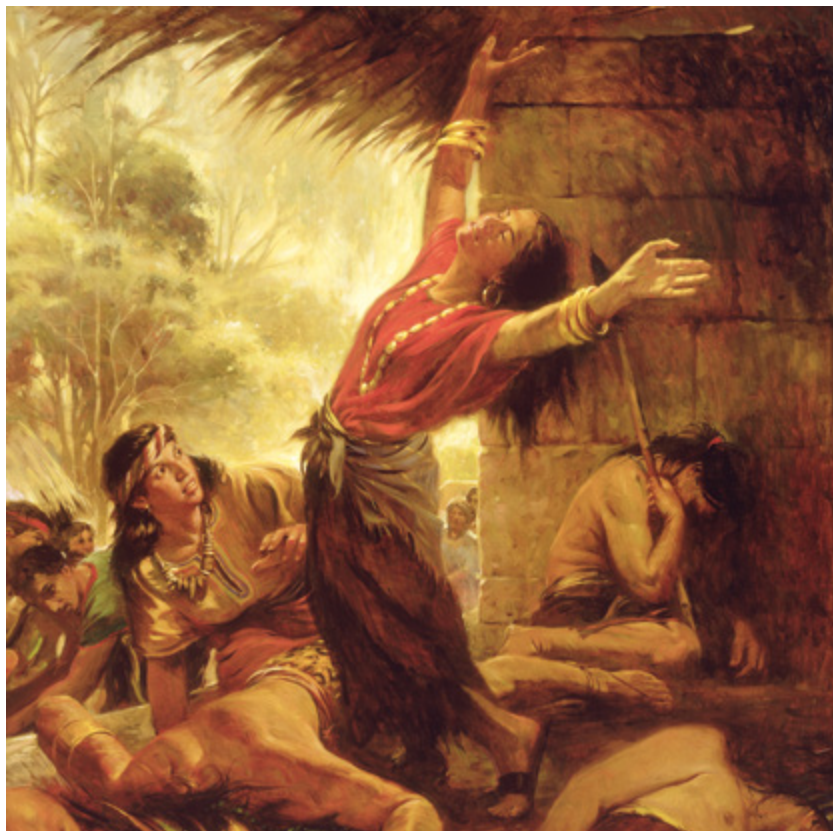
”Välsignad är du och dina avkomlingar, ty du skall ärva landet liksom din bror Nephi. Och dina avkomlingar skall räknas bland hans avkomlingar, och du skall bli lik din bror, och dina avkomlingar skall bli lika hans avkomlingar. Och du skall bli välsignad i alla dina dagar.” (2 Nephi 4:11.)

Sams roll handlade i grund och botten om att stödja och hjälpa sin mer hyllade yngre bror, och han fick i slutänden samma välsignelser som utlovats till Nephi och hans efterkommande. Ingenting som utlovats Nephi undanhölls den trofaste Sam, men ändå känner vi till få detaljer om Sams tjänande och bidrag. Han var nästan okänd när han levde, men han är uppenbarligen en framstående ledare och segrare i evighetens annaler.

Många gör sina insatser obesjungna. Ismael fick göra stora personliga uppoffringar för att färdas med Nephis familj under ”mycken sorg, hunger, törst och utmattning”. (1 Nephi 16:35.) Sedan, mitt under alla dessa svårigheter, dog han i vildmarken. Få av oss kan ens börja förstå en sådan mans uppoffringar under en sådan primitiv tid och sådana förhållanden. Om vi var mer lyhörda och förstående, skulle kanske vi också sörja, liksom hans döttrar gjorde i vildmarken, över det som en sådan man gav – och avstod från – för att vi skulle kunna ha Mormons bok i dag.

Det finns otaliga namn på, och minnen av, sådana män och kvinnor som tjänade ”lika villigt” i Mormons bok. Vare sig det gäller moder Sariah eller Abish, tjänarinnan hos lamaniternas drottning, var och en av dem gjorde en insats som inte vann erkännande i människors ögon, men som uppmärksammades av Gud.

Det finns bara tolv verser i skrifterna som handlar om Mosiahs liv, han som var kung över Zarahemlas land och far till den kände kung Benjamin. Ändå tjänade han folket på ett outhärligt sätt. Han ledde folket genom ”många predikningar och profetior” och ”förmanade [dem] ständigt genom Guds ord”. (Omni 1:13.) Limhi, Amulek och Pahoran – den senare var ädel nog att inte döma när han blev orättvist anklagad – är andra exempel på människor som tjänade osjälviskt i skuggan av andras rampljus.

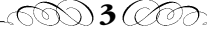

Efter att Abish (till vänster) tagit den lamanitiska drottningen vid handen, reste hon sig upp från marken (se Alma 19:15–29).

Soldaten Teancum, som offrade sitt eget liv, eller Lachoneus, överdomaren som undervisade sitt folk att omvända sig under svårigheterna med Gadiantons rövarband, eller de praktiskt taget omnämnda missionärerna Omner och Himni, tjänade alla "lika villigt" som sina kamrater, men gavs inte mycket uppmärksamhet i skrifterna.

Vi vet inte mycket om Almas trofaste son Shiblon. Berättelsen om honom är inskjuten mellan berättelserna om Helaman, den framtida ledaren, och Corianton, syndaren, men att han beskrivs som "en rättfärdig man som vandrade rättrådigt inför Gud" säger verkligen något. (Alma 63:2.) Den store profeten Nephi som omnämns i Helamans bok, hade en bror som hette Lehi, som endast verkar

omnämnas i förbigående, men det står att han ”stod honom [Nephi] inte efter på minsta sätt i fråga om rättfärdighet”. [Helaman 11:19; se också vers 18.]⁶

Även om vi kanske inte är så kända, kan vi utföra mycket tjänande i riket.

Det finns förstås också exempel på dessa tjänande individer i vår tidsutdelning. Oliver Granger är den sortens lågmälda, stödjande person i de sista dagarna som Herren kom ihåg i kapitel 117 i Läran och förbunden. Många kanske inte känner till Oliver, så jag ska ta mig friheten att bekanta er med denne ståndaktige tidige medlem.

Oliver Granger var elva år äldre än Joseph Smith och kom, liksom profeten, från norra delen av staten New York. På grund av att han utsattes för sträng kyla och umbäranden när han var 33 år, förlorade han det mesta av sin syn. Trots sin begränsade synförmåga, utförde han tre heltidsmissioner. Han arbetade också på Kirtlands tempel och verkade i Kirtlands högråd.

När de flesta heliga drevs bort från Kirtland i Ohio, lämnade kyrkan efter sig några obetalda skulder. Oliver fick uppdraget att representera Joseph Smith och första presidentskapet genom att återvända till Kirtland och klara upp kyrkans affärer. Om denna uppgift står det i Läran och förbunden: ”Låt honom därför ihärdigt kämpa för att befria min kyrkas första presidentskap, säger Herren.” (L&F 117:13.)

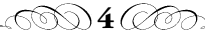
Fordringsägarna var så nöjda med hur han utförde sitt uppdrag att en av dem skrev: ”Det sätt varpå Oliver Granger har hanterat de oavslutade angelägenheter som folket som flyttade till Far West lämnade efter sig, och varpå han fullgjort deras skyldigheter och därigenom upprätthållit deras heder, har i sanning varit berömvärd, och han förtjänar därför min största aktning och tacksamma hägkomst.” (Horace Kingsbury, citerad i Joseph Smith, *History of the Church*, 3:174.)

Under Oliver's tid i Kirtland försökte en del människor, däribland missnöjda medlemmar i kyrkan, att smutskasta första presidentskapet och få deras redbarhet att ifrågasättas genom att sprida falska anklagelser. Oliver Granger befriade i själva verket första

presidentskapet genom sitt trofasta tjänande ... Herren sa om Oliver Granger: "Hans namn skall hållas i helig hågkomst från släktled till släktled i evigheters evighet." (L&F 117:12.) "Jag vill upplyfta min tjänare Oliver, och göra hans namn stort på jorden och bland mitt folk, på grund av hans själs redbarhet." (*History of the Church*, 3:350.)

Trots att det bara fanns ett fåtal medlemmar kvar i området kring Kirtland och ännu färre vänner till de heliga, närvarade en stor mängd människor från närliggande städer vid hans begravning när han dog 1841.

Även om Oliver Granger inte är så känd i dag som andra tidiga ledare i kyrkan, var han inte desto mindre en stor och viktig man på grund av sitt tjänande i riket. Och även om ingen annan än Herren skulle minnas hans namn, skulle det vara en tillräcklig välsignelse för honom – eller för vem som helst av oss.⁷

Nephi är ett föredöme i att minnas Gud som källan till sin kraft och sina välsignelser.

Jag tycker att vi bör vara medvetna om att det kan finnas en andlig fara för dem som missförstår det ovanliga i att alltid stå i rampljuset. Det kan bli så viktigt för dem att bli vida omtalade att de glömmer vikten av det tjänande som utförs.

Vi får inte tillåta oss själva att fokusera på popularitetens flyktiga ljus eller låta detta åtråvärda sken ersätta det som utgör äkta, men ofta anonymt, arbete som uppmärksammas av Gud, även om det inte görs reportage om det på kvällsnyheterna. Faktum är att applåder och uppmärksamhet kan bli en andlig akilleshäla även för de mest begåvade bland oss.

Om ni skulle hamna i popularitetens rampljus någon gång i ert liv, kan det vara bra om ni följer deras exempel i skrifterna vilka blev berömda. Nephi är en av de största föredömena. Efter allt han hade åstadkommit under vandringen med sin familj i vildmarken, var han fortfarande inriktad på det som betyder mest. Han sa:

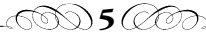
"Och när jag vill glädjas suckar mitt hjärta för mina synders skull. Dock vet jag vem jag har anförtrott mig åt.

Min Gud har varit mitt stöd. Han har lett mig genom mina lidanden i vildmarken, och han har bevarat mig på det stora djupets vatten.

Han har fyllt mig med sin kärlek till dess mitt kött var nära att förtäras.

Han har bringat mina fiender på skam och fått dem att bäva inför mig.” (2 Nephi 4:19–22.)

Rampljuset bländade aldrig Nephi så att han glömde källan till sin styrka och sina välsignelser.⁸

När vi förstår varför vi tjänar, bryr vi oss inte om var vi tjänar.

I tider av uppmärksamhet och synlighet kan det vara bra att fråga oss varför vi tjänar. När vi förstår varför, bryr vi oss inte om var vi tjänar.

President J. Reuben Clark Jr. undervisade om denna viktiga princip i sitt eget liv. Under generalkonferensen i april 1951, inröstades president David O. McKay som kyrkans president efter president George Albert Smiths bortgång. Fram till dess hade president Clark verkat som förste rådgivare till president Heber J. Grant och sedan till president George Albert Smith. President McKay hade varit andre rådgivare till båda dessa män.

Under den avslutande konferenssessionen, när kyrkans angelägenheter presenterades, kallades broder Stephen L. Richards till första presidentskapet och inröstades som förste rådgivare. President J. Reuben Clark Jr. inröstades därefter som andre rådgivare. Efter inröstningen av kyrkans ämbetsmän, förklarade president McKay varför han hade valt sina rådgivare i den ordningen. Han sa:

”Jag kände att en vägledande princip i det här valet borde vara att ta hänsyn till senioriteten i de tolv rådgivare. Dessa två män satt på sina platser i detta presiderande organ i kyrkan, och jag kände att det var rätt att fortsätta med samma senioritet i det nya första presidentskapets kvorum.” (I Conference Report, 9 april 1951, s. 151.)

President Clark ombads sedan att tala efter president McKay. Hans ord vid detta tillfälle var få men utgjorde en kraftfull lektion: ”I Herrens tjänst handlar det inte om var man tjänar, utan hur. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga intar man den plats som

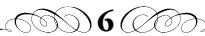
man vederbörligen kallats till, en plats som man varken ansöker om eller tackar nej till. Jag betygar för president McKay och president Richards mitt fullständiga, lojala, hängivna tjänande vad gäller de uppgifter som kan komma till mig, enligt hela min styrka och förmåga, och så långt som de tillåter mig utföra dem, oavsett hur otillräcklig jag är. (D:o, s. 154.)

Det som president Clark undervisade om uttrycks på ett annat sätt i den här dikten av Meade McGuire, vilken har citerats många gånger:

*”Fader, var skall jag tjäna i dag?
Och min kärlek var varm och stor.
Då pekade han på en liten plats
och sade: 'Sköt om den åt mig.'
Jag svarade snabbt: 'O nej! Inte den.
Där kunde ju aldrig någon se
om jag tjänade väl eller ej.
Nej inte det lilla stället för mig!
Och det ordet han talte var inte strängt,
han sade med vänlig röst:
'Åh, du lille, rannsaka hjärtat ditt.
Tjänar du dem eller mig?
Nasaret var en liten plats,
och likaså Galileen.'”*

[Se *Best-Loved Poems of the LDS People*, sammanst. av Jack M. Lyon och andra (1996), s. 152.]

Kung Benjamin förkunnade: ”Se, jag säger er att trots att jag sade till er att jag tillbringat mina dagar i er tjänst, vill jag inte skryta, ty jag har endast varit i Guds tjänst. Och se, jag säger er detta för att ni skall kunna lära visdom, för att ni skall kunna förstå att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst.” (Mosiah 2:16–17.)⁹

Vi bör tjäna troget och i det tysta, och vara på vår vakt mot andras hyllning.

Den är lyckligast och mest framgångsrik i livet vilkens intressen är förenade med att bistå andra och hjälpa dem finna vägen.

Vi är "lyckligast och mest framgångsrika i livet" när våra "intressen är förenade med att bistå andra och hjälpa dem finna vägen".

Varningsskylten vid järnvägs korsningen som uppmanar oss att stanna upp, se oss omkring och lyssna, kan vara vägledande för oss. Stanna upp i vår snabba färd genom livet. Se oss omkring efter alla vänliga, omtänksamma, artiga saker vi kan göra, och alla de små mänskliga behoven vi kan uppfylla. Lyssna på andra och ta reda vilka förhoppningar och problem de har, så att vi i det lilla kan hjälpa dem på vägen mot framgång och lycka.¹⁰

President Ezra Taft Benson sa: "Kristuslikt tjänande upphöjer ... Herren har lovat att den som mister sitt liv i andras tjänst, ska finna sig själv. Profeten Joseph Smith sa till oss att vi bör 'slita ut vårt liv' med att genomföra hans avsikter. (L&F 123:13.)" (*Ensign*, nov. 1989, s. 5–6.)

Om du känner att mycket av det du gör inte gör dig speciellt känd, så fatta mod. De flesta av de bästa människor som någonsin levt var heller inte särskilt kända. Tjäna och utvecklas, trofast och i det tysta. Var på din vakt mot människors hyllning. Jesus sa i sin bergspredikan:

”Akta er för att utföra goda gärningar för att människor skall se er. Då får ni ingen lön hos er Fader i himlen.

När du ger en gåva, blås då inte i trumpet för dig, som hycklarna gör i synagogorna och på gatorna för att människor skall berömma dem. Amen säger jag er: De har fått ut sin lön.

Nej, när du ger en gåva, låt inte din vänstra hand veta vad den högra gör,

så att din gåva ges i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig.” (Matt. 6:1–4.)

Må vår Fader i himlen alltid belöna er så.¹¹

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Vad försöker president Hunter hjälpa oss att förstå genom att betona att Helaman och hans bröder tjänade folket ”lika villigt” som befälhavare Moroni? (Se avsnitt 1.) Hur kan den insikten hjälpa dig?
- Vad kan vi lära oss av exemplen från skrifterna i avsnitt 2? Vilket inflytande kan dessa exempel ha på våra egna känslor när vi tjänar? Hur har du välsignats genom andra som har tjänat i det tysta, obesjungna?
- Vad kan vi lära oss av president Hunters berättelse om Oliver Granger? (Se avsnitt 3.) Varför bör vi inte bry oss om att få erkännande när vi tjänar?
- Hur kan ”popularitetens rampljus” eller anseende vara farligt? (Se stycke 4.) Vad kan du lära dig av Nephis exempel på hur man förblir ”inriktad på de ting som betyder mest”?
- Läs igenom berättelsen om president J. Reuben Clark Jr. i avsnitt 5. Vad gör intryck på dig när det gäller president Clarks inställning och ord? Fundera över ditt svar på frågan: ”Varför tjänar jag?” Hur kan vi utveckla en önskan att göra vårt bästa oavsett var vi tjänar?
- I avsnitt 6 hänvisar president Hunter till Herrens löfte att ”den som mister sitt liv i andras tjänst, finner sig själv” (se Matt. 10:39; 16:25). Vad betyder det? På vilket sätt har du upptäckt att det är så? På vilket sätt har tjänande medfört glädje för dig?

Hithörande skriftställen:

Matt. 6:2–7, 24; 20:25–28; Jak. 1:27; L&F 76:5–7; 121:34–37

Studiehjälpmedel

”Berätta vad du lärt dig. När du gör detta kommer dina tankar att bli klarare och din förmåga att minnas blir större” (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 17).

Slutnoter

1. Neal A. Maxwell, ”Meek and Lowly” (tal på andligt möte på Brigham Young University, 21 okt. 1986), s. 8; speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, ”President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*, apr. 1995, s. 31.
3. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, apr. 1995, s. 27.
4. Jon M. Huntsman Sr., ”A Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*, apr. 1995, s. 24.
5. ”No Less Serviceable”, *Ensign*, apr. 1992, s. 64–65.
6. ”No Less Serviceable”, s. 65.
7. ”No Less Serviceable”, s. 65–66.
8. ”No Less Serviceable”, s. 66.
9. ”No Less Serviceable”, s. 66–67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 267.
11. ”No Less Serviceable”, s. 67.

"Om vi ska följa Kristi föredöme och gå i hans fotspår, måste vi sträva efter att handla efter det mönster han upprättade."

Att följa Jesu Kristi exempel

”Vi borde ständigt fråga oss själva: ’Vad skulle Jesus ha gjort?’ och sedan ha mer mod att handla i enlighet med svaret.”

Ur Howard W. Hunters liv

President Thomas S. Monson, som verkade som andre rådgivare till president Hunter, sa att han ”levde som han lärde, efter Frälsarens mönster vilken han tjänade.”¹

En nära vän framhöll att ”de egenskaper som vår Herre och Frälsare Jesus Kristus förkroppsligade, karaktäriserade president Hunters beaktansvärda och osjälviska liv. Hela mänskligheten var hans vänner.”²

En annan bekant som arbetade med president Hunter i över trettio år sa ”Han visste instinktivt vilken väg han skulle följa. Den vägen var att söka efterlikna sin Frälsare Jesus Kristus.”³

Under hela sin verksamhet uppmuntrade president Hunter kärleksfullt kyrkans medlemmar att följa Frälsarens föredöme. I sitt första uttalande som kyrkans president, sa han:

”Jag uppmanar alla kyrkans medlemmar att ägna allt större uppmärksamhet i sitt liv åt Herren Jesu Kristi liv och föredöme, särskilt den kärlek, det hopp och den medkänsla han visade.

Det är min bön att vi ska behandla varandra med mer vänlighet, mer hövlighet, mer ödmjukhet och tålamod och förlåtelse. Vi har höga förväntningar på varandra, och alla kan förbättra sig. Vår värld ropar efter en mer disciplinerad efterlevnad av Guds bud. Men det sätt på vilket vi ska verka för detta är, så som Herren sa till profeten Joseph i Liberty-fängelsets vintriga hålor, ’genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek ... utan hyckleri och utan svek’ (L&F 121:41–42).”⁴

Howard W. Hunters lärdomar

1

Jesus Kristus visade oss ett fullkomligt föredöme.

Att vara ett ljus är att vara en förebild – en som är ett exempel och ett föredöme som andra kan följa ... Vi har slutit förbund att följa Kristus, den store förebilden. Vi har ett ansvar att av honom lära oss det som han undervisade om och det som han gjorde under sin jordiska verksamhet. Vi som fått ta del av dessa lärdomar är befallda att följa hans exempel, och dessa är några av de exempel han visade oss:

1. Kristus var lydig och ståndaktig i det förjordiska livet, och fick på så sätt förmånen att få komma till dödligheten och få en kropp av kött och ben.

2. Han döptes så att porten till det celestialet kunde öppnas.

3. Han bar prästadömet och tog emot evangeliets alla frälsande och upphöjande förrättningar.

4. Jesus verkade i ungefär tre år med att undervisa om evangeliet, vittna om sanningen och undervisa människor om vad de måste göra för att finna glädje och lycka i det här livet och evig härlighet i den kommande världen.

5. Han utförde förrättningar som att välsigna barn, döpa, välsigna sjuka och ordinera till prästadömet.

6. Han utförde underverk. På hans befallning fick blinda synen åter, döva hörde, lama hoppade och döda återvände till livet.

7. I överensstämmelse med Faderns sinne och vilja, levde Jesus ett fullkomligt liv utan synd och förvärvade alla gudaktighetens egenskaper.

8. Han övervann världen – med andra ord tyglade han varje lust och höjde sig över både det köttsliga och det sinnliga så att han levde och vandrade som Anden ledde honom.

9. Han åstadkom försoningen och friköpte därmed människan från den [andliga och fysiska] död som orsakats av Adams fall.

10. Nu, uppstånden och förhärligad, har han fått all makt i himlen och på jorden och har tagit emot Faderns fullhet och är ett med honom.

Om vi ska följa Kristi föredöme och gå i hans fotspår, måste vi sträva efter att handla efter det mönster han upprättade.⁵

Det är viktigt att komma ihåg att Jesus hade förmåga att synda, att han kunde ha gett efter, att livets och frälsningens plan kunde ha omintetgjorts, men att han förblev trofast. Om det inte hade funnits någon möjlighet för honom att ge efter för Satans lockelser, skulle det inte ha varit ett riktigt prov, ingen verklig seger i resultatet. Om han hade berövats förmågan att synda, skulle han ha berövats själva handlingsfriheten. Det var han som hade kommit för att garantera och säkra människans handlingsfrihet. Han var tvungen att ha kvar möjligheten och förmågan att synda om han hade velat göra det.⁶

Ända till slutet av sitt jordiska liv visade Jesus sin andliga storhet och sin mäktiga kraft. Han var inte ens vid denna sena timme själviskt upptagen med sin egen bedrövelse och grubblade inte över sin nära förestående smärta. Han befattade sig ivrigt med sina älskade efterföljares dåvarande och framtida behov. Han visste att deras egen säkerhet som individer och som kyrka hängde på deras förbehållslösa kärlek till varandra. Hela hans kraft tycks ha varit inriktad på deras behov, och han undervisade därmed genom sitt föredöme om det som han hade lärt dem genom föreskrifter. Han tröstade dem, gav dem befallningar och varnade dem.⁷

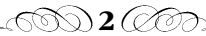
Både under sin jordiska verksamhet bland sin hjord i det heliga landet och i sin verksamhet efter döden bland sina skingrade får på västra halvklotet, visade Herren sin kärlek och omsorg om den enskilde.

I folkmängdens trängsel uppfattade han beröringen av en kvinna som sökte hjälp för en åkomma hon lidit av i tolv år. (Se Luk. 8:43–48.) Vid ett annat tillfälle såg han bortom den fördömande folkmassans snäva synsätt och synden hos henne som stod anklagad. Kanske därför att han märkte hennes vilja att omvända sig, valde han att se till individens värde. Han sade till henne att gå och inte synda mer. (Se Joh. 8:1–11.) Vid ett annat tillfälle ”tog [han] deras

små barn *ett efter ett* och välsignade dem och bad till Fadern för dem.” (3 Nephi 17:21; kursivering tillagd.)

Samtidigt som prövningarna i Getsemane och på Golgata närmade sig snabbt och tyngde Frälsarens sinne svårt, tog han sig tid att lägga märke till änkan som skänkte några ören. (Se Mark. 12:41–44.) På samma sätt lade Frälsaren märke till att den småväxte Sackeus, som inte kunde se något för allt folket som samlats kring honom, hade klättrat upp i ett mullbärsfikonsträd för att kunna se Guds Son. (Se Luk. 19:1–5.) När han led på korset kunde han bortse från sitt eget lidande och visa omsorg om den gråtande kvinna som skänkt honom livet. (Se Joh. 19:25–27.)

Vilket underbart föredöme för oss att efterlikna! Till och med mitt i den egna personliga bedrövelsen och smärtan, tänkte vår förebild på att välsigna andra ... Hans liv var inte inriktat på sådant som han inte hade. Hans liv gick ut på att tjäna andra.⁸

Låt oss följa Guds Son på alla sätt och i livets alla skeden.

En av de viktigaste frågor som någonsin ställts till människor på jorden, ställdes av Guds Son själv, världens Frälsare. Till en grupp lärjungar i Nya världen, en grupp som var ivrig att få bli undervisad av honom, i synnerhet som han snart skulle lämna dem, ställde han frågan: ”Vad slags män bör ni då vara?” I samma andetag gav han detta svar: ”Sådana som jag är” (3 Nephi 27:27).

Världen är full av människor som gärna säger till oss: ”Gör som jag säger”. Vi saknar verkligen inte rådgivare vilket ämne det än gäller. Men vi har så få som är beredda att säga: ”Gör som jag gör.” Och givetvis finns det endast en person i människans historia som med rätta kan säga det. I historien finner vi många exempel på goda män och kvinnor, men även de bästa bland dödliga människor har alla sina fel och brister. Ingen av dem kunde tjäna som ett fullkomligt föredöme och inte heller som ett ofelbart exempel att följa, oavsett hur goda avsikter de än kan tänkas ha.

Endast Kristus kan vara vår förebild, ”den klara morgonstjärnan” (Upp. 22:16). Endast han kan säga *utan* förbehåll: ”Följ mig, lär av mig och gör det som ni har sett mig göra. Drick mitt vatten och ät

mitt bröd. Jag är vägen och sanningen och livet. Jag är lagen och ljuset. Vänd er till mig och ni ska få leva. Älska varandra så som jag har älskat er” (se Matt. 11:29; 16:24; Joh. 4:13–14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Nephi 15:9; 27:21).

Vilken klar och tydlig uppmaning! Vilken visshet och vilket föredöme i denna tid av ovisshet och avsaknad av föredömen ...

Hur tacksamma borde vi inte vara för att Gud sände sin enfödde Son till jorden ... för att vara ett fullkomligt föredöme i att leva rätt, visa vänlighet, barmhärtighet och medkänsla, så att alla andra människor kan få veta hur de ska leva, hur de ska bättra sig och hur de ska bli mer gudalika.

Låt oss följa Guds Son på alla sätt och i livets alla skeden. Låt oss göra honom till vår förebild och vår vägvisare. Vi borde ständigt fråga oss själva: ”Vad skulle Jesus ha gjort?” och sedan ha mer mod att handla i enlighet med svaret. Vi måste följa Kristus, i ordets bästa bemärkelse. Vi måste ägna oss åt hans verk liksom han ägnade sig åt sin Faders verk. Vi bör försöka efterlikna honom, precis som primärbarnen sjunger ”dig likna i allt” (*Barnens sångbok*, s. 34). Vi bör göra allt som står i vår makt för att bli som Kristus – den enda fullkomliga och syndfria förebild den här världen någonsin skådat.⁹

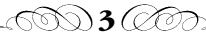
Gång på gång under sin jordiska verksamhet utfärdade vår Herre en kallelse som var både en inbjudan och en uppfordran. Till Petrus och hans bror Andreas sa Kristus: ”Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.” (Matt. 4:19.) Till den rike unge mannen som frågade vad han måste göra för att få evigt liv sa Jesus, ”Gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga ... och kom sedan och följ mig.” (Matt. 19:21.) Och till var och en av oss säger Jesus, ”Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig.” (Joh. 12:26.)¹⁰

Låt oss studera Mästarens alla lärdomar och viga vårt liv åt att följa hans exempel. Han har gett oss ”allt som hör till liv och gudsfruktan”. Han har ”kallat oss genom sin härlighet och ära” och har ”gett oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att [vi] i kraft av dem skall få del av gudomlig natur” (2 Petr. 1:3–4).¹¹

De som följer Kristus strävar efter att följa hans exempel. Hans lidande för våra synder, brister, sorger och sjukdomar borde

motivera oss att på liknande sätt erbjuda människorna omkring oss kärlek och medkänsla ...

Sök tillfällen att tjäna. Bry er inte för mycket om status. Minns ni vår Frälsares råd till dem som vill ha "hedersplatsen" eller de "främsta platserna"? "Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare." (Matt. 23:6, 11.) Det är viktigt att få uppskattning. Men vi bör inrikta oss på rättfärdighet och inte erkänsla, på tjänande och inte status. Den trofasta besökläraren som i tysthet utför sitt arbete månad efter månad är lika betydelsefull för Herrens verk som de som har en i somligas ögon mer framträdande ställning i kyrkan. Att synas är inte detsamma som att vara värdefull.¹²

Vår frälsning är beroende av vår förpliktelse att följa Frälsaren.

Herrens inbjudan att följa honom är individuell och personlig, och den gäller utan inskränkning. Vi kan inte för evigt vackla hit och dit. Var och en av oss måste någon gång ställas inför den avgörande frågan: "Vem säger [du] att jag är?" (Matt. 16:15.) Vår personliga frälsning beror på vårt svar på den frågan och vår förpliktelse till det svaret. Petrus inspirerade svar var: "Du är Messias, den levande Gudens Son" (Matt. 16:16). Många, många vittnen kan ge samma svar genom samma kraft, och jag ansluter mig till dem i ödmjuk tacksamhet. Men vi måste var och en själva besvara frågan – om inte nu, så senare. Ty på den yttersta dagen ska varje knä böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus. Vår utmaning är att besvara frågan rätt och leva enligt vårt svar innan det är evinnerligen för sent. Eftersom Jesus verkligen är Kristus – vad måste vi göra?

Kristi ojämförliga offer kan bara förverkligas helt och fullt i vårt liv om vi accepterar hans inbjudan att följa honom [se L&F 100:2]. Den kallelsen är inte irrelevant, orealistisk eller omöjlig. Att följa någon innebär att noggrant iaktta eller lyssna på honom, att acceptera hans auktoritet, att ta emot honom som ledare och att lyda honom, att stödja och förespråka hans åsikter och ha honom som förebild. Var och en av oss kan ta emot denna uppfordran. Petrus sa: "Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår" (1 Pet. 2:21). Precis som lärdomar

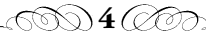
Ett sätt att forma sitt liv efter Frälsarens föredöme är att lyda hans befallning till Petrus: "För mina lamm på bete ... Var en herde för mina får" (Joh. 21:15–17).

som inte överensstämmer med Kristi lära är falska, är ett liv felinriktat som inte följer Kristi exempel, och det uppfyller kanske inte sin höga, möjliga bestämmelse ...

Rättfärdighet måste börja i vårt eget personliga liv. Det måste införlivas i familjelivet. Föräldrar har ansvaret att följa principerna i Jesu Kristi evangelium och lära ut dem till sina barn [se L&F 68:25–28]. Religion måste vara en del av vårt sätt att leva. Jesu Kristi evangelium måste bli det motiverande inflytandet i allt som vi gör. Vi måste ha en större inre strävan för att kunna följa det goda exempel som Frälsaren visade oss om vi vill bli mer lika honom. Detta blir vår stora utmaning.¹³

Om vi kan göra Mästarens liv till förebild för vårt eget och ta hans undervisning och föredöme som mönster för vad vi själva lär och gör, blir det inte svårt för oss att vara konsekventa och lojala under varje del av vårt liv, för vi har då en enda, helig norm för vårt uppträdande och vår tro. Vare sig vi är hemma eller på köpcentret,

vare sig under skoltid eller långt efter det att vi slutat skolan, vare sig vi agerar ensamma eller i samarbete med många andra människor, är vår kurs klart utstakad och våra normer uppenbara. Vi har då beslutat oss, som profeten Alma sa, att ”stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där [vi] må befinna [oss], ända intill döden”. (Mosiah 18:9.)¹⁴

Vi bör bereda plats för Kristus.

Den där kvällen i Betlehem fanns det inte plats för honom på härbärgets, och det var inte enda gången under hans 33 år långa jordeliv som det inte fanns någon plats för honom. Herodes skickade soldater till Betlehem för att döda barnen. Det fanns ingen plats för Jesus inom Herodes område, så hans föräldrar tog honom till Egypten. Under hans verksamhet fanns det många som inte beredde plats för hans läror – plats för det evangelium han predikade. Det fanns ingen plats för hans underverk, för hans välsignelser, ingen plats för de gudomliga sanningar han uttalade, ingen plats för hans kärlek eller tro. Han sa till dem: ”Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot” (Matt. 8:20).

Även i våra dagar, när två tusen år gått, finns det många som säger detsamma som det som sades om den kvällen i Betlehem: Ingen plats, ingen plats (se Luk. 2:7). Vi bereder plats för gåvorna, men ibland bereds ingen plats för givaren. Vi har plats för julens kommers och till och med för nöjen på sabbatsdagen, men ibland finns det ingen plats för tillbedjan. Våra tankar är fyllda med andra ting – det finns ingen plats.¹⁵

Även om det är vackert att se julbelysningen ... är det viktigare att liv lysas upp genom erkännande av honom som är världens ljus [se Alma 38:9; L&F 10:70]. Vi borde verkligen hålla upp honom som vår vägledare och förebild.

Natten när han föddes sjöng änglar: ”Frid på jorden, till människor hans välbehag” (Luk. 2:14). Om människor skulle följa hans exempel, skulle vi ha en värld där det råder fred, där det finns kärlek till alla människor.¹⁶

Vilket ansvar har vi i dag som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga? Det är att se till att våra egna liv i ord och handling återspeglar evangeliet som det lärdes av vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Allt vi gör och säger bör vara efter hans förebild som var den enda syndfria person som någonsin vandrat på jorden – Herren Jesus Kristus.¹⁷

Förslag till studier och diskussion

Frågor

- Läs igenom de många sätt varpå Frälsaren var en förebild för oss, så som framställs i avsnitt 1. Vilket inflytande har Frälsarens exempel haft på dig? Vad kan vi lära oss av hans exempel under den sista delen av hans liv på jorden?
- President Hunter råder oss att "fråga oss själva: 'Vad skulle Jesus ha gjort?' och sedan ha mer mod att handla i enlighet med svaret" (avsnitt 2). Fundera över hur du med mer mod kan följa Frälsarens exempel. Hur kan vi undervisa om denna princip i våra familjer?
- Vad kan lärdomarna i avsnitt 3 hjälpa oss förstå om att följa Jesus Kristus? Hur skulle ditt liv kunna te sig annorlunda om du inte hade inflytandet av Frälsarens lärdomar och exempel? Hur kan vi göra vår religion till en större del av vårt vardagliga liv?
- Begrunda det som president Hunter sa om att det inte "finns plats" för Frälsaren (avsnitt 4). Hur kan vi bereda mer plats för Frälsaren i vårt liv? Hur har du blivit välsignad när du har berett mer plats för honom?

Hithörande skriftställen:

Matt. 16:24–27; Joh. 10:27–28; 14:12–15; 1 Pet. 2:21–25; 2 Nephi 31:12–13; 3 Nephi 12:48; 18:16; 27:20–22; L&F 19:23–24

Undervisningstips

Ge var och en psalmbok. Inbjud klassmedlemmarna att leta fram och berätta om en psalm som belyser ett speciellt stycke de läst i kapitlet.

Slutnoter

1. Thomas S. Monson, "President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons", *Ensign*, apr. 1995, s. 33.
2. Jon M. Huntsman Sr., "A Remarkable and Selfless Life", *Ensign*, apr. 1995, s. 24.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), s. 152.
4. I Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, juli 1994, s. 4–5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst. av Clyde J. Williams (1997), s. 40–41.
6. Se "Kristi frestelser" *Nordstjärnan*, apr. 1977, s. 11.
7. Se "Hans sista timmar", *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 510.
8. Se "Kyrkan är till för alla människor", *Nordstjärnan*, aug. 1990, s. 43–44.
9. Se "Vad slags män bören I då icke vara?" *Nordstjärnan*, juli 1994, s. 62; se även "Han inbjuder oss att följa honom", *Nordstjärnan*, okt. 1994, s. 5–6; "Följ Guds Son", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 87–88.
10. "En apostels vittnesbörd om Kristus", *Nordstjärnan*, aug. 1984, s. 26.
11. Se "Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 7.
12. Se "Till kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 93–94.
13. Se "Han inbjuder oss att följa honom", s. 4–5; se även "En apostels vittnesbörd om Kristus", s. 28–30; Conference Report, okt. 1961, s. 109.
14. Se "Att stå som Guds vittnen", *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 54.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 41–42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 44–45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 45.

Bildförteckning

- Sida 21: Foto av BYU:s center i Jerusalem för Mellanösternstudier © Deseret News.
- Sida 38: *Det förlorade lammet*, av Del Parson
- Sida 41: Detalj från *Jesus undervisar folket vid stranden*, av James Tissot.
- Sida 44: *Från rädsla till tro*, av Howard Lyon
- Sida 50: *I motvind*, av Liz Lemon Swindle
- Sida 55: *Därför att hon visat så stor kärlek*, av Jeff Hein
- Sida 60: *Kristus botar sjuka vid Betesda*, av Carl Heinrich Bloch, med tillstånd av BYU Museum of Art
- Sida 65: *Joseph Smith i Liberty-fängelset*, av Greg K. Olsen
- Sida 74: Detalj från *En gåva värd extra omsorg*, av Walter Rane
- Sida 88: *Joseph Smith den yngre*, av Alvin Gittins
- Sida 93: *Joseph Smith får uppenbarelse när kyrkan organiseras*, av Judith A. Mehr
- Sida 105: *Rör inte vid mig*, av Minerva K. Teichert
- Sida 160: *Joseph Smith ger sin kapp till Joseph Knight den äldre*, av Paul Mann
- Sida 166: Detalj från *Kristus räddar det förlorade lammet*, av Minerva K. Teichert
- Sida 196: Detalj från *Till minne av mig*, av Walter Rane, © IRI
- Sida 200: *Alltid minnas honom*, av Robert T. Barrett
- Sida 220: Busath Photography
- Sida 230: *Mose ger lagen*, av Ted Henninger
- Sida 236: *Job*, av Gary L. Kapp
- Sida 246: *Abraham på väg för att offra Isak*, av Del Parson, © IRI
- Sida 252: *Kvinna som rör vid hans mantel*, av Judith A. Mehr
- Sida 266: *Kristus botar sjuka*, av Jeff Hein
- Sida 273: *Jesus botar en blind man*, av Carl Heinrich Bloch, med tillstånd av Nationalhistoriska museet på Frederiksborgs slott i Hillerød i Danmark. Kopiering förbjuden.
- Sida 294: *O välsignade Jesus*, av Walter Rane
- Sida 302: *Ord som inte kan skrivas*, by Gary L. Kapp
- Sida 309: *Föd mina får*, av Kamille Corry

Ämnesregister

Ä

Äktenskapet

- att stärka banden i, 212–215
- enighet i, 212
- Howard W. Hunters äktenskap med Claire Jeffs, 8–9, 24–26, 154, 155, 205, 207, 217, 219
- Howard W. Hunters äktenskap med Inis Stanton, 27–28, 207
- inga välsignelser nekas värdiga ogifta personer, 210–213
- intimitet i, 213 ff
- kräver våra bästa ansträngningar att efterleva evangeliet, 211
- kärlek i, 212
- kärlek i, 208, 211–215
- lycka i, 211, 212–215
- osjälviskhet i, 214–215
- råd till dem som står inför beslut angående, 208, 209
- som ingås i templet, 182, 189, 208
- trohet i, 212–213
- är ett inlärt beteende, 211
- är ett partnerskap med Gud, 208
- är instiftat av Gud och avsett att vara för evigt, 207–208

Ärlighet

- ger sann glädje, 237–238
- Herrens förmaningar vad gäller, 232–233
- Howard W. Hunters, 12–13, 231–232
- i hemmet, 224
- mot andra, 237–239
- mot Gud, 238–239
- mot oss själva, 233–234, 237–238
- personligt och i arbetet, 235–236

- utvecklas i små, vardagliga ting, 233–234
- vid inträde i templet, 182
- Se också* Redbarhet

B

Barn

- att undervisa, om evangeliet, 279–280
- att undervisa, om templet, 183
- att undervisa om, genom exempel, 277, 279, 285
- föräldrars ansvar för, 221–230
- som gått vilse, 225–227

BYU:s center i Jerusalem för Mellanösternstudier, 21–24, 49, 123

Bön

- att få kunskap och vägledning genom, 79–80, 82–83
- för att lära känna Gud, 270–272
- i hemmet, 221, 225–226
- Joseph Smiths föredöme i, 76–79
- och skriftstudier, 147, 151–152
- under alla tider, 80–82

C

Centret i Jerusalem. *Se* Brigham Young-universitetets center i Jerusalem för Mellanösternstudier

D

Den Helige Anden

- att undervisa med, 281–282
- förmedlar andlig kunskap, 79–80, 83, 146

levandegör siares andliga synsinn, 94
 ärlighet krävs för att ha dess Ande, 237–239

Det heliga landet, 21–24, 39–40

Dop
 dess förbund, 128, 168, 172
 Howard W. Hunters dop, 4–5, 195
 Howard W. Hunters fars dop, 6–7, 175
 Jesu dop, 304
 rätt form av, 208

Dop för de döda, 182, 188–189

E

Evangeliet
 att föra ut, till hela världen, 121–130
 att leva efter, leder till ett lyckligt äktenskap, 212
 att undervisa om, 222–223, 277–287
 att övervinna hinder för att dela med sig av, 128–129
 världen behöver, 53, 126, 259 ff
 återställt i sin helhet, 89, 91, 115, 188
 är den gudomliga planen för andlig tillväxt, 84
 är det enda sättet för världen att uppleva frid, 52–55, 126, 259
 är en handlingsplan, 274
 är ett budskap om gudomlig kärlek till alla människor, 124

Exempel
 att undervisa genom, 277, 280, 285
 föräldrars, 221

F

Familjen
 bön i, 226
 familjeråd, 223
 föräldrar ska beskydda och älska sina barn, 220–222
 föräldrar är partner i ledarskapet i, 220–222
 skriftstudier i, 144–145, 145, 146, 147
 välsignas genom tempeltjänst, 182–185
 är den viktigaste enheten i kyrkan och i samhället, 221–222
 är viktigare än alla andra intressen i livet, 220

Familjens hemafton, 13–14, 222–224

Frid
 evangeliet är det enda sätt för världen att uppnå, 52–55, 126, 259 ff
 få, genom att leva efter evangeliet, 52–55
 i oroliga tider, 56–58
 Jesus är vår källa till, 42, 51–58
 kommer av att villkorlös överlämna sig åt Frälsaren, 53
 templet är en plats för, 3, 177, 183

Fäder
 deras ansvar, 146, 148, 220–222, 224
Se också Familjen; Föräldrar

Försoningen. *Se* Jesu Kristi försoning

Första synen, 76–79, 89–90

Föräldrar
 deras partnerskap, 222–224
 ska beskydda och älska sina barn, 220–222
 ska undervisa sina barn om evangeliet., 220–224, 309
 till barn som gått vilse, 224–226

G

Gud Fadern. *Se* Vår himmelske Fader

H

Hemmet

bestämmer den andliga atmosfären i, 223

bör vara en helig plats, 227

bör vara en plats för kärlek, bön och undervisning, 223–224

framgång i, bör vara det som eftersträvas mest, 229

föräldrar är föredömena i, 223

föräldrar är partner i ledarskapet i, 222–224

prästadömet i, 223–224

redbarhet i, 225

Hemundervisning, 6–7, 169–170, 189, 222

Hunter, Clara "Claire" May Jeffs (första hustrun), 8–10, 12, 13, 17, 24–26, 49, 133, 154–156, 205, 207, 217, 219

Hunter, Dorothy (syster), 3–6, 16

Hunter, Howard W.

blir kyrkans president, 29–33, 111, 113

börjar betala fullt tionde, 132

delar ut och välsignar sakramentet, 4–5, 195, 197

förtjänar Eagle Scout-utmärkelsen, 5

hans barndom, 4–6

hans besegling till sina föräldrar, 15–16, 173

hans dop, 4–5, 195

hans död, 33–34

hans flit, 5, 10, 15

hans födelse, 3

hans föräldrar, 3–7, 15–16, 173, 186

hans hälsoproblem, 23, 25, 27, 33–34

hans inre harmoni, 28–29, 49, 51, 291

hans kärlek, 5–6, 255–256

hans kärlek till det heliga landet, 21–24, 39–40

hans kärlek till evangeliestudier, 8, 143, 265

hans kärlek till skrifterna, 143–144

hans kärlek till släktforskningen, 186, 188

hans musikalitet, 6, 7, 9, 217

hans ordination till aronska prästadömet, 5, 195

hans reaktion på bombhot, 27–29, 49, 51

hans verksamhet i Utahs genealogiska förening, 19, 31, 187

hans verksamhet som biskop, 10–12

hans verksamhet som kyrkans historiker, 20–21

hans verksamhet som medlem av de tolv kvorum, 16–18, 241–242

hans verksamhet som president för de tolv apostlarnas kvorum, 26–29

hans verksamhet som president för Polynesiska kulturcentret, 19–20

hans verksamhet som stavspresident, 13–16

hans vittnesbörd, 4, 29, 30, 34, 39, 62, 87, 89, 99, 106, 265, 267

hans yrkestid som advokat, 10, 12–13, 18, 34, 241–242, 252

hans äktenskap med Claire Jeffs, 8–9, 24–26, 154, 155, 205, 207, 217, 219

hans äktenskap med Inis Stanton, 27–28, 207

hans ärlighet, 12–13, 231
 hans ödmjukhet, 155, 157, 289, 291
 lär sig att be av sin mor, 4, 75
 och BYU:s center i Jerusalem för
 Mellanösternstudier, 22–24, 49,
 123
 organiserar stavar i Mexico City,
 24, 32
 som far och farfar, 12, 217–219,
 219
 som make, 25–26, 49, 155, 157,
 205–207, 209
 Hunter, Howard William Jr. (Billy)
 (son), 9–10, 99
 Hunter, Inis Bernice Egan Stanton
 (hans andra hustru), 27–28, 209
 Hunter, John William (Will) (far),
 3–4, 6–7, 15–16, 177, 188
 Hunter, Nellie Marie Rasmussen
 (mor), 3–5, 15–16, 177, 186
 Hängivenhet (Förpliktelse)
 Abrahams, 245–247
 Josuas, 245–246
 levande medlemmar strävar efter
 fullständig, 248–250
 Sadraks, Mesaks och Abed-
 Negos, 242–243
 visa, oavsett vad andra gör,
 244–245
 är mer än bara ett bidrag, 242–244

J

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens
 Heliga
 har uppdraget att undervisa alla
 nationer om evangeliet, 70,
 123–126
 Jesus Kristus är dess överhuvud,
 111, 112
 leds genom uppenbarelse, 111,
 114, 116–117
 återställdes genom profeten
 Joseph Smith., 90–91

Jesus Kristus
 behovet att lära känna, 40–41
 bereda plats för, 310
 följ hans exempel och lärdomar,
 1, 32, 43–44, 157, 238, 259–261,
 303–310
 hans försoning, 43, 99, 101–103,
 127–128, 202
 hans gudomliga mission, 39
 hans korsfästelse, 103
 hans kärlek, 101–102, 255,
 260–262, 304–306
 hans uppståndelse, 43, 99, 101,
 104–109, 203
 hjälper oss i motgångar, 44–47,
 51–58, 66–67, 103
 inrikta vårt liv på, 1, 45–47
 instiftade sakramentet, 102,
 201–203
 lärare uppmanar elever att söka,
 284–285
 skriftstudier för oss närmare,
 151–152
 tog på sig våra synder, skröp-
 ligheter, sorger och smärtor,
 102–103
 tro på, 43–47, 54–58, 66–67
 uppenbarade sig i den första
 synen, 78, 89–90
 återupprättade sin kyrka genom
 profeten Joseph Smith, 90–91
 är den enda säkra vägen, 39, 168
 är kyrkans överhuvud, 111, 113
 är vår enda källa till hopp och
 glädje, 41–42
 är vår källa till frid, 42, 51–58

Joseph Smith. *Se* Smith, Joseph

K

Kristus. *Se* Jesus Kristus
 Kristuslik kärlek
 gå kärlekens väg, med större
 beslutsamhet, 261–262

Howard W. Hunters kristuslika kärlek, 255–256
 i äktenskapet, 205–212
 omfattar alla andra gudalika dygder, 260
 skänker frid, 53
 sviker aldrig, 259–261
 världen skulle vinna mycket på att alla visade Kristi rena kärlek, 260
Se också Kärlek

Kyskhet, 179

Kärlek

i familjen, 220–228
 i äktenskapet, 208, 211–215
 till alla människor, 52–53, 121–123, 253–262
 till dem som kan vara svåra att älska, 255–257
 till dem som är i nöd, 257–260
 är en väg som vida överträffar alla andra, 261–263
 är prövostenen för lärjungeskap, 254–255, 256–260
Se också Kristuslik kärlek

L

Lycka

i tider av svårigheter, 66
 i äktenskapet, 213, 214
 kommer av att hålla buden, 68
 kommer av att sträva efter att lära känna och följa Jesus Kristus, 39
 kommer av att tjäna andra, 299
 kommer av ärlighet, 232, 238
 olämpliga jämförelser kan förstöra, 156–158

Lydnad

Abrahams, 246–247
 Josuas, 244–245
 måste åtfölja tro, 247–250
 oavsett vad andra gör, 244–245
 och dagliga skriftstudier, 144–145

välj den orubbliga lydnadens stig, 245–247

Se också Förpliktelse

Lärare

bör inte få eleverna att utveckla lojalitet mot dem själva, 282–283
 hjälper elever att få förtroende för skrifterna, 279–281
 hjälper elever att uppleva en förvandling i hjärtat, 285–287
 strävar efter att nå den enskilde, 283–285
 undervisa genom exempel, 277, 280, 287, 17
 undervisa med Anden, 283–284
 uppmanar elever att söka Gud Fadern och Jesus Kristus, 282–283

M

Mindre aktiva medlemmar

att söka efter de förlorade fåren, 168–173
 inbjuds att återvända till aktivitet i kyrkan, 31, 167–173

Missionsarbete

att övervinna hinder för, 127–128
 Herrens hand i, 121
 kyrkans uppdrag att bedriva, 124–125
 och försoningen, 125–126
 är en personlig förpliktelse, 125–126
 är för alla nationer, 122–125

Mormons bok, 143, 151–152

Motgångar

att uthärda i, leder till sann storhet, 162–163
 försoningen hjälper oss i, 44–47, 51–58, 66–68, 103
 Howard W. Hunter upplevde, 29, 33–34, 99

Joseph Smith upplevde, 64–65
 kan ödmjuka och förädla oss, 29,
 62, 63–64, 80
 var optimistisk under, 66
 vänd dig till Frälsaren i, 29,
 44–47, 54–58, 66–67
 är del av Guds plan för vår
 utveckling, 62–65
 är en nödvändig del av jordelivet,
 45, 71
 är till för vår utveckling och erfarenhet,
 64–65

Mödrar
 deras ansvar, 144, 146, 220–223
Se också Familjen; Föräldrar

N

Nowell, Nancy (anmoder på
 faderns sida fem generationer
 tillbaka), 87

Ö

Ödmjukhet
 Howard W. Hunters, 155, 157,
 289, 291
 motgång kan hjälpa oss att
 utveckla, 29, 62, 64, 80

P

Polynesiska kulturcentret, 19–20
 Profeter
 att ge akt på dem ger andlig rikedom,
 115
 fortlöpande uppenbarelse
 genom, 111–119
 ger vägledning i dag, 113–115
 när vi följer dem hålls vi kvar på
 den rätta vägen, 116–118
 som siare, 92–94
 stödja, 181
 undervisar om sanningen, 92
 utvaldes innan de föddes, 114
 är Guds talesmän i varje tidsutdelning,
 92, 113–114

Prästadömet
 i hemmet, 221–222, 225
 i äktenskapet, 213, 227
 och templet, 187–189, 190–191
 Prövningar. *Se* Motgångar
 Påskhögtiden, 102, 197–202

R

Redbarhet
 Howard W. Hunters, 12–13,
 231–232
 Jobs, 236–237
 Sadraks, Mesaks och Abed-Negos,
 242–243
 skyddar oss mot ondska och hjälper
 oss ha framgång, 236–237
 vid inträde i templet, 181

S

Sakramentet
 förnya förbund genom att ta del
 av, 128, 201–203
 Howard W. Hunter delar ut och
 välsignar, 4–5, 195, 197
 instiftat av Frälsaren, 102,
 199–201
 Seminariet, 14
 Sista dagarna, de
 trofasta heliga behöver inte vara
 rädda för svårigheterna i, 68–71
 är en hoppingivande och spännande
 tid, 70–72
 Skrifterna
 att förstå, kräver koncentrerade
 studier under bön, 146–149
 att studera, för oss närmare
 Kristus, 151–152
 att studera, hjälper oss att uttröna
 och lyda Guds vilja, 145–146
 att studera, hjälper oss få under-
 visning från ovan, 76–79
 att studera, i familjen, 144–145,
 146, 147, 148

- de mest lönande studier vi kan ägna oss åt, 143–145
- exempel på djupa studier, 149–151
- hjälp andra att få förtroende för skrifterna, 279–283
- undervisa ur, 283–285
- Släktforskning
- Howard W. Hunters kärlek till, 185, 187
- måste påskyndas, 31, 191–193
- oförväget utföra, 191–193
- syftet med, 190–191
- Smith, Joseph
- brydde sig om och tjänade andra, 160–162
- hans föredöme vad gäller att vända sig till skrifterna, 76–79
- hans föredöme vad gäller bön, 76–79
- hans första syn, 76–79, 89–90
- hans liv och verk, 94–97
- kyrkan återställd genom, 90–91
- prövningar som han gick igenom, 64–65
- var profet, siare och uppenbarare, 92–94
- Storhet
- kommer av att göra det som Gud anser är viktigt, 163–164
- kommer av att hålla ut, 161–162
- kommer av att ständigt anstränga sig i det lilla, 157–159
- kommer av att ta små steg under en längre tid, 162
- kommer av att tjäna på sätt som ofta inte uppmärksammas, 161–162
- profeten Joseph Smith visade, 158–160
- världens definition av, är ofta vilseledande, 156–157
- T**
- Templet
- arbetet i, måste påskyndas, 31, 185–195
- att vara ett tempelbesökande folk, 1, 3, 182–183, 191–193
- dop för de döda i, 188–189
- förrättningar i, är nödvändiga för frälsning, 187–188
- som symbol för medlemskap, 1, 31, 175–178
- var värdig en tempelrekommendation, 1, 178 ff
- vigsel i, 182, 189, 210, 17
- välsignelser av tempeltjänst, 180–183
- är en plats för frid, 3, 177, 183
- Tionde
- att betala, är en förmån, inte en börda, 136–137
- Herrens definition av, 134
- Howard W. Hunter börjar betala fullt tionde, 133
- hur det används, 136–137
- tiondelagen har funnits från begynnelsen, 134–136
- tiondelagen är enkel, 134
- välsignelser av att betala, 138–139
- är både en gåva och en skuld, 136–137
- Tjänande
- av andra i deras nöd, 256–261
- bry sig om varför, inte var, 297–300, 308
- diskret och i tysthet, 291, 293–298, 299–300
- ger frid, 54
- leder till sann storhet, 155, 157, 160, 162–163
- på små och enkla sätt, 292–297
- skänker lycka, 299
- sök tillfällen att tjäna, 308

var på din vakt mot andras
beröm, 298–300
är ett mått på vår hängivenhet
mot Gud, 255

Tro

att handla i, leder till vittnesbörd,
276–277
den blinde mannens, 271–272
ger oss tillit till sådant som vi inte
kan se, 270–271
låter oss finna Gud och veta att
han lever, 267–269
på Frälsaren i tider av motgång,
44–47, 54–58, 66–67
på Frälsaren är det som behövs
mest i världen, 43–44

U

Undervisning

genom exempel, 277, 281, 17, 285
med Anden, 281–282
vikten av god, i kyrkan, 277–287

Uppståndelse, 43, 46, 99, 101,
104–109, 203

Utahs genealogiska förening, 19,
31, 187

V

Vittnesbörd

att handla i enlighet med vår tro
leder till, 273–274
att inse att man har ett vittnes-
börd, 275
hur man får ett, 267–275

Vår himmelske Fader

att be till, 80–83
att finna, är det största vi kan
uppnå i livet, 267–268
att få kunskap om, kräver arbete,
lydnad och bön, 268–2270
förpliktelse mot, 241–250
hans kärlek, 101–102, 123–125
lovar att hjälpa och vägleda oss,
76

lärare uppmanar elever att söka,
282–283

uppenbarade sig i den första
synen, 89–90

Välfärdsprojekt, 15

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

